Pintér István

Utolsókból elsők

– gondolatok az út végén –

T O K O D A L T Á R Ó

2 0 1 3 .

E L Ő S Z Ó

Ez a könyv a vallástalan, de hitet igénylő emberekhez szól. Nem a hívőknek íródott, mert azok jól elvannak, egészen holtuk napjáig. Akkor aztán keményen kétségbe esnek, ami teljességgel törvényszerű. Aki bedől a hiszékenység vámszedőinek, az vessen magára. A búza általában akkor válik el az ocsútól, amikor már biztos a vég. A halálfélelem persze a harcos ateistákat sem kíméli, pedig ők tudnak valamit. A „nincs Isten" dacossága mögött ugyanis valamennyi szellem és igazság húzódik meg. Evilág arculatát látva egy értelmes lény könnyen erre a következtetésre juthat. Az Örökkévaló tagadása tehát az első lépcsőfok is lehet az Élet felé, hiszen érzékeny lélekre vall. Ennek megléte pedig mindennél fontosabb [1].

A homo sapiens korszakos lény, mert átmeneti helyzetekben él. Az igazi Átmenet [2] azonban csak kevesek osztályrésze [3]. A biológiai halál ugyanis nem egyenlő a révbe éréssel. Maga az exitus senkit sem ajándékoz meg tudással... Ellenkezőleg: az életnek nevezett folyamat lezárultával vége az ismeretszerzésnek ! Ezt a lehetőséget el is lehet szalasztani [4], akár végérvényesen is [5], véletlenül avagy könnyelműen [6].

Haláluk előtt sokan meg akarják kímélni a világot attól, hogy a vesztébe rohanjon. Nő a társadalmi érzékenység, a politikai aktivitás, a rendcsinálás kényszere... Ez persze saját problémáink kivetítése: tudat alatt mi magunk akarunk megmentődni. Ekkor gondolkodni is kezdünk, végre–valahára. A filozófia egy nagy kondér, melyből előbb–utóbb mindenki vesz, többet vagy kevesebbet.

Ez az élet önmagában véve is értelmetlen, nemcsak a halál miatt. A homo sapiens a malomkő körül forgó szamárhoz hasonlít. Szegény állat száz mérföldet is megtesz, de mikor elengedik, mégis ugyanazon a helyen van. Az emberek is nagy utat tesznek meg, de nem jutnak előbbre [7]. A történelem állítólag nem ismétli önmagát, még sincs új a nap alatt... Csak az állandó változások miatt tűnik úgy, hogy van fejlődés.

A humán etológia könnyű tudomány, hiszen a teremtés koronája abszolút földhöz ragadt. A dolgok ár–érték arányát nem tudja felbecsülni, mert nem teljes futamidőben szemléli azokat. Az igazi erővonalakról fogalma sincs, lépteit mítoszok s tévhitek vezérlik. Nagy nehezen kijárja ugyan „az élet iskoláit", de a generációváltások miatt folyamatosan osztályismétlésre kényszerül. A vergődő egyént a világ maga tépi le gyökereiről [8]. Geocentrikus és emberközéppontú alapállás mellett nagyon könnyű tűzre vetni bennünket [9].

Azzal nem foglalkozunk; ki teremthette ezt a világot, minket az érdekel, hogy megtaláljuk benne a helyünket. Mivoltunkat természetesnek vesszük, nemünkkel megbékélünk. Testünkkel már nem vagyunk megelégedve, mert korán felismerjük, hogy boldogtalanságunk legfőbb oka: előnytelen külsőnk. Kielégületlenségünket általában szalonképes módon szublimáljuk, így válunk a társadalom hasznos tagjaivá. Civilizációnk kultúrája igazából elfojtott nemiségünknek köszönhető.

[1] Tm 69.
[2] Tm 41., Jn 10,9
[3] Tm 22., Lk 13,23–4
[4] Mt 25,1–13; Tm 71.
[5] Tm 58., Mt 25,10; Lk 13,25
[6] Lk 13,4–5
[7] Fülöp–evang. 111 (Zsk 40.)
[8] Isz 109/53,16
[9] Jn 15,1–8 A terméketlen vesszőket az Atya metszi le, de a Sátán gyűjti össze és égeti el.

Hiszünk a Jóisten létében, ám ezt nem hangoztatjuk. A mennyországon leginkább csak mosolygunk, az angyalokat szárnyas–hálóinges alakokként képzeljük el, a gonosz lelkekről pedig semmit sem tudunk. Úgy tartjuk, hogy az Ördög nem is olyan fekete, néhanapján még szimpatizálunk is vele. A földönkívüli lényeket a fantázia birodalmába száműzzük, mi a „realitásokra" koncentrálunk.

Öntudatlanul is materialisták vagyunk, hiszen mindennapi életünket a mammon hajhászása tölti ki. Nem igénylünk közvetlen istenkapcsolatot, megelégszünk a vallások által felkínált s rutinszerűen gyakorolt külsőségekkel. Úgy gondoljuk, hogy „ez az egész" ráér még, majd halálunk után okosabbak leszünk.

Valódi istenünk az a világ, amelyet még csak definiálni sem tudunk... Harmóniának tituláljuk a Káoszt, végtelennek tartjuk az Univerzumot, de úgy, hogy valami térbeli végnélküliség lebeg a szemünk előtt. Ennek csupán parányi, kézzel fogható részét alakíthatjuk, ideig–óráig. Igazából ez a „mindenség" birtokol bennünket, fel nem ismert törvényszerűségei által. Egészen természetes módon őrlődünk fel a véres körforgásban.

Világunk tulajdonképpen nem más, mint az egyén és a társadalom kölcsönhatása. A többi ember nélkül a homo sapiens léte értelmetlenné válik, éppúgy, ahogy az általa létrehozott intézményeké is. Ezért mindig másoknak akarunk megfelelni. Egyáltalán nem csoda, ha nehezen találunk rá igazi énünkre. Önmagunk megismerése viszont elengedhetetlen a megnyugváshoz [1].

A homo sapiens azzal szereti becsapni önmagát, hogy ad valamit a gyermekeinek. Sajnos, leginkább azt a „szántóföldet" hagyja reájuk, amelyről maga sem tudja, hogy kincset rejt... [2]. A tökéletes ember soha ki nem fogyó erszényeket nyújt át, mégpedig *végrendeletképpen* [3]. Ez azt jelenti, hogy az adományozó <u>tény</u>legesen birtokában van annak a dolognak, amit örökségül szán. Senki sem diszponálhat olyasmi felett, amivel nem rendelkezik !

Mindenekelőtt tehát nekünk magunknak kell meggazdagodni. Pénz nélkül semmit sem tehetünk. Az igazi mammont viszont csak akkor folyósítják, ha már bizonyítottunk [4]. Kizárólag az kap [5], aki kér, kereső lelkület nélkül nincs ismeretszerzés. Aki nem zörget az Ajtón, annak sohasem nyitnak meg. A vérünkké váló tudás mindig egyéni és személyre szabott módon érkezik [6], a valódi istenkapcsolathoz ugyanis nincs szükség intézményes közvetítőre.

Hit nélkül énünk viszontagságai életfogytiglan tartanak. A szóban forgó hit pedig nem más, mint Jézus szavainak igaznak tartása. A bennünk lakozó *új ember* ugyanis nélküle nem születik meg. Aki nem merül el a logionjaiban, az nem részesül kinyilatkoztatásokban. Tehát <u>olvasni és gondolkodni</u> kell, mégpedig sokat ! [7]. Addig tegyük meg, amíg módunk van rá, mert ezt a meccset időre játsszák ! [8]

[1] Tm 1., 2., 59., 91.
[2] Tm 110., Mt 13,44
[3] Lk 22,29–30 (Csia Lajos fordításában.)
[4] Lk 16,9–12
[5] Szent szellemet. Vö. Lk 11,13
[6] Tm 89., Mt 18,10; 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.; Róm 8,28
[7] Alapozásként ismerkedjünk meg a kánoni evangéliumokkal ! (mek.oszk.hu/08900/08907)
[8] Tm 58., Mt 25,10; Lk 13,25

Ez a kötet nem jött volna létre

Jakab György

nagylelkűsége nélkül.

+++

Az újszövetségi igehelyek

Csia Lajos

fordításában olvashatók.

+++

A Tamás–evangéliumot

Hubai Péter

fordította, kopt eredetiből.

+++

„Az út végén” c. borítófotót

Pintér Piroska

készítette.

+++

„Jézus mondta: A világ közepén álltam,
és testben jelentettem ki magam nekik.
Mindnyájukat részegen találtam, nem leltem
köztük senki szomjúhozót, és fájt a lelkem
az emberek fiai miatt, hogy vakok szívükben,
és nem látnak. Hiszen üresen jöttek a világra,
és arra törekednek, hogy ismét üresen menjenek
ki a világból. Ám most részegek. Amikor borukat
eltávoztatják, akkor fognak megtérni."

(Tamás–evangélium, 27. logion)

T A R T A L O M

Előszó 2

Kolofon 4

Mottó 5

Tiszta vizet a pohárba ! 8

Miből van a kerítés ? 10

Utálom az embereket… 12

Hívek és hívők 14

Miért nem vagyok keresztény ? 16

Két úrnak szolgálva 18

Ha vak vezet vakot… 20

Így kerek a világ ! 22

Nem ítélni jöttem 24

Vétketekben haltok meg 26

Igazságra éhezve 28

Ha jó a föld… 30

Nincs mentség ! 34

A hét főbűn 37

Isten munkái 39

Mi könnyebb ? 41

Kiválasztottak vagyunk–e ? 43

A szent család 46

Kikhez és miért jött ? 48

Hogyhogy nem a világnak…? 51

Élj másokért ! 53
Kinek nem kell félnie ? 55
Az egyetlen szentség 57
Élő lelkek 60
A nevelés mítosza 62
Van egy szó… 64
Ki mit birtokol ? 66
A hatalom eredete 70
Értünk jött ! 72
Ki ismer engem ? 75
Az út végén 77

M E L L É K L E T

Kulcs a példabeszédekhez 81
A Szomorú Park 85
Utószó 90

Rövidítések és elérhetőségek 91
A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban 92

Tiszta vizet a pohárba !

A magával számot vetni akaró kultúrember fejében több dolog is kavarog „a fentiekkel" kapcsolatban. Van, aki a Jóistenben bízik, s van, aki erősen hisz a homo sapiensben. Egyesek üdvtörténeti evolúcióban gondolkodnak, mások pedig a társadalom fejlődésében. Az egyén problémáit azonban nem lehet kollektív módon tárgyalni [1]. A tudomány tudniillik nem ér el a másvilágig, ahogy a Föld–középpontú lélekvándorlás filozófiája sem... A zsidó nemzeti kiválasztottság szintén ehhez a bolygóhoz tapad. A megváltásra vágyó egyént az igaz hit globális győzelme nem szabadítja fel. Megtisztulást csak a teljes megvilágosodás hozhat [2]. Papi feloldozásban, illetve holmi életszentségben hiba lenne bízni. A tétlenség mindenképpen kerülendő: arra nem szabad várni; mit hoz a sors. Végzetünk nincs előre megírva, és az élet nélkülünk is tovább fog menni... Sokan úgy érzik, hogy előre leosztott kártyákkal játszunk, és nemigen tehetünk mást, mint hogy egymás után eldobjuk a lapokat.

A zsidó és a materialista világkép bizonyos értelemben fejlettebb a kereszténynél. Előbbi kettő ugyanis egységes egészként kezeli a valóságot, míg utóbbi négy részre osztja. Igazi különbség azért nincsen, mert a gyakorlatban mindegyik geocentrikus és emberközéppontú, tehát anyagelvű. Ez a szemlélet tulajdonképpen panteista is, hiszen itt a Földön képzeli el ama végső átalakulásokat. Ha az ezeket levezénylő Urat nem akarjuk száműzni a bolygóról, akkor bele kell integrálni. Kultúrkörünk hívő s nem hívő egyedei azonban nem fáradoznak ilyen „elhelyezési problémákkal". A társadalmat alkotó egyének evilág fenntartásával vannak elfoglalva [3].

A nagy emberek ateizmusa nem más, mint megsejtése annak, hogy a Másoló nem isten. Pontosabban: számunkra az, ám az Örökkévalóval nincsen egy „súlycsoportban". Szóval: nem tartózkodik az Égben [4], ahogy azt a júdaizmus és Madách Imre hiszi... Ifjonti fejjel én is úgy gondoltam, ezért írtam meg *Trialógus* című drámámat 1982–ben. A végtelen isteni hatalom azonban nem korlátozódhat véges világ létrehozására [5].

Isten igazi Világát egyetlen lelkület hatja át, az Abszolútum teremtő ereje, ami a feltétel nélküli jóság. Az Atya mennyei fiai mind reá hasonlítanak, az önző és önfejű Tékozló fiút kivéve. Ennek teremtménye, az ember, degradált létező, mely isteni anyagból van gyúrva, ám nélkülöz némely alanyi jogon járó tulajdonságot... A homo sapiens úgy jön létre, hogy egy jobb sorsra érdemes lelket addig facsarnak, amíg test képződik körülötte. E pszichoszomatikus egység igazából nem bontható szét valódi összetevőkre, mert egy praeexistens Pneuma képezi a lényegét. Ezt a csírájában meglévő szellemiséget leginkább Lehetőségnek tekinthetjük [6].

Az Életre nemződés örök folyamatát gonosz alkotónk sem állíthatja meg, csupán gátolni tudja. Ez a demiurgosz azt szeretné, ha feladnánk istenülő vágyainkat. A közvetlen istenkapcsolat kialakulását azzal teszi szinte lehetetlenné, hogy a rendelkezésére bocsátott lelkeket [7] evilágba helyezi. Ha a homo sapiens itt akar élni és boldogulni, akkor sohasem válik az Atya fiává. Ha egy másik ember lesz a „mindene", akkor nem

[1] Lk 13,23–30
[2] Tm 1.
[3] Isz 157/117
[4] Lk 10,18 = fényesen beigazolódott (immár számotokra is), hogy a Sátán jogtalanul működik. Egyáltalán nem az Isten és az ember közti igazságosság ügyvédje !
[5] Giordano Bruno megállapítása 1580 körül.
[6] Tm 71.
[7] Lk 4,6

jut el az Abszolútumhoz. Ha egy hivatásnak szenteli az életét, akkor eltűnik a társadalom süllyesztőjében. Ha pedig a természetben merül el, akkor a földhöz ragad. Ezért nevezte Jézus embergyilkosnak a Sátánt [1].

Az Emberfit félreértő tanítványok szentháromsággá bontották azt az Abszolútumot, akit *mindentől független létezőként* definiálunk. Ez az önmagában való élet [2] viszont a Valósággal egyenlő, ami numerikusan és homogenitását tekintve csakis egyetlen lehet. A helyes meghatározás tehát sokkal inkább a *mindent magában foglaló*... A Jóistenről nem lehet leválasztani se a teremtési aktust, se az ennek következtében létrejött örök országot [3], se mennyei fiait [4].

Evilágban körülnézve mindenre rájöhet a kereső lélek [5], és ehhez kereszténynek se kell lennie. A júdaizmus a teodicea kérdését a „cimcum" filozófiájával válaszolja meg. E szerint azért van annyi igazságtalanság és szenvedés, mert az Úr nincs jelen. Mikor teremteni szándékozott, nem volt hely, hiszen mindent ő töltött be. Valamelyest vissza kellett húzódnia, hogy a szabaddá vált területen világot teremthessen. Evakuációja folytán viszont a Föld de facto istentelenné vált.

A Teremtő és a természet közt feltétlenül különböztetni kell, mert utóbbi istenítése sima materializmus. Akkor is az, ha Univerzummá tágítjuk ki. Sokan elborzadnak azon az állításon, hogy ez az egész nem az Örökkévaló műve. Ijedelmük teljesen érthetetlen, hiszen az lenne az igazán rémisztő, ha a Jóistennek köze lenne az általunk megtapasztalt világhoz. Ha nem vagyunk otthon, még hazatérhetünk, de ha tényleg ez a valóság, akkor nincs hová menni... Szerencsére ez nem az a hely, ahol minden szó ének, s minden lépés tánc... [6].

[1] Jn 8,44c

[2] Jn 5,26

[3] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 8 – 16. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[4] Fi = Tőle–belőle származó, hozzá hasonló, lényegileg vele megegyező, pl. Emberfi.

[5] Tm 4.

[6] 1Ján 5,19; Róm 8,19–22
Pál nem tért más felismerésre, ezért nincs helyes isten– és világképe. Ezek hiányában nem érti a jézusi szöveget, ami így is világos. A Másoló által teremtett világ várja a nyilvános működéseket. Ezt a világot végső soron a Jóisten vetette a Tékozló fiú alá, ám azzal a reménységgel, hogy az önerejéből is lerázza majd a rabigát.

Miből van a kerítés ?

Tegyük fel, hogy egy szép nap reggelén a Mennyországban ébredünk fel... Vajon miből jönnénk rá arra, hogy ott vagyunk? Talán abból, hogy a világosságot nem a napfény adja [1], a külvilágnak nincs zaja, a naptár szerint nem hétfő van, s nem kell kimennünk a mosdóba. Egyrészt tehát bizonyos „hiányokra" figyelnénk fel, másrészt kellemes dolgokat nyugtázhatnánk. Jól éreznénk magunkat a bőrünkben, mert az otthon békéje és biztonsága lengene körül bennünket.

Ahogy a környezet s a benne élő lény nem választható el egymástól, úgy az alkotó sem függetleníthető a teremtésétől. Tehát vagy minden „klappol", vagy semmi sem vág össze. Az elemekből simán kikövetkeztethető, hogy mi a valóság [2]. 1980–ban a Magyar Néphadsereg Fegyelmező Zászlóaljában töltöttem a büntetésemet. Egy tavaszi hajnalon szép álmomból riadtam fel. Az első dolog, amit az ablakon keresztül megláttam, az a betonkerítés tetején húzódó szögesdrót volt. Azonnal tudtam, hogy hol vagyok. A hely beazonosítása nyilvánvalóvá tette a státusomat, ott létem oka pedig öntudatra is ébresztett. Az ember éne ugyanis a tetteivel egyenlő.

A lét konstatálása gondolkodás következménye [3], és ez a szellemi „erőfeszítés" gazdagon megjutalmazza a művelőjét [4]. Vannak azonban egyszerűbb dolgok is, melyek szinte kiszúrják a szemünket. Jézus szerint ez a világ *magától is megvetésre méltónak látszik,* azonkívül *mindennap kísértésbe és romlásba visz* [5]. Ezek az igazságok nemcsak az alkotó tudására és lelkületére vetnek fényt, hanem a mi származásunkra is ! Aki ugyanis észreveszi a visszásságokat, az érzékeny lélekkel bír. Ez a szétzúzott szívűség az Atyával való lelkületi rokonságot jelzi [6].

Az embert ugyan a Tékozló fiú teremtette, mégpedig megrontási céllal [7], ám a homo sapiens lelke Istenből való. Pneumánk – s ez ténykérdés ! – ott rejlik pszichoszomatikus egységünk mélyén [8]. Aki meggazdagodik, az tetszése szerint szórhatja pénzét, el–nem–avuló erszényeiből [9]. Ez a nagy lehetőség garantáltan adva van, a lehető legközvetlenebb módon [10].

Evilágot sokan a próbatétel helyének tartják, legalábbis elméletben. A gyakorlatban tudniillik nem úgy viselkednek, mintha a próbaidejüket töltenék... Létért folytatott harcukat egyáltalán nem sportszerűen vívják. Az esélyegyenlőtlenségek nyilvánvalóak, a kizsákmányolás égbekiáltó, az áldozattá válást pedig alig lehet elkerülni.

A homo sapiens csak addig tud létezni, amíg biztosítva vannak az életlehetőségei. Ezeket általában neki magának (!) kell megteremtenie. Lehet, hogy az ilyenekből ki is van rekesztve, vagy csak túlságosan drága áron szerezheti meg azokat. A kultúrember bírja a legkevésbé idegekkel, mert ő nem hajlandó mindenre. A felülkerekedő maradék már csupa „rátermett" emberből áll, olyanokból, akik szívest–örömest megteszik atyjuk akaratát [11].

[1] Jelenések 22, 5
[2] Tm 4.
[3] René Descartes
[4] Tm 57., 110., Jn 4,34–8
[5] Isz 62/145
[6] Tm 69., Mt 5,10; Lk 4,18 f
[7] Jn 8,44
[8] Tm 28.
[9] Tm 82., 96., 110., Lk 12,33–4
[10] Tm 2., 71., Lk 17,20 „Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája." (Zsk 20.)
[11] Jn 8,38–48; Isz 157/117

„Idelent" senkit sem kérdeznek meg arról, hogy akar–e itt élni, és ha igen, akkor milyen feltételekkel. Sem a születésének, sem a halálának a körülményeit nem határozhatja meg. Külsején alig alakíthat, nemén nem változtathat, életterét, környezetét készen kapja. Gazdasági és jogi mozgástere erősen korlátozott... Ennek ellenére minden ember boldog akar lenni, *már amennyire ez lehetséges*. Az idő és az energia a világba való beilleszkedésre megy el, ami a gyakorlatban csak hiánypótlást jelent.

A legnagyobb hiányt viszont pont ez a magatartás teremti meg ! [1]. Ama gazdag embert tulajdonképpen nem a vagyona öli meg, hanem a beállítottsága [2]. Tudniillik, mindenkit odahúz a szíve, ahol a kincse van [3]. Ennek következtében maga az ember is oda kerül, mondhatni: „már ott is van", ahová a vágyai vonzzák. Ez persze pozitív értelemben is igaz: „Aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg: a halálból *már átment* az Életre [4].

A szóban forgó gazdag embernek a szíve–lelke–értelme nem Istennél volt, hanem anyagi javai körül forgott. Azokon járt az esze, idejét és energiáit evilági dolgok foglalták le. Ez az „anyagba zuhantság" [5] azonban nagyon veszélyes állapot, mert halálos ölelésben tartja az embert. Aki Élni akar, annak „egész szívéből, egész lelkéből, *egész gondolkodásából* és minden egész erejéből [6] szeretnie kell Istent. Más szóval, az igazi odafordulás *totális*. Lelkünk pénz hiányában is megosztott lehet, amennyiben a földhöz ragad. A szegényt akkor teszi tönkre nem létező vagyona, ha folyton arról ábrándozik, hogy mire használná.

A „szívében gondolta" azt jelenti, hogy reménységét is az anyagi javakba vetette, vagyis azoktól várta a boldogságát. Ez arra utal, hogy véglegesen elköteleződött a világ mellett, ami egyenlő az országbeli halállal [7]. Nem biológiailag exitált: a halált maga az életforma jelenti; az evilági berendezkedés. Igen fontos momentum, hogy illető „éjszaka" hunyt el, *azaz sötétségben*, vagyis a saját ostobaságának lett az áldozata !

Ádám és Éva is országbeli értelemben halt meg, hiszen az Úr kijelentése ellenére biológiailag tovább éltek [8]. A bűnbeesés története persze csak szimbolizálja a dolgokat, de a lényegre rátapint... Jézus is felhasználja az emberiséget jelképező Ádámot a lehetséges veszteség érzékeltetésére [9].

Az okos ember azért marad Életben, mert van „szeme" [10]. Javaslom, hogy mindenki nézzen ki az ablakán: ha nem kolbászból van a kerítés, akkor az lényegében szögesdrót...

[1] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25
[2] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50
[3] Mt 6,19–21; 10,28; Isz 51/192 A gazdag ifjú is ezért oldalgott el !
[4] Jn 5,24
[5] Barcza Barna kifejezése.
[6] Mk 12,30
[7] Isz 29/90 32/124 109/53, 6–10a 134/35 139/41 142/193 143/162
[8] 1Móz 2,17 (Bulányi György észrevétele.)
[9] Tm 86.
[10] Mt 6,22–3; Lk 11,34 – 6

Utálom az embereket...

Többektől hallottam már ezt a vallomást, és hitelt is tudok adni neki. Az érzés persze csak átmeneti, hiszen a homo sapiens mindig visszatér önmagához. Materialista beállítottsággal nincs is más választása. Hagyományos „felismerésnél" maradva minden dolog mértéke – az ember [1]. A teremtés koronája képmutató módon magát is becsapja. Állítólag se a nők, se a férfiak nem hajlandók bánkódni a másik nem miatt. Úgy tesznek, mintha más alternatívájuk is lenne életük értelme mellett. Összehasonlítási alap hiányában és végső soron szépnek találják evilágot, akárcsak a kispatkány a szennycsatornát, aki ráadásul tündérnek véli a benne repülő denevért.

Szophoklész szerint „sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb". A nagy magyar költő is pátosszal versel, mert az egyént egyszeri és megismételhetetlen alkotásként kezeli:

Vagyok, mint minden ember: fenség
Észak–fok, titok, idegenség. [2]

Sajnos, testközelben fajunk koránt sem ennyire megnyerő... Hogy mi az igazság ? Azt leginkább a prostituáltak, a rendőrök és a pszichiáterek tudják. Felületes szemlélő könnyen úgy vélheti, hogy az embert az különbözteti meg az állatoktól, hogy ruhát visel. A két faj közti távolság valójában csak nagyítóval látható.

„Boldog békeidőkben" nem derül ki, hogy milyen az ember. De egy áramszünet is elegendő hozzá, hogy kivetkőzzön magából. Természeti katasztrófák idején azonnal fosztogatni és erőszakoskodni kezd. Háborúban pedig olyan dolgokra képes, amitől maga is megretten. A „természetes kiválasztódás" valójában gyilkos szelektálás, és a fenntartható fejlődésnek is megvannak az áldozatai. Ezek a dolgok azért nem közismertek, mert az egész Rendszert hazugság szövi át.

Az átlagember az evilági lét tartozékaként kezeli a vallást, nem tulajdonítva különösebb jelentőséget neki. Ezért segíteni sem lehet rajta. Amíg én–tudata nem más, mint a világ visszatükröződése az agyban, addig nem fejlődőképes ! A Sötétség Birodalmának pont ilyen polgárokra van szüksége, tehát ezeket az egyedeket favorizálja. Eme kontraszelekció miatt van oly kevés gondolkodó. Az értelmet ráadásul csiszolni is kell, mert a megismerés eszköze a logika [3].

A filozófus tudja, hogy az emberi faj a veleszületett tulajdonságai miatt rossz [4], sőt némelyek szerint a homo sapiens egy zsebkiadású káoszharcos [5]. Van, aki azon meditál, hogy *megéri–e* az élet, hogy éljünk... [6]. Zsidó szívvel azon is morfondírozhatunk, hogy lehet–e hinni az Örökkévalóban a jeruzsálemi templom lerombolása óta... Ezek jó kérdések, csak ne hagyjuk abba a válaszkeresést ! [7]

[1] Prótagorász
[2] Ady Endre
[3] Arisztotelész
[4] Kant
[5] Pierre Casetti–Frei
[6] Schopenhauer
[7] Tm 1., 93.

Jézus „jól tudta, hogy mi lakik az emberben” [1]. „Nem is bízta magát rájuk, mert valamennyiüket ismerte” [2]. Az Emberfi természetesen nem ismerhetett mindenkit a fővárosi forgatagban, hiszen az országos ünnepre vidékről is sokan érkeztek. De nem is erről van szó, hanem valami egész másról. Arról, hogy aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri.

Arról is többször beszélt, hogy emberek kezébe kerül, s azok el fognak bánni vele. Nem azt mondta, hogy *„rossz emberek”* teszik reá a kezüket, hanem csak egyszerűen: emberek. Úgy tűnik, hogy az ember (mint olyan) eleve magában foglalja a *rossz* jelzőt. Nem csoda, ha Jézus nem fogad el dicsőséget emberektől… [3]. Még Simon Péter esze is sokszor emberi módra forog [4]. A Tanító megmondja; honnan való ez a lelkület [5]. Ezek után nem csodálkozhatunk azon, hogy olyan dolgok is vannak, amelyek emberek viszonylatában lehetetlenek [6].

Az egykori názáreti építőmester nyilvánvalóan ember volt, Jézust mégsem definiálhatjuk annak, mert egy folyamat betetőzéseként Isten fiává lett ! A homo sapiens egy testbe zárt, nemileg meghatározott társadalmi lény, akinek különféle szükségletei vannak. Az Emberfiről ezek egyike sem mondható el, hiszen különleges eledele volt [7], a vízen járt, nőtlenül élt [8], nélkülözte a közéleti ambíciókat [9], és a házát is elhagyta [10]. A közvetlen istenkapcsolat okozta királyi [11] lelkiállapot meg is látszott rajta [12].

[1] Jn 2,24
[2] Jn 2,25b
[3] Jn 5,41; 6,15
[4] Mt 16,21–3; Mk 8,31–3
[5] Jn 8,37–47
[6] Mt 19,26
[7] Jn 4,31–4
[8] Tm 88.
[9] Tm 99.
[10] Isz 60/77, 66/118
[11] Tm 1., 82., Mt 19,28; Lk 22,29–30
[12] Tm 2., Mt 7,29

Hívek és hívők

Az Istent kereső kultúrember általában valamelyik egyház felé orientálódik, ám ez nagy hiba ! A vallási szervezetek tudniillik nem logikai, hanem erkölcsi–etikai alapon állnak. Törvénymegtartásra és életszentségre nevelnek, ezek azonban illuzórikus célok. Önmagukban nézve megvalósíthatatlanok, s ez azért van így, mert csupán következményként jelentkeznek. A megtisztulás és az azt követő bűntelen viselkedés ugyanis az újjászületés függvénye. A megvilágosodott egyén mindent átlát [1], tehát már nem botladozik. Ahogy a jézusi logion mondja: „Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született." [2]

Az Emberfi kezdettől fogva tűzzel keresztelt [3], vitázott is emiatt a csupán vízbe merítő Jánossal [4]. A próféta cselekedeti megigazulást hirdetett, Jézus viszont értelmit. Aki vízből és szellemből születik, az gondolkodás által tisztul meg. A víz a megtisztulásra utal, a szellem pedig a mikéntjére [5]. Teljes megvilágosodás hiányában csak farizeusi magatartás lehetséges [6]. Nekünk a lelki homogenitásra kell összpontosítanunk, mert a lényeg rendbetételével mindent rendbe teszünk [7].

Ezt a különféle vallási közösségek is tudnák, ha a szent szövegek talaján állnának. Tagjaik, a „hivatásos hívek", önhibájukból vakok. Aki viszont vak, az nemcsak a jót, de a rosszat sem látja. Ezért vezethetik félre őket az elöljáróik [8]. Ezek a személyek „legjobb tudásuk szerint" irányítják őket, csakhogy újjászületés nélkül semmit se lehet felfogni ! [9]

A formális tekintélyek által terelgetett vakok nem foglalkoznak a Jézus–eseménynyel. Nem bújják az evangéliumokat, nem ismerik képvilágát, nem kutatják a szavak jelentését. Ezért aztán nagyon nehéz szót érteni velük. A legegyszerűbb kinyilatkoztatás is kínaiul hangzik a számukra. A mai kereszténnyekkel pontosan ugyanaz a baj, mint az egykori zsidókkal:

„Ti, ha azt látjátok, hogy napszállta felől felhő kél fel, mindjárt azt mondjátok, hogy eső támad, és úgy is lesz. Ha a déli szél fúj, azt mondjátok, izzó hőség jön, és úgy történik. Képmutatók, a föld és ég arculatának megvizsgálásához értetek, hogy lehet, hogy ennek az időpontnak próbáját nem keresitek ?" [10]

Helyes következtetéseket az tud levonni, aki gondolkodik a Dolgokon… A „hivatásos hívek" azonban az égvilágon mindennel foglalkoznak, csupán azzal nem, amivel kéne. Eszük van, de másra használják. Országbeli tudatlanságukat tehát az érdeklődés hiánya okozza. Nem is nagyon szeretik, ha noszogatják őket. Ők az olyan messiásokat kedvelik, akik a fejük felett zúgatják el az üdvtörténetet. Dicsértessék a Jézus Krisztus, mert megcsinálta – a mi közreműködésünk nélkül…

[1] Tm 1.
[2] 1Ján 3,9; 5,18 Jn 8,45–7 Bővebben: *A szűk kapu,* 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[3] Jn 3,22–36; Tm 9., 15.
[4] Jézus és a Bemerítő viszonya: *Válogatott tanulmányok,* 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)
[5] Jn 3,1–13
[6] Mt 23,25–6
[7] Tm 61., 90.
[8] Tm 2.
[9] Mt 11,25–30; Lk 10,21–2
[10] Lk 12,54–6

Kollektív megváltás azonban nincs [1], az egyéni megmeneküléshez pedig szükséges a mi hozzájárulásunk is ! [2]. A hívő azért ér Célba, mert fáradozik [3]. A gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd [4], és a boldogító belátás enyhe iga [5]. A vak vezette világtalan sorsa viszont a verembe esés... Ez nem egyszerű gödör, tudniillik a vermet előre kiássák ! A csapdába esést elkerülendő „gyermekké" kell válni... Miért? Hát azért, mert az a fránya gyerek állandóan kérdez. Mégpedig *őszinte érdeklődéssel és valódi tudásvágytól vezetve „alázza meg magát."*

Az egyházfiak e helyett imádkoznak és böjtölnek. A Mester azonban nem tanította ilyesmire a tanítványait, hiába kérték erre [6]. Nem tudták, hogy mit kívánnak tőle, az igazi ima ugyanis maga a közvetlen istenkapcsolat. Ahhoz viszont elengedhetetlen a Fiúi státus [7]. Az Atya csak az ezzel rendelkező szellemi munkásokat [8] tudja fizetni [9]. Ez azt jelenti, hogy először magunkban kell learatni ama Gyümölcsöt, mert kizárólag meggazdagodva léphetünk a világ elé [10]. A Jézust követni akaróknak ezért kezdetben a Miatyánk az osztályrésze.

Az Atya nevét csupán egy Fiú szentelheti meg, mégpedig az Emberfiéhez hasonló nyilvános működéssel. Az Ő királyi uralkodása eljöhet, és a *mikor* sem kérdés. Ehhez csak azt kell tudni, hogy *hol* és minek következtében jön el [11]. Naponkénti mennyei kenyerünket állhatatosan kell kérni [12]. „Az Úr imája" valójában a tanítványainak fohásza, tartalma pedig egyetlen mondatban is összefoglalható: *Add, hogy bármi áron bizonyságot tegyünk létezésedről és jóságodról !*

Eddig minden bölcs aszkéta volt, és nem azért, mert sanyargatni akarta magát. Az okos ember felismeri az általános távolságtartás hasznát... A jézusi aszkézis pedig a világgal való szemben állásból fakadt [13]. Ez sokkal többet jelent, mint az időszakos önmegtartóztatás, amelynek mindig oka van [14].

A fő dolog, amire a Messiás igényt tartott, az „a hit" volt [15]. Azt akarta, hogy hallgatósága higgyen neki. Hitelt követelt szavainak, vagyis azoknak az Igéknek, amik az Atya kinyilatkoztatásait tartalmazzák. Számunkra tehát a vallás nem más, mint az elhangzott és leírt [16] logionok igaznak tartása.

[1] Mt 7,13–4; Lk 13,23–30
[2] Tm 89., Lk 18,7–8
[3] Tm 57., 78., Isz 132/113; Mt 11,12; Lk 16,16
[4] Tm 91., Mt 11,29
[5] Ha valamire rájöttünk, akkor azt meg is kell tennünk !
[6] Tm 5., Lk 11,1
[7] Ahogy a jobbról és balról való üléshez is ! (Mt 20,20–8; Mk 10,35–45; Lk 22,24–7)
Az igehely elemzését lásd: *A szűk kapu,* 217 – 219. old. (76/c)
[8] Jn 4,34–8
[9] Mt 19,27 – 20,16; Tm 96.
[10] Tm 74., 82., Mt 9,37–8; Isz 33/7
[11] Tm 1., 2., 112., 82., 110.
[12] Tm 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10; 18,7–8; Isz 110/216,7
[13] Jn 7,7
[14] Tm 26., 105., Mt 9,14–5; Mk 2,18–20; Lk 5,33–5; 1Ján 2,15–6; Isz 103/194,1
[15] Tm 101., Jn 6,29; 1Ján 3,23a
[16] Jézus szellemi hagyatéka: mek.oszk.hu/14600/14682

Miért nem vagyok keresztény ?

Akarom mondani: *zsidókeresztény*. Vagy: *zsidó*. Esetleg: *hívő*. Sőt: *pap*. A „vallásos" meghatározást kikerülöm, mert nem szeretném, ha a sohasem protestáló hívek csordájába sorolnának. A Jóisten felé vezető út tudniillik ateizmussal kezdődik. Nem valami harcos tagadásra gondolok, hanem arra az identitásproblémával megfejelt életérzésre, amit nem kell különösebben taglalnom. A mai fővárosi entellektüel akkor boldog, ha nyilvánosan kijelentheti, hogy márpedig ő nem hisz JHVH–ban. Eufóriája akkor válik teljessé, amikor lezsidózzák. Ez azért méltánytalan, mert aki nem hisz a Névben, az bizony nem is az. *Annak* csak a szellem embere számít, ezért volt igazi zsidó az a názáreti ács, aki megmutatta nekünk az Atyát [1]. A genetikának ebben semmi szerepe nincs, a királyságba ugyanis nem lehet beleszületni. A fentről való származás a lényeg [2].

A kultúrember viszolygásai abba a múltba nyúlnak vissza, amely egyáltalán nem nevezhető dicsőnek. Ha a kereszténység nem tenyerelt volna rá a zsidó nép történetére, akkor nem is kéne szót ejteni a júdaizmus véres kialakulásáról. Így viszont formálisan is megvan az a jogfolytonosság, melyet a valóságban úgysem lehet letagadni. Mózes ugyanolyan népirtásokat vitt végbe „a haladás" nevében, mint bármelyik nemzetteremtő. Ezek a nagy emberek *egyesítés* címén központosított hatalmat gyakoroltak. Utólag és töredékes információk birtokában a diktatúra akár pozitívnak is minősíthető, de csak politikai szempontokból. Az aktuális uralkodó osztály mindig hivatkozási alapként használja a múltat, s ha ez nehézségekbe ütközik, akkor simán meghamisítja.

A zsidókeresztény kultúrkör botránykője az a Jézus, aki teljesen zsidótlanul viselkedett. Nem egyszer szamáriainak, azaz pogánynak nevezték, ez pedig pont olyan, mint amikor valakiről „leveszik a keresztvizet". Az említett folyadékot nem is kenné magára, mert ő a szellemben–lélekben való megtisztulást hirdette. <u>Az igazi hovatartozás tehát az ész használatának függvényében áll elő</u>.

Ellenpólusul két kortársát említhetjük meg: Jakabot (a jeruzsálemi egyház későbbi vezetőjét), és Bemerítő Jánost. Előbbi az erkölcsi–etikai megtisztulás bajnoka volt, vagyis farizeusi lelkületű személy [3]. A tűzzel (azaz értelemmel) keresztelni nem tudó, csupán (jelképesen) vízbe mártogató János pedig szociális reformerként a cselekedeti megigazulást ajánlotta. Mindkettőjük mögött jól felismerhető az a Törvény, amelyet Jézus következetesen felülírt. Az Emberfi még Mózest is megfosztotta trónjától [4].

Az új vallás számára Pál „apostol" teremtette meg azt az üdvtörténeti kontinuitást, amelyre minden hívő vágyakozik. A kollektív jellegű, evolúciószerű folyamat ugyanis erősíti a csordaszellemet. Az automatikus megváltottság érzete azonban életveszélyes dolog. A széles út a Fiú szerint a veszedelembe visz, magyarán: az ebben hívő emberek simán elkárhoznak. A nagykonstantini fordulattal zárult be az a kör, ami önmagába visszatérő görbeként mindig is jelen volt a történelemben. Az egyház világba való beleintegrálódásáról van szó. Ez azt jelenti, hogy a vallási szervezet Isten nevében szentesíti a mindenkori politikai rendszert, az alsóbb osztályok rovására. Az államvallássá lett kereszténység is örömmel korrumpálódott, élvezve azt, hogy végre nyeregbe került.

[1] Jn 4,22–4 Jézus a júdaizmusból hiányzó kinyilatkoztatás tolmácsolásával integrálta bele magát népébe. A Törvény ugyanis nem számít az Örökkévaló önközlésének. Ilyesmivel a jobbára vértanúvá vált próféták próbálkoztak. Mózes nem tudta meggátolni a fellépésüket, ezért az élükre állt. (vö. MTörv 18,9–20).
A téma bővebben: *A szűk kapu,* 17 – 20. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[2] Jn 3, 3; Tm 48., 52., 54., 80., 100., 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/207

[3] Tm 11., 90.

[4] Jn 6,32–3 Értsd: Mózes <u>nem</u> az üdvösségre vezető utat mutatta, az út én magam vagyok (Jn 14,6).

Hatalmi tényezőként ugyanazt tette, mint világi társai: adókat szedett (még a prostituáltaktól is), mocskos módon politizált, jogrendszert épített ki, belefolyt az oktatásba, cenzúrázta a művészetet, üldözte a tudományt. Hitbéli ellenfeleit eltiporta, a szentföld visszaszerzése érdekében pedig hódító háborúkat indított. Ezek közül az volt a legszégyenletesebb, amikor 1212–ben gyerekeket küldött a harcmezőkre. Krisztus után ezerötszáz évvel (!) még teljesen bevett dolog a rabszolgakereskedelem.

A pápaság története hátborzongató olvasmány [1], az Inkvizíció a terror háza volt, az egyházszakadás és a reformáció pedig igen komoly okokra vezethető vissza. A vallási köntösbe bujtatott gyilkosságok semmivel sem igazolhatók: minden meggyújtott máglya a keresztre feszítést idézi, a boszorkányüldözések is.

És akkor még egy csomó dologról nem is beszéltünk, például az egyházi antiszemitizmusról. A pogromokat tudniillik nem Sztálin kezdte... Hitler teljes joggal mondhatta, hogy ő semmi olyasmit nem csinált a zsidókkal, amit a középkori egyház már meg ne tett volna. A szegény népet sohasem védték meg, se a feudalizmusban, se a kapitalizmusban. Marx munkássága kellett ahhoz, hogy Európában megszűnjön a gyerekmunka, s hogy a nők is nagyjából egyenlő elbírálásban részesüljenek.

A kommunistáknak tulajdonképpen igazuk volt abban, hogy nem bíztak meg az egyházban, bármennyire is oda akart törleszkedni az új hatalomhoz. Teljesen jogos volt földjeik és ingatlanjaik államosítása, mert azokat ingyen vagy politikai paktumok révén kapták a királytól. Az egyházi kezelésben levő gazdaságokban is kizsákmányolták a dolgozókat; ott sem volt szabad szombat és nyereségrészesedés.

A vallási szervezetek égisze alatt működő árvaházakban és oktatási intézményekben futószalagon rontották–rontják meg a gyerekeket... Nincs olyan év, hogy ki ne derüljön valami ilyesmi, ám ez csak a jéghegy csúcsa. A jóvátételként kicsengetett dollármilliókat persze a kisemberek péter–filléreiből „rendezik".

Miért emlegetem fel ezeket a takargatnivaló dolgokat? Azért, mert nincs olyan titkolt dolog, ami egyszer ki ne tudódnék [2], és azért, mert ezek száz év múlva benne lesznek a Távol–Keleten nyomtatott tankönyvekben. Itt fogják olvasni őket, Európában, szörnyűlködve az egykor élt fehér ember vallása és élete közti különbségeken. Az Atya tudniillik bármelyik rasszból tud fiakat támasztani magának.

Ettől még vallhatnám magamat zsidókeresztténynek, hiszen más kultúrkörökben is hasonló a helyzet, csak azt „nem tudjuk". Ezért inkább úgy fogalmazok, hogy felekezeten kívüli vagyok. Egész pontosan: nem leszek se híve, se papja semelyik egyháznak... A vallási szervezeteknek tudniillik ez a kétfelé osztódás a fő bajuk ! Az igazi hit arról ismerhető fel, hogy minden eleme az egyes emberben koncentrálódik. A kiválasztottság, a szövetségkötés, a kinyilatkoztatás, a megvilágosodás s a megmenekülés csupán egyénileg értelmezhető, abban a viszonylatban realizálódik.

A szerzetesrendek úgy jöttek létre, hogy alapítóik a vallásukon belül különböző dolgokra tették a hangsúlyt. Ez – a nem létező, egyetemes üdvtörténet szempontjából – természetes munkamegosztásnak tűnik. *A kereső* azonban nem specializálódhat, mert ez azt jelentené, hogy egyes területeken tájékozatlan marad. Tekintve, hogy saját királylyá válásáról van szó [3], semmilyen téren nem maradhat tudatlan. Neki kell elmenni vadászni, neki kell meglőni, s aztán hazavinni és megfőzni. Tudniillik, csak ekkor eheti meg a saját részét, amelyet egyéni és személyre szabott módon tálalnak fel az angyalok [4]. A trónörökösnek tehát a kinyilatkoztatás vételére kell szakosodnia !

[1] Kossuth Könyvkiadó
[2] Mt 10,26–7
[3] Tm 1., 82., Mt 19,28; Lk 22,29–30
[4] Tm 89.

Két úrnak szolgálva

A homo sapiensben ott lapul a közvetlen istenkapcsolat lehetősége [1]. Az isteni szikra elméletileg bármikor lángra lobbanthatja az ember halhatatlan lelkét. A Tékozló fiúnak tehát valamiféle biztosítékot kellett beleterveznie ördögi rendszerébe. Olyan dologra volt szüksége, mely meggátolja a *keresők* célba érését. A tűzfal szerepét mindenhol az egyház tölti be.

A kutakodó elme ugyanis saját kultúrkörében pillant körül, vagyis először azt nézi meg, hogy mit kínál a rendelkezésére álló hit. A hierarchikus szervezet viszont mindig intézményes formát ölt, mert már a kiépülésekor kollektivizálódik. A mértékadók híveket gyűjtenek maguk köré, akiket ezer szállal tartanak fogva. Legnagyobb vonzerővel az a fajta kiválasztottság bír, amellyel elkülönítik őket a többiektől. Ez a misztikus „mi–tudat" egy láthatatlan, ám érezhető szövetséget képez. A kohéziót a közösen gyakorolt rítusok és áldozatok tartják fenn.

A jónépnek persze kézzelfogható dolgok is kellenek, Mózes ezért látható és hallható módon demonstrálta az Úr jelenlétét [2]. A bizonyságtétel sátora és a legújabb kori katedrális egyaránt Isten háza, bár már Izajás megmondta, hogy: „a Magasságos kézzel épített templomokban nem lakik. Az ég a trónom, a föld pedig lábamnak zsámolya" [3]. Sajnos, a „hithű" emberek nem olvassák az Írásokat, pedig ha nem teszik szombattá a szombatot, akkor sohasem látják meg az Atyát [4].

A júdaizmusból hiányzik a kinyilatkoztatás témaköre; ezt az űrt a próféták voltak hivatottak kitölteni. Az egykori názáreti ács alaposan túltett rajtuk [5], mert *felülmúlta* a várakozásokat. A zsidó üdvtörténetből kiebrudalt Emberfi [6] épp ezzel integrálta bele magát népébe [7]. Amit ma a Jóistenről tudunk, azt Jézus szavaiból, tetteiből és jelképes cselekedeteiből szűrtük le.

Bemerítő János egyfajta nemzeti szocializmusban gondolkodott. Ő a már meglévő vallási alapokon képzelte el az új mechanizmust. Álma egy teokratikus társadalom volt, amelyben minden réteg betartja a Törvényt, még a bűnösök is. Számára azonban csak a másik zsidó volt felebarát, egy samróni már nem. Jézus az irgalmas szamaritánus példabeszéddel s a pogányok példaképül állításával nyilvánvalóvá tette, hogy az ő örömhíre nemzetközi [8]. Testben Izráelben akarta magát kijelenteni [9], ezért szét is küldte útkészítőit [10]. A tanítványi próbaúton levő Tizenkettő azért nem mehetett *még* a környező országokba, mert csak korlátozott mértékben voltak használhatók. A feltámadást követő galileai mesterkurzus után már bármerre indulhattak [11].

[1] Tm 1., 2., 3., 28., 71., Lk 17,20–1
[2] Bővebben: *A szűk kapu,* 11 – 16. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[3] Izaiás 66,1; Mt 5,34–5; ApCsel 7,48–9
[4] Tm 26.
[5] Tm 51.
[6] Tm 65., Mt 21,33–41; Mk 12,1–9; Lk 20,9–16
[7] Jn 4,22
[8] Lk 4,25–7; 7,1–10; 10,25–37; Mt 8,5–13
[9] Tm 27. Az Emberfi azt mondja, hogy a *világ* közepére állt ki...
[10] Lk 10,1–16 Ők voltak a Messiás útkészítői, nem Bemerítő János !
[11] Mt 10,5–6; 28,19–20

Ha Jézus – a Bemerítőhöz hasonlóan – egy mintaállamot akart volna létrehozni, akkor apostolainak helyben kellett volna hozzákezdenie ahhoz, amit ma a kereszténység Isten országának építésén ért. Az ilyen példamutató jellegű, kifelé sugárzó, jobbára várakozással terhes, „üdvtörténeti" munkálkodás azonban teljességgel céltalan. Aki elveti a szegletkövet, abból nem lesz az Emberfihez hasonló király [1].

Valaki azt mondta nekem, a pártállami rendszer idején, hogy kommunizmust csak keresztény emberekkel lehetne csinálni. Ami azt illeti, a materialista felfogásuk megvan hozzá... A nemes tettekkel demonstráló istengyermek azonban nem épít, hanem bont ! Jézus is azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit [2]. Az ilyen jellegű diverzió örökre megmarad [3], amit viszont a homo sapiens építget, azt rövidesen le is rombolja [4].

Létezik intézményes jellegű pusztítás is, ebben pedig az egyház jár az élen. A közvélemény szerint a történelmi szervezetek mellett destruktívak is működnek. Valójában mindegyik bomlasztó tevékenységet folytat, tudniillik kollektív hitfelfogásuk meggátolja a közvetlen istenkapcsolat kialakulását. Ilyesmiről nem is tudnak, s hallani sem akarnak róla. Isten emberi Fiával szembesülve megijednek, mert féltik a közvetítői szerepüket [5]. Ebbe a pozícióba emberek emelték őket [6], a Szabadítói státus mögött viszont maga az Atya áll [7]. A Felkent jogosan gyakorolja hatalmát [8], nyilvános működésekor tehát a formális tekintélyeknek le kéne mondaniuk [9].

A vak vezetők ezt nem teszik meg, híveik ugyanis örömmel kitartják őket. Tudják jól, hogy a csordaszellemű nép valójában utálja a messiásokat. Az emberek egyáltalán nem akarnak fáradozni, nélkülözni, tanúságot tenni és kivégzőkeresztet felvenni. Nekik olyan vallás kell, melynek égisze alatt istennek tetsző módon szolgálhatják a mammont.

[1] Tm 66., 114., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8
[2] 1Ján 3,8b (Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)
[3] Tm 72., ApCsel 10,38
[4] Bulányi György: Haladásmítosz
[5] Jn 12,19
[6] Jn 5,44
[7] Jn 3,31
[8] Mt 6,33
[9] Tm 82.

Ha vak vezet vakot...

A szellemi hagyaték [1] e logionja [2] nem evidenciát mond ki. Több dologról van benne szó, mint azt elsőre gondolnánk... A közvetlen istenkapcsolatot ugyanis sokan az egyház által közvetítettel helyettesítik be. Ez az álságos rendszer egyidős a világgal, tudniillik mindkettőt ugyanaz a személy hozta létre. A gyanútlan homo sapiens egy előre felhúzott csapdába sétál bele. Tőrbe esése elkerülhetetlen [3], mert a papok már születésétől fogva tárt karokkal várják. Sovány vigasz, hogy ezek az ambíciózus [4] egyének szintén áldozattá válnak. Hiúságuk miatt [5] ugyanoda kerülnek, ahová megtévesztett híveik.

Evilág imádásához persze nincs szükség igazi lelkivezetőre. A különböző életmódtanácsadók örömmel elmagyarázzák nekünk, hogy miképpen halhatunk meg egészségesebben. Sajnos, a közfelfogás szerint a vallás se más, mint a világba való beilleszkedés receptje. A hivatásos mértékadók gondolkodás helyett erkölcsi–etikai megújhodást szorgalmaznak, mert kezdettől fogva azt hiszik [6], hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi felemelkedés útja.

E nagy célt biológiai térnyeréssel kívánják elérni, pedig sem Jézus, sem Pál apostol nem buzdított ilyesfajta hódításra... A népesség növekedése ugyanis minden keresztényi erőfeszítést meghiúsít. A demográfiai robbanás elkerülhetetlenül az erőszak eszkalációjához vezet... Nem a kardokból lesznek ekevasak, hanem a harangokból ágyúk ! A tanítvánnyá tevési parancs „csak" globális igehirdetést jelent. A megtértek számát se tömegméretekben kell elképzelni [7].

A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit. Bizonytalanságaikat képmutató módon elleplezik, ám ez bűnnek minősül [8]. Egyedül az Emberfi szólja az igazságot, ezért aztán nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani reá [9]. A formális tekintélyek az Ördögre hasonlítanak, mert felettes énükön kívül senkire sem hallgatnak. Azonosulnak a beléjük plántált sátáni programmal [10], s erre a teljes hasonulásra még büszkék is.

Farizeusi lelkülettel azonban sem az Atyát, sem a Fiút nem lehet felismerni. Ezért tipornak rá a hivatásos mértékadók azokra a „gyermekekre", akiket botránkoztatni sem szabad [11]. Aki nem tudja, hogy mi az Örömhír, csupán szajkózza a megmentő igéket, „az olyan vakra hasonlít, aki lámpást visz. A sötét háznak viszont semmit sem használ, ha a tetején van a lámpás" [12]. A vallási fanatikusok tehát tudatlanságukban ölik meg Jézus követőit, ám ezzel a saját sírjukat is megássák [13].

[1] Az ún. Tamás–evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682)
[2] Tm 33. (Mt 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41; Isz 80/50,1; 108/197)
[3] Mt 18,7b; Lk 17,1a
[4] Mt 23,15a
[5] Mt 23,1–36
[6] 1Móz 6,5
[7] Tm 22., Mt 22,14
[8] Jn 9,39–41
[9] Jn 8,42–7
[10] Jn 8,37–47
[11] Mt 11,25–7; 18,6–7
[12] Isz 84/144
Az önerőből megvilágosodott emberből belülről tör elő az egész világot beterítő fény (Tm 23., 49.).
[13] Jn 16,1–3

Ez az Isten nevében való gyilkolás „fehérgalléros” módja… Geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel nézve a homo sapiens a teremtés koronája. Innen már csak egy lépés az a magaslat, ahonnan mindenkire le lehet nézni ! Ez a lelki piedesztál a papi elhivatottsággal egyenlő. Ha vagyunk annyira ostobák és hiúak, hogy eleve kiválasztottnak hisszük magunkat, akkor tudás adta felhatalmazás [1] nélkül is vállalkozhatunk a többiek oktatására.

Nemes elhatározásunk mögött a közvetítői hatalom iránti vágy húzódik meg. Pált ugyan képtelenség lekörözni [2], Jézust azonban időnként vállon lehet veregetni… Papi líránkba nem segítenek be angyalok, de miért is tennék, hiszen a kinyilatkoztatás már lezárult… Áldásunk se nem árt, se nem használ, az oltáriszentség mégis a mi kezünk között változik át. Bárkit feloldozhatunk, noha ettől bűnei még megmaradnak. Egy baj azért van: az a bizonyos malomkő igen–igen húzza a nyakunkat [3]. Nézzük csak meg; miről is van szó !

„Ha valaki e legkisebbek közül, akik hisznek, egyet is tőrbe ejt, az olyannak jobb volna, ha malomkővel a nyaka körül a tengerbe vetnék”.

a legkisebbek = azok, akik már elindultak az újjászületés útján
akik hisznek = Jézusnak és az örömhírnek
tőrbe ejt = meggátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődést

1. Vajon miért akarna valaki tőrbe ejteni egyet a legkisebbek közül ?
2. Mivel és hogyan lehet tőrbe ejteni a legkisebbeket ?
3. Lehetséges–e egyáltalán ez a tőrbe ejtés ?

Akit egy malomkővel a nyaka körül a tengerbe dobnak, az rossz helyzetben van, mert holtbiztos, hogy megfullad. Az ilyen emberre a biológiai halál vár, mondhatni: ez az illető a halál fia. Ennél is rosszabb helyzetben van az, aki tőrbe ejti a legkisebbeket. Vajon mi lehet rosszabb a biológiai halálnál ? Csakis az országbeli halál !

Tehát, aki hitetlenségével–bizonytalanságával megtorpanásra kényszeríti a Fiú–aspiránsokat, vagy arra biztatja őket, hogy térjenek le a jó útról, az kétségkívül az országbeli halál állapotában van. Vagyis rosszabb a helyzete, mintha csak biológiai értelemben lenne halott.

Egy tényről van szó tehát, nem pedig Isten kilátásba helyezett megtorlásáról, ill. egy ezzel való fenyegetésről.

A szándékos vagy akaratlan tőrbe ejtés sohasem lehet sikeres, mert a legkisebbek „hisznek”, azaz igaznak tartják Jézus szavait. Ezek a kinyilatkoztatást tartalmazó igék pedig megmentik és Megmentővé teszik őket.

[1] Jn 3,11 A tudás hatalmáról van szó ! (vö. Mt 21,23; Mk 11,28; Lk 20,2)

[2] Bővebben: *A szűk kapu,* 26 – 32. old. (mek.oszk.hu/08000/08061) **és** *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Mt 18,6; Mk 9,42; Lk 17,1–2

Így kerek a világ !

A Tékozló fiú egyik problémája az, hogy önző befelé fordulása miatt véges mennyiségű isteni anyagot birtokol. Ebből kifolyólag a rendelkezésére álló tér is adott, mivel a tér az anyag tulajdonsága. Az a tulajdonsága, hogy három irányban kiterjedt [1]. Van aki a negyedik dimenziónak az időt tartja, ám ebbe most ne menjünk bele [2]. A Másoló ideje egyszer mindenképpen lejár [3], nekünk azonban a saját napjainkkal [4] célszerű foglalkozni, mert csak a jelent használhatjuk fel előre haladásunkra [5].

Tehát, ha Evilág Ura egy folyamatosan működő birodalmat akar, akkor a tér– és anyaghiány miatt állandósítania kell benne a rotációt. Ez pedig a lelkek körforgását is jelenti, hiszen végső soron csak lélek van… A teoretikusok ott hibáznak, hogy a lélekvándorlást a Valóság alternatívájaként gondolják el, holott csak egy rendszeren belüli jelenségről lehet szó.

Ha ez a „rotációs gép" magától forog, akkor az alkotó pihenhet, vagy más bolygókon rosszalkodhat. Földünkön a homo sapiens hajtja a mókuskereket, méghozzá céltalanul [6]. Egyesek szerint az embert a munka emelte ki az állati sorból. Ez nem biztos, az viszont kétségtelen, hogy a lélektelen robot oda taszítja vissza.

A nyilvános működést végző Fiak – akik Leányok is lehetnek ! – Istentől fáradság nélkül megkapják a biológiai élethez szükséges dolgokat [7]. Ezzel szemben az örök élet megszerzésére nem törekedő embereknek aggódniuk kell a betevőért. Nekik ugyanis nem kenyerük az a mindennapi, mennyei táplálék [8]. Igény hiányában nem kérnek belőle [9], ám ezért nem is Élnek [10].

A hívek igen nagy gondot fordítanak arra, hogy méltók legyenek a „tiszta udvar, rendes ház" táblácskára. A kínosan rendben tartott rezidenciák valójában sírkertek, élő halottakkal. A lakásokra fordított idő és energia miatt ugyanis parlagon marad a Lélek. Használaton kívül viszont könnyen legyőzhető, hiszen nincs hadrendbe állítva [11].

A vallásos rétegre sajnos az a jellemző, hogy az elmélkedés „terhe" és a boldogító belátás „igája" helyett szívesebben veszik vállukra a mindennapi élettel járó gondokat. Még az általuk befolyásolhatatlan, s ezért rájuk egyáltalán nem tartozó társadalmi problémákkal is szívesebben foglalkoznak, mint az Írásokkal. Gazdasági, politikai, technikai és ökológiai kérdéseket feszegetnek, általában kellő felkészültség nélkül… Így persze zöld–ségeket beszélnek, észre sem véve, hogy a természet megóvásával az Ördög által létrehozott gépezetet olajozzák [12].

[1] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)
[2] Bővebben: *Pszichén innen, és túl…* 13 – 14., 33 – 34., és 40 – 41. old.
[3] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 16. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[4] Tm 3. Valakinek a „napjai" = az az időszak, amikor ráérez az igazságra.
[5] Isz 164/173
[6] Fp 111. (Zsk 40.)
[7] Isz 132/113; Mt 19,27–30; Mk 10,28–31; Lk 18,28–30
A Gondviselés témáját lásd: *Az ember igazi tragédiája,* 20 – 21. old. **és** *Pintér István: Mint a nap !* 28 – 29. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)
[8] Jn 4,31–4
[9] Jn 6,26–51 A „jel" Jézus státusának felismerése lenne, mely hitet szülne. (40. vers)
[10] Jn 6,35–58
[11] Mt 12,43–5; Lk 11,24–6 Az igehely elemzését lásd: *Pszichén innen, és túl…* 25. old.
[12] „Legyetek homok és ne olaj a világ forgatagában !" (Günther Eigh)

Az örök élet megszerzéséhez szükséges dolgokat fáradozás nélkül nem lehet megkapni [1]. Az étel–ital–ruha–lakás irányába tett erőfeszítéseknek a töredéke is elég lenne hozzá, de a híveknek az evilági hajsza közben se idejük, se kedvük nincs a végső kérdésekkel foglalkozni. Evilág Ura tehát a mammon csábításaival szippantja ki belőlük az energiát. Ő ugyanis tudja, hogy egy gatyával csak egy nyeregben lehet ülni [2].

Albert Schweitzer szerint a brahmanizmus és a buddhizmus csupán a szerzetesek vallása, s nem általában az embereké, mert csak a papok élhetnek a világtól elvonulva [3]. Itt, nyugaton, ugyanez a helyzet… Valójában a hierarchia az egyház, a hívek csak fenntartják azt. Ha egy hívő előrébb akar lépni a vallásában, akkor pappá kell válnia, ami nem mindig lehetséges, és nem is biztos, hogy szeretné. Ha pedig egy pap akarja átültetni az elméletet a gyakorlatba, akkor le kell mondania a státusáról.

Ennél is nagyobb baj, hogy a hívek mindenáron meg akarnak maradni kisembernek. Nem fűti őket a szellemi fejlődés lehetősége… Egy biblikus teológia kimunkálására verbuválódott (!) csoport tagjai azt mondták másfél oldalas (!) tanulmányomra: mi nem tudunk ilyeneket írni… Itt nem a tény a fő probléma, hanem az azt előidéző ok. Miért nem voltak képesek összehozni valamit? Azért, mert nem is olvastak, legfeljebb kötelező jelleggel, házi feladatként.

A nem–írás, nem–olvasás egyértelműen jelzi azt az embertípust, akit Jézus kutyaként, illetve kocaként aposztrofál [4]. Titkait nyilvánvalóan nem nekik szánta [5], hiszen a későbbi korokban élő juhai kizárólag a szent szövegekben ismerhetik fel a jó pásztor hangját [6]. A reformátorok, fordítók és egzegéták munkája azonban kárba vész, ha a Nyilvános Működés senkit se érdekel. Az Emberfi szellemi hagyatéka ugyan kétezer évig lappangott [7], ám a kánoni evangéliumok hozzáférhetők voltak !

A hivatásos mértékadók is ugyanolyan tájékozatlanok, mint egykoron. Az Örömhír tartalma, a királyság holléte, az új szövetség mibenléte rejtve marad számukra… Már a tudatlanságuk is szégyenletes, az oka pedig egyenesen botrányos. Az égvilágon minden a rendelkezésükre áll ahhoz, hogy ismeretek birtokába jussanak [8], de ők inkább saját nimbuszuk megteremtésén fáradoznak [9]. „Vak vezet világtalant” alapon tévesztik meg gyerekes felfogású rajongóikat, és ez a fajta pedofília sokkal szörnyűbb a szexuális zaklatásnál.

A *„jaj nekik”* minősítés mégsem ezért jár ki nekik, hanem a „kicsinyek” félreállításáért [10]. A hivatalos (= emberek által felhatalmazott) vagy önjelölt mértékadók tudniillik megakadályozzák a Fiú–aspiránsokat abban, hogy vezető szerephez jussanak [11]. Agyonhallgatják, letiltják és félremagyarázzák a felszínre került igazságot, hírnökét pedig rossz színben tüntetik fel. Az Ördög eme barátai bölcsnek tartják magukat, bár olyan sötétek, hogy egy vadászkutya is melléjük harapna.

Az ilyeneket maga az Ige ítéli el, ama utolsó napon [12]. Egész addig vígan foroghat az a gépezet, amelyet Evilág Ura ötlött ki. A generációk váltakozása miatt folyton mások hajtják majd a mókuskereket, ám a témáik ugyanazok lesznek. A gömb alakú világ pedig a boldogság hajójának mindig csak a vitorláját láttatja.

[1] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113; Mt 11,28
[2] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162
[3] A keleti vallásokról bővebben: *Új írások – régi témákban,* 34 – 41. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[4] Tm 94., Mt 7,6; Isz 73/4
[5] Tm 62.
[6] Jn 10,14–6; 17,20; Mt 8,11; Lk 13,29
[7] Ez az ún. Tamás–evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682)
[8] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197
[9] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a
[10] Tm 103., Mt 5,20; 23,13; Isz 80/5,1; 108/197
[11] Isz 115/108; Tm 82.
[12] Jn 12,48

Nem ítélni jöttem

A Jóisten viszonylatában nem beszélhetünk ítélkezésről, *utolsó* ítéletről pedig egyáltalán nem... Ha az Örökkévaló ítélkezne, azt folyamatosan tenné, mivel önmagában való élete végtelen. „Utolsó ítélete" meghasonlást jelentene, hiszen olyasvalamivel hagyna fel, amit addig gyakorolt. Isten változásai a saját idejében zajlanak [1], de ezek a dolgok befolyásolhatatlanok. Az Abszolútum nem alkalmazkodik holmi külső történésekhez. „Odafent" örök jelen van, másfajta időt nem mérnek. Az utolsó ítélet fantazmagóriája a geocentrikus és emberközéppontú világkép szüleménye. Ez a tarthatatlan szemlélet a teremtést egyszeri aktusként kezeli, a poklot ellenben a végsőkig megtartja.

Az „ítélet" az örök teremtési folyamat szerves része. A Jóisten pozitív előjelű tevékenységében megmutatkozó léte tudniillik állandóan önmaga mellett tanúskodik. Ezzel azonban ítéletet mond minden másról... „Más" persze nincs, de az önzetlen szeretetet vissza is lehet utasítani [2]. Az ítéletet ez a cselekedet szüli, mert elkövetője előbb–utóbb szembesül a Valósággal [3]. Az Emberfi sem azért jött, hogy ítélkezzen [4], de nyilvános működése maga egy ítélet volt [5], még a gonosz lelkek számára is [6]. A vallási értelmiség ezért tömörült egységfrontba ellene, nézeteltéréseiket félretéve [7].

A jézusi terminológiában az „ítélet" a tudatlanság állapotát jelenti, mely hazugságban és rossz cselekedetekben nyilvánul meg. Aki „ítéletre megy", arra rá fogják bizonyítani a tudatlanságából fakadó hazugságait s gonosz tetteit. Tudással mindenkit a teremtője vértez fel, a teremtmények atyjuk sugalmazásai szerint élnek. A homo sapiens helytelen viselkedését a sátáni mentalitás okozza [8]. Az Emberfi tudta, hogy a vele szóba álló formális tekintélyek meg akarják ölni, mert egy ördögi program szerint működnek. Házukból hiányzik az az Igazság [9], ami már atyjukba se került bele [10]. Egyszerűen nincs „értő érzékszervük" [11], amivel felfoghatnák a Dolgokat.

Jézus szerint a Világ Fejedelme ítélet alatt van [12]. Ezt az állapotot az ő Nyilvános Működése idézte elő. Szavaival, tetteivel és jelképes cselekedeteivel ugyanis elkezdte lebontani a Vádló munkáit [13]. Előzőleg – pusztai tartózkodása idején – minden sátánit kiölt magából [14]. Ez azt jelenti, hogy ellenállt evilág csábításainak [15]. Az Ördög kudarcot vallott vele szemben, mert az Emberfi teljesen homogénná vált [16]. Irmagja se maradt benne semminemű bírvágynak, feladta saját elképzeléseit [17].

[1] Barcza Barna meglátása. Fő műve: mek.oszk.hu/09600/09619)
[2] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 1 – 16. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[3] Jn 12,48
[4] Jn 8,15b; 12,47
[5] Jn 5,22; 9,39–41
[6] Jn 12,45; Mt 8,29b A gonosz lelkek „idő előtti" szembesülést rónak fel Jézusnak. Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 18 – 19. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[7] Jn 9,22b; 11,47–8; 12,19
[8] Jn 8,38; 8,41a; 8,44a; 8,47b; Mt 16,23
[9] Feltétel nélküli jóság, lelkiismeretesség, irgalom. (vö. Tm 71.)
[10] Jn 8,31–47
[11] Tm 71.
[12] Jn 16,11
[13] 1Ján 3,8b; Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14
[14] Tm 99., Mk 1,12–3; Jn 14,30c (Csia Lajos fordításában: Bennem semmije sincsen.)
[15] Jn 16,33c
[16] Tm 21., 23., 61., 90., Mt 6,22–3; Lk 11,34–6
[17] Jn 8,26

Az akarata ellenére létrehozott [1], mégis reá hivatkozó egyház azonban ítélkezési gyakorlatot folytat. A Mózes székébe ült Pál is lépten–nyomon „igazságot tett", minden apróságban kimondta a szentenciát, holott Jézus a legegyértelműbb eset rendezésére se vállalkozott [2]. A nagykonstantini fordulat után a különféle irányzatok összekülönböztek, s véres leszámolásokkal végződő hitvitákat folytattak. A reformáción belül is sokan áldozatul estek a „tisztogatási" törekvéseknek.

Az emberek bizony ítélkeznek, méghozzá „test szerint" [3], vagyis Pneuma nélkül, tehát úgy, hogy közben fogalmuk sincs a Valóságról… Az ítélkezéshez tudni kéne, hogy hol vagyunk, mi az ember, s ki teremtette. Aki tudja, hogy miért és hogyan történnek a dolgok, az nem ítél el senkit [4]. Az igazi bűnös ugyanis Evilág Ura, aki gonosz lelkek segítségével kormányozza kaotikus birodalmát [5].

Az, hogy a Sátán „ítélet alatt van", azt jelenti, hogy már ráhúzták a vizes lepedőt. Jézus lerántotta őt abból az Égből, ahová a júdaizmus tolta [6]. Tanítványai előtt megszűnt Isten és az ember közötti igazságosság ügyvédje lenni. A próféta–szépírók által kiötlött „társteremtő" kiléte és jellemtelensége már nem titok. Hazugságai lelepleződőben vannak. Az Elsőszülött után fellépő istengyermekek pedig nemes tetteikkel tovább viszik ezt a folyamatot [7].

Az Építmény, azaz a hagyományos (világ–) Rend, vagyis az ember vallásos világképe, össze fog dőlni. Amíg ez nem történik meg – a kereső fejében – addig lelkében sötétség honol [8]. A *közös erővel* elvégzett „rombolás" után viszont nem képes újra építeni magában a régi „házat" [9]. Az egyházfiak a világ végét Jézus második eljövetelével kapcsolják össze. Ez helyes meglátás is lehetne, ha tudnák, hogy *hol* következnek be ezek az „események" [10].

A hely meghatározásával a *mikor* kérdését is megválaszoltuk.

[1] Bővebben: *Pszichén innen, és túl…* 52 – 54. old.
[2] Tm 73., Mt 23,2; Lk 12,13–4
[3] Jn 8,15a; 3,6
[4] Jn 8,15b; 8,1–11
[5] Bővebben: *Pszichén innen, és túl…* 17 – 25. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[6] Lk 10,17–9
[7] Mk 16,17–8; Jn 14,12–4
[8] Mt 24,34 = Más felismerésre térés hiányában újratermelődik a nem–gondolkodó réteg (vö. Mt 5,18).
[9] Tm 72., 112., Mt 5,17–20 Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl…* 30 – 32. old.
[10] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 69 – 70. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

Vétketekben haltok meg

Aki érti a Fiút, és hisz benne, az nem megy ítéletre [1]. Újjászületése után tudniillik képtelen lesz vétkezni [2]. A megvilágosodott Jézusra ezért nem lehetett vétket bizonyítani [3]. Az emberek elsöprő többségére viszont ítélet vár… Negatív cselekedeteikkel az Emberfihez hasonlóan működő istengyermekek szembesítik őket [4]. Még az is lehet, hogy gonosz lelkekként kell elinalniuk, ám legkésőbb az általános feltámadáskor fülön csípik őket. Ilyen esemény lesz, mert a Dél királynője s a ninivebeli férfiak csak globális keretek között támadhatnak fel az aktuális generációval együtt ! [5]. Ez azonban nem kollektív felelősségrevonást jelent, hiszen ki–ki maga ad majd számot önmagáról Istennek [6].

Megigazulni sem hitből, sem cselekedetből nem lehet, mert ezeknek tudatlanság is lehet az alapja. Például, vannak akik *A hamis sáfár* példabeszéd nyomán alamizsnaosztással akarnak barátokat szerezni maguknak. Csakhogy az „örök hajlékokba" angyalok fogadnak be majd minket, nem pedig egymást igazoló emberek. Jézus azokat ajánlja a Mennyei Fiak figyelmébe, akik megvallják őt. Ezek a közvetlen istenkapcsolattal rendelkező teremtmények őrangyalokként „repkednek" a kérdező–kereső *kicsinyek* körül [7]. Ők azok, akik a hamis mammont (az ember eszét) igazival toldják meg, hogy egyéni és személyre szabott módon kinyilatkoztatásokban részesülhessünk [8]. Ama el nem avuló erszényekbe tudniillik szent szellem kerül. Ez az a hozzáférhetetlen helyen lévő pénz, amit majd tetszésünk szerint szórhatunk szét a rászorulók között [9].

Ha abba a „kisded nyájba" akarunk tartozni, ami a kiválasztottak asztaltársaságát jelenti [10], akkor oda kell kerülnünk, ahol Jézus van [11]. Ő már utat vágott a számunkra [12], meggazdagodásunk előtt tehát nincs komoly akadály… *Újjászületésünk után* mi is királlyá válhatunk. Ezt a trónra ülést szerette volna kiböjtölni az Emberfi ! [13]. Ha ugyanis nem szerzünk istengyermeki státust, akkor nem tehetjük meg az Atya akaratát. Azt pedig kizárólag a nyilvánosan tanúságot tévő Fiú teszi [14].

Erről a Máté–evangélium igen–igen hosszan beszél, rá is megy a teljes 24. és 25. fejezet. Ez az anyagrész a Szellemi Hagyaték megfejtése nélkül nehezen értelmezhető… A tanítványok – mint mindig – a *mikort* firtatják, Mesterük pedig – szokása szerint – a *hogyannal* válaszol. A végén pedig azt árulja el, hogy mi az, ami számít. A 25,31–46

[1] Jn 5,24–30; 6,37–40; 6,43–5; 6,65
[2] 1Ján 3,9; 5,18; Jn 8,31–6; 8,45–7; Róm 6,15–23; Isz 57/129
[3] Jn 8,46 Bővebben: *A szűk kapu,* 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[4] Jn 5,22; 9,39–41; Mt 19,28 Olyanok lesztek, mint én !
[5] Mt 12,41–2; 8,29b A gonosz lelkek is „idő előtti" szembesülést rónak fel Jézusnak.
[6] Róm 14,12 (Ez valószínűleg egy jézusi logion.)
[7] Lk 12,8–9; Mt 18,10; Jn 14,21; Tm 109.
[8] Lk 16,9–12; Tm 89., Jn 1,51
[9] Mt 6,19–21; 16,19; Lk 12,33–4; 11,13; Tm 82., 96., 110.
[10] Lk 12,32; Jn 6,37–40; 10,16; Tm 22., 76., Mt 8,11; Lk 13,28–30
[11] Jn 7,34; 12,26; 14,3; 17,24; Tm 1., 2., 23., 109.
[12] Jn 14,6; 4,38; Tm 20d
[13] Mt 19,28; 26,29; Lk 22,29–30 Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 71 – 73. old.
[14] Mt 7,21; Tm 9., 15., 32., 74., 82., 109.

alatti képes beszéd nagyon egyszerű mondanivalót rejt. Eszerint a szétválogatás alapja a lelkület. Tehát csak azt fogják vizsgálni, hogy az illetőnek van–e Pneumája. Ez olyan könnyű lesz, mint az állatok nemek szerinti csoportosítása. Akiben ugyanis nincs meg az irgalom logikája, azzal nem lehet mit kezdeni [1].

A Pneuma hiánya elsősorban a papoknál érhető tetten. Ők ugyanis a felsőbbség zsebében hordják a lelkiismeretüket. Elöljáróik a „szent engedelmességre" való hivatkozással könnyen irányítják őket, holott az engedelmesség felnőtt ember esetében bűn [2]. Híveik pedig felnőtt embernek se nevezhetők... Ama Lélek–keresztség [3], viszont érett személyiséget feltételez, tehát olyasvalakit, aki meg tud állni a saját teológiai lábán [4]. A kis– és nagy egyházakban azonban kétféle mentalitás létezik csupán: a farizeusi lelkület és a csordaszellem.

A mai ember a *farizeus* minősítés hallatán elsősorban a képmutatásra gondol, és azokra a letűnt vallástörténelmi alakokra, akik megtestesítették ezt a fajta magatartást. Asszociációi azonban kiegészítendők, mert a farizeusi lelkület egyrészt nem merül ki a képmutatásban, másrészt ilyen egyének ma is szép számmal vannak köztünk. Ők azok a vak vezetők, akik a Jézus–esemény után is (!) hajlandók kikövezni a pokolba vezető utat. Róluk beszélt az Emberfi, mikor azt mondta, hogy bőven lesznek olyanok, akik a saját nevükben jönnek [5]. Ezek szó szerint anti–Krisztusok, vagyis nélkülözik az isteni felhatalmazást. A felkentséget ugyanis az Atyánál megszerezhető tudás adja [6].

A farizeusok „segítőkészsége" csupán alázathiány, hiszen senkibe se tudnak Lelket önteni [7]. Aki gondolkodás helyett ezekhez a vak vezetőkhöz igazodik, az már elveszett ember. A gonosz tudósok ugyanis sohasem fogják bevallani előttük a tudatlanságukat. Beszédmódjukról is felismerhetőek, tudniillik bizonytalanságaik miatt kerülik a „sarkos" fogalmazást. Isten emberi Fiainak kinyilatkoztató a stílusa [8], mert a forma igazodik a tartalomhoz. Az Igazság Lelke arról beszél, amit tud [9].

[1] Tm 71., 114., Lk 17,20–1
[2] Bulányi György: Erény–e az engedelmesség? (Egyházfórum, Luzern, 1989.)
[3] Tm 52., Jn 3,3–7
[4] Tm 15., 22., 48., 76.
[5] Jn 5,43; Lk 21, 8b; Mt 24,24a A „hamis krisztus" felhatalmazatlanságot jelent !
[6] Tm 1., 2., 3., 4., 26., Isz 40/56; Mt 23, 8–10; Jn 6,44 – 6
[7] Mt 23,15 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 55 – 72. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[8] Mt 7,28–9
[9] Jn 3,11–2; 8,55 Jézust az Iszlám hagyomány sokszor Isten Lelkeként aposztrofálja.

Igazságra éhezve

Az ember élete során többször is szembesül azzal a ténnyel, hogy a nálánál rosszabbak járnak jól. Ezt sokáig egyszerű kontraszelekciónak véltem. A természetellenes kiválogatódásnak azonban komolyabb oka van. Köztudomású, hogy egy rendszer sem állhat fenn, ha meghasonlik önmagával [1]. Így hát elegendő körbenézni, ha valaki meg akarja tudni: hol van [2]. A hely beazonosítása az alkotó kilétére és saját hovatartozásunkra is fényt derít. „A világ bizony az Ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői" [3]. Tehát nem kontraszelekcióról van szó, hanem a Gépezet rendes működéséről.

Jézus egy felszólítással kezdte meg nyilvános működését: „Betelt az idő, közel jött az Isten királysága, térjetek más felismerésre és higgyetek az örömhírnek !" [4]. Ez a kiáltvány négy sokkoló állítást tartalmaz. A köréje gyűlt emberek feltehetően így reagáltak a hallottakra:

1. Az idő nem telhetett be, mert akkor az egész világ megváltozik–átalakul.
2. A királyság nem jöhet testközelbe, hiszen az üdvtörténet kollektív dolog.
3. Mire lehetne lecserélni a geocentrikus és emberközéppontú szemléletet ?
4. Milyen örömhírben kéne hinni ?

Nos, az Emberfi a következőket közölte velük, a maga rejtett módján:

1. Nincs mire várni. (A júdaizmus az üdvtörténeti várakozásról híres.)
2. A királyság mindenkiben benne van [5], éppen ezt demonstrálom [6]
3. A homo sapiensnek rossz a világképe.
4. Van egy nagy lehetőség, amivel élni lehet.

Ez a négy állítás egyetlen mondatban is összefoglalható... Fordítsuk hát „magyarra" a rejtélyes logiont !

Örömhírem van: *ha* hajlandók vagytok gondolkodni, *akkor* közvetlen istenkapcsolatra tehettek szert !

A hozzánk jött Szabadító szavai, tettei és jelképes cselekedetei értelmezhetetlenek, ha nem térünk más felismerésre. Ennek hiányában még eredményes szentírási szövegelemzés sem végezhető, mert az Emberfi terminológiája és képvilága homályban marad. Az általa tolmácsolt kinyilatkoztatások vételéhez tehát szívet kell cserélni. Ez azt jelenti, hogy teljes szemléletváltozásra van szükség. Nem holmi erkölcsi megújhodásról van szó, hanem gondolkodási rendszerünk átalakításáról. Világnézeti alapállásunk nem maradhat a régi [7].

[1] Mt 12,25; Mk 3,24–5; Lk 11,17
[2] Tm 4., 55., 81., Isz 62/145
[3] Isz 157/117
[4] Mk 1,15 (Mt 4,17) Tm 2.
[5] Tm 2., Lk 17,21; 1Ján 5,19
[6] Tm 27.
[7] Isz 29/90 57/129 62/145 139/41 142/193 143/162 157/117 stb.

Jézus szó szerint a következőket mondta erről: „Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába. Aki tehát annyira lealázza magát mint ez a gyermek, az lesz a legnagyobb a mennyek királyságában. S aki az én nevemben magához fogad egy ilyen gyermeket, engem fogad magához.” [1]

ha meg nem fordultok = az újjászületéshez 180 fokos fordulatot kell tenni !
gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert állandóan kérdez !)
még csak be se mentek = egészen biztosan kívülmaradtok, semmiképp se juthattok be
a mennyek királysága = egy lelki– vagy tudatállapot
lealázza magát = őszinte érdeklődéssel és valódi tudásvágytól vezetve keres [2]
az én nevemben = státusomban, Fiúként
magához fogad egy ilyen gyermeket = érdeklődővé válik a végső kérdéseket illetően
engem fogad magához = olyan lesz, mint én [3]

1. Újjá lehet és kell születni ! (vö. Jn 3,7).
2. Hol és hogyan lehet újjászületni ? (vö. Tm 2., 71.).
3. Miből kell újjászületni ? (vö. Jn 3,5).
4. Aki nem születik újjá, az nem látja meg Isten királyságát (vö. Jn 3,3).
5. Mitől kell elfordulni ? (vö. Tm 26., 27., 55., 81.).
6. A gyermek minden iránt érdeklődő lény.
7. Egy gyermek szakadatlanul új ismereteket szerez (vö. Tm 89., Mt 18,10)
8. Csak az állhatatosan keresők találhatnak ! (vö. Tm 1., 93.).
9. A gyermek bárkitől hajlandó tanulni.
10. Nekünk kitől és mit kell (el)tanulni ? (vö. Tm 58., Mt 11,28–30).
11. Mikor mondhatjuk, hogy valaki újjászületett ?
12. Mi az újjászületés jele ? (vö. Tm 49., 107., Isz 123/204).

Jézus nem „megtérésről” (= periodikus és ezért eredménytelen bűnbánattartásról) beszél, hanem olyasmiről, ami lehetővé teszi az igazi [4], és *végleges* megtisztulást [5]. Ez az értelem által vezérelt lelki fordulat szüli meg az ember Pneumáját. A Hegyi beszéd sem erkölcsi intelmek gyűjteménye... Az ott elhangzottak a reménybeli Fiú–aspiránsoknak szólnak [6]. A Nyilvános Működés történéseit csak ezek a „kiskorúak” (= már újjászületett, de még teljesen meg nem világosodott személyek) foghatják fel [7].

A *kereső* az érteni akarás szándékával kutat, mert személyesen érintett a Dologban. Ő egész biztosan Célba ér, hiszen éhezi és szomjazza az igazságot [8].

[1] Mt 18,1–5 (Tm 3., 21., 36., 109.)
[2] Tm 70., Lk 4,18–9; 6,21
[3] Tm 109., Mt 18,5; Mk 9,37; Lk 9,46–8; 10,16; Jn 6,53–8; 1Ján 3,24
[4] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a
[5] Isz 57/129
[6] Mt 5,1–2
[7] Mt 11,25–30; Lk 10,21–4 (A Tm 20. a Tizenkettő kiskorúságát is szemlélteti.)
[8] Tm 70.

Ha jó a föld...

Jézus azt szerette volna, ha a Tizenkettő mielőbb kialakítja közvetlen istenkapcsolatát. Egy példázatot is mondott nekik ebből a célból, ami további hárommal is összefügg [1]. Ezek mondanivalója a következő: a királlyá válás rajtunk fordul, de aki nem használja ki ezt a lehetőséget, az megfizeti hanyagsága árát. Természetesen nem a Jóisten fosztja meg a trónjától, hanem az Ördög. Evilág Ura úgy teheti el láb alól, hogy az hősiességnek vagy véletlennek tűnhet [2].

Ha az ember halogatja a Dolgokkal való szembenézést, akkor nem válik Fiúvá, s így az atyai Gondviselés se terjedhet ki rá. Nem lesznek őrangyalai, akik egyengetnék az útját. Más felismerésre térés hiányában kárba fog menni az élete. Ez esetben teljesen mindegy, hogy mikor és miképpen halálozik el, hisz így is, úgy is Pneuma nélkül távozik. Márpedig a tét nem más, mint énünk életre nemzése [3].

A Sátán kezdettől fogva embergyilkos, mert már terveiben megtagadta tőlünk az örök életet. Gépezete rendes működés közben is öl, mert a homo sapiens képes belefeledkezni a világba. Ily módon teste és lelke saját akaratából kerül a gyehennára [4]. Az irgalom logikáját nélkülöző „hulla" viszont saskeselyűk martaléka lesz [5]. Az ilyen egyén országbeli halottnak minősül, tudniillik „értő érzékszerv" hiányában nem képes felfogni Jézus logionokba rejtett kinyilatkoztatásait [6].

A még kiskorú Fiú–aspiránsoknak ezért az a dolguk, hogy értelmezzék a Mester szavait, tetteit és jelképes cselekedeteit. Ha ez a fáradozás tölti ki az idejüket, akkor Isten hamar megítéli igazukat [7]. Ez úgy értendő, hogy az Atya minden jó következtetést visszaigazol. Ezt angyalai segítségével teszi, egyéni és személyre szabott módon [8]. A folyamat utolsó napján pedig beköszönt a teljes megvilágosodás, ami egyenlő az Életre való feltámadással [9].

A kérdés az, hogy az Emberfi, amikor eljön, talál–e hitet a földön [10]. Itt három dolgot is tisztáznunk kell. Egy: hol lesz a második eljövetel? Kettő: miféle földön keresgél majd? Három: milyen az „igazi" hit? A Szellemi Hagyaték 114. logionja ezeket megválaszolja, de elemzése nélkül is világos, hogy ehelyütt *a bennünk lakozó istengyermek* megszületéséről van szó !

Jézus örömmel segít nekünk, ha eme végső Cél elérése érdekében használjuk az eszünket. A „Gyümölcs" ugyanis kizárólag akkor érik meg, ha azt a „földet", amibe a Pneuma–mag került, megművelik. A szürkeállományunkban elterülő, Kincset rejtő szántóföld nem maradhat parlagon. Érdemes megerőltetni az agyunkat, mert pénzhez csak így juthatunk [11]. Az igazi mammon folyósításához bizonyítanunk kell. A hű szolgák megforgatják a kapott tálentumokat.

[1] Lk 18,1–8; 11,9–13; 12,58–9; 16,11–2
[2] Lk 13,1–5 A „hasonlóképpen" azt jelenti: még a Pneumátok létrehozása előtt.
[3] Tm 67., 71., Mt 16,26; Mk 8,36–7; Lk 9,25
[4] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 27., 59., Isz 109/53,6 – 10a; 137/38
[5] Tm 55., 60., 81., Mt 24,28; 24,40–1; Lk 17,34–7; Jn 6,63a
[6] Tm 58., Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 12,35–6
[7] Lk 18,7–8
[8] Tm 89., Mt 18,10; Lk 16,8–12
[9] Jn 6,35–40; 6,43–4; 6,53–7; Tm 109.
[10] Lk 18,8b; Tm 114.
[11] Tm 96., 110; Mt 13,44; Isz 74a/89 – 74b/59
Pénz = olyasmi, ami lehetőségekhez juttatja az embert, amivel élhet !

Az „igazi hit” definiálásához elemezzük ki az idevágó logionokat !

„A tanítványok mondták Jézusnak: Mondd meg nekünk, hogy mihez hasonlít a mennyek királysága ! Mondta nekik: Egy mustármaghoz hasonlít, amely kisebb minden magnál. Ha pedig olyan földbe esik, amit megműveltek, nagy ágat hoz, s az ég madarainak ernyőjévé válik” [1].

a mennyek királysága = a közvetlen istenkapcsolat következtében keletkező lelkiállapot
megművelt föld = a szellemi munkára fogott agy
nagy ágat hoz = gyorsan megérti a Dolgokat, rohamosan fejlődik (vö. Mt 24,32)
az ég madarai = a kinyilatkoztatást tolmácsoló angyalok
ernyővé válik = további ismereteket is képes felfogni

A bennünk lévő Élet–csíra nagyon mélyen van elásva (vö. Tm 110.), de ha hajlandók vagyunk célirányosan gondolkodni, akkor mindenre rájövünk (vö. Tm 1.) Teljes megvilágosodásunkat angyalaink fogják elősegíteni (vö. Tm 89., Mt 18,10; Jn 1,51).

„Jézus mondta: Akinek van a kezében, annak adatik, és akinek nincs, az a kevés is elvétetik tőle, ami van” [2].

adatik = Istentől, őrangyali közvetítéssel
elvétetik = a Sátán mesterkedéseinek következtében

1. Mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs” ?
2. Az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne.

Akinek van esze (mert használja), az részesül kinyilatkoztatásban, akinek viszont nincs (mert nem használja), az nem. Egyáltalán nem játékról van szó, a dolog komolyságát jól szemlélteti az Iszlám hagyományban feljegyzett logion: „Mert amint a teve is igyekszik hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak gazdája (szellemi) munkálkodásával meg nem valósítja” [3].

– Növeld hitünket ! – szóltak az apostolok az Úrnak. Ő azonban ezt felelte: „Ha olyan volna a hitetek, mint a mustármag és azt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestül és ültetődjél át a tengerbe, engedelmeskednék nektek” [4].

hit = utánagondolás nélküli igaznak tartás, vallási csordaszellem
mustármagnyi hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás

A hitét annak lehet növelni, akinek van. Ha rendelkezünk valamennyi ismerettel, akkor tudásunk gyarapodni fog. A haladás üteme rajtunk áll, hiszen kinyilatkoztatások csak a befogadóképességünk függvényében érkezhetnek. Kérni és kapni kizárólag szent Szellemet lehet [5], tehát a túlcsorduló mértékhez nekünk is meg kell erőltetni magunkat [6]. Akinek viszont sokat adnak, attól sokat is követelnek [7].

[1] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4
[2] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26
[3] Isz 110a/216,7 hazaszökés = visszatérés az „alapértelmezett” sátáni programhoz.
[4] Lk 17,5–6; Tm 107., Isz 123/204
[5] vö. Lk 11,13
[6] Lk 6,38; Mt 7,2; Mk 4,24
[7] Lk 12,48 Az eltérő terméshozamok (Mt 13,23) az egyénenként változó teljesítményre utalnak.

A Márk–evangéliumban van egy olyan példabeszéd, ami látszólag azt állítja, hogy a királyság magától jön el [1]. „Kovászos” társai is ezt sugallják [2], ezért elemeznünk kell a Szellemi Hagyaték–beli változatot.

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz: vett egy kevés kovászt, elrejtette azt a lisztben, nagy kenyereket csinált belőle. Akinek van füle, hallja !”

az Atya királysága = a közvetlen istenkapcsolat következtében keletkező lelkiállapot
a nagy kenyerek = a munka gyümölcse

1. Erről az asszonyról példát kell vennünk !
2. Mi az ő érdeme ?
3. Az asszonynak volt alapanyaga a kenyérkészítéshez (vö. Tm 71.).
4. Az asszonynak jó alapanyaga volt (vö. Tm 8.).
5. Az asszony megcselekedte azt, amit a kenyérkészítés érdekében tennie kellett (vö. Tm 110.).
6. Az asszony a maga részéről mindent megcsinált.
7. A tulajdonképpeni munkát a kevés kovász végezte (vö. Tm 19.).
8. A kovászból kis mennyiség is elég, hogy nagy kenyerek készülhessenek.
9. A munka gyümölcse: a létrejött Pneuma.

Vessük ezt össze Márk saját anyagával !

„Hasonló az eset az Isten királyságával, amint azzal az emberrel, aki magot vetett a földbe, aztán elszunnyadt, felkelt éjjel és nappal, azalatt a mag kihajtott, a szár megnyúlt anélkül, hogy tudott volna róla. Magától terem gyümölcsöt a jó föld, előbb szárat, majd kalászt, aztán teli magot a kalászban. Mihelyt pedig a termés megengedi, az okos gazda azonnal nekiereszti sarlóját, mert az aratásnak itt az ideje” [3].

az Isten királysága = a közvetlen istenkapcsolat következtében létrejött lelkiállapot
felkelt éjjel és nappal = naphosszat csak lustálkodott (aki éjjel felkel, az már nappal kialudta magát)
a jó föld = megművelt (felszántott, kigyomlált, trágyázott, megkapált, öntözött)
a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

1. A magot el kell vetni, és Jézus el is vetette.
2. A jó föld magától terem gyümölcsöt.
3. A gyümölcs megérése egy *folyamat* eredménye (vö. Mt 24,32).
4. Ez a folyamat automatikusan megy végbe.
5. A gazda ezt a folyamatot nemigen tudja siettetni.
6. A gazdának az az érdeme, hogy jó földje van.
7. Az okos gazda észreveszi, hogy a gyümölcs már megérett (vö. Tm 20.).
8. Hol kell learatni a termést ? (vö. Tm 74., Jn 4,35–8).

Nyilvánvaló, hogy ez a két példabeszéd már nem a fokozatos előre haladásról szól, hanem a Célba érésről. A megvilágosodási folyamat beindulásához fáradozni kell, ám ez a küszködés szinte észrevétlenül hozza meg gyümölcsét. Erre is van anyagunk:

[1] Mk 4,26–9 [2] Tm 97., Mt 13,33; Lk 13,20–1 [3] Tm 20., Jn 4,35–8

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz, aki midőn egy hosszú úton megy, egy liszttel teli korsót visz. A korsó füle letörött, a liszt kiömlött mögötte az útra. Nem vette észre, nem tudott a csapásról. Amikor elérte a házát, letette a korsót a földre, üresen találta azt” [1].

az asszony háza = a valódi éne, az igazi (Élő) lelke; a benne magában lévő, öröktől fogva létező mennyei menedék (vö. Jn 14,1–4)

1. Az út hosszú. (A példabeszéd egy folyamat végkifejletéről szól.)
2. Az asszony cipekedik.
3. Az asszony csak egy korsót visz (vö. Lk 10,42; Mt 6,33).
4. Az asszony nem szolgál két urat (vö. Tm 46.)
5. Az asszony homogén lelkületű (vö. Tm 61., Mt 6,22–3).
6. Az asszony terhe könnyű (vö. Tm 91.).
7. Az asszony vállát enyhe iga nyomja.
8. Az asszony szellemi téren fáradozik (vö. Tm 57.).
9. Az asszony a háza irányába tart (vö. Jn 14,2a).
10. Ez a ház a logika sziklájára épült (vö. Mt 7,24 –7).
11. Ez a ház csak szellemi síkon közelíthető meg.
12. Az asszony elérte a házát.
13. A Cél elérhető !
14. Az asszony akkor tette le a terhét, amikor már célba ért (vö. Tm 1.).
15. Az asszony csak ekkor jött rá, hogy mi történt.
16. Hogy lehet ez ?
17. Úgy, hogy egyszer sem nézett vissza ! (vö. Lk 9,62).

A teljes megvilágosodáshoz homogén lelkületűvé kell válnunk. Megosztott szívvel nem érhetünk Célba. Két urat nem szolgálhatunk ! [2]. Nem azért, mert erkölcstelen… Azért, mert lehetetlen… Bizonyos feltételek fennállása esetén a Gyümölcs magától érik meg. Ez úgy értendő, hogy a királyság *feltartóztathatatlanul* jön el.

[1] Tm 98., Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 16,16–23; 2Pét 3,10; 1Tessz 5,1–6
[2] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

Nincs mentség !

Királlyá válásunk egyik feltétele az, hogy felszámolódjon bennünk a hagyományos isten– és világkép [1], a geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel együtt. Jézus csak akkor tud három nap alatt új Templomot felhúzni, ha az előzőt közös erővel leromboljuk [2]. Rossz alapokon csupán rossz felépítmény állhat; az új bor új tömlőbe való. Az Emberfi azt mondja, hogy *semmiképp* nem megyünk be a mennyek királyságába, míg igazságosságunk [3] felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét. Máténál található logionja így hangzik „magyarul":

Nem akarom eltörölni a törvényt vagy a prófétákat, mert azokat ti magatok vágjátok majd sutba, mégpedig akkor, amikor *megvilágosodtok*. Ez a záloga annak, hogy cselekedeteitek tudáson alapuljanak, és azokat irgalomból gyakoroljátok. Helyes isten–, világ– és emberkép híján sohasem lesz közvetlen kapcsolatotok az Atyával ! [4]

Három igehelyen fogalmaz nagyon keményen [5], most a Szellemi Hagyaték–beli változatot fogjuk kielemezni:

„Jézus mondta: Aki az Atyát káromolja, megbocsáttatik neki, és aki a Fiút káromolja, megbocsáttatik neki, aki azonban a szent Lelket káromolja, nem fog megbocsáttatni neki, sem a földön, sem az égben" [6].

1. Mi az a „káromlás" ?
2. Ki az, aki káromol ?
3. Miért káromol ?
4. Hogyan káromolhat (egyáltalán) ?
5. Az Atyát lehet káromolni. (Ez nincs megakadályozva.)
6. Az Atya káromlása meg lesz bocsátva.
7. Ki fogja azt megbocsátani ?
8. Hol fogja megbocsátani ?
9. Mikor fog megbocsátani ?
10. Milyen feltételek mellett fog megbocsátani ?
11. Miért bocsáttatik meg az illetőnek a káromlás ?
12. Kicsoda a szent Lélek vagy szent Szellem ?
13. Miért nem fog az ő káromlása megbocsáttatni ?
14. Hol nem fog ez megtörténni ?
15. Mi lesz ennek a következménye ?

a káromlás = valami/valaki ellen szólás, rossz színben való feltüntetés, gúnyolás
aki káromol = jelen esetben a hivatalos mértékadók
a káromlás oka = nem ismerik fel Jézusban Isten fiát

[1] Tm 112., Mt 5,17–20; 24,35; Lk 16,17
[2] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62; 1Ján 3,8b
[3] igazságosság = tudás + az ebből fakadó magabiztos tevékenység, az irgalom logikája
[4] Mt 5,17–20 Az igehely elemzése *Pszichén innen, és túl...* 30 – 32. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[5] Mt 5,20; 12,31; 18,3 (Mk 3,28; Lk 12,10)
[6] Tm 43.

a fel–nem–ismerés oka = a tudatlanság, mely az eltompult szív (agy) következménye
a káromlás megbocsátásának oka = mert az tudatlanság/tévedés következménye
a megbocsátó személy = mindig az érintett
a megbocsátás helye = az érintett személy ott fog megbocsátani, ahol éppen van
a megbocsátás ideje = az az időpont, amikor az illető rájön a tévedéseire
a megbocsátás feltétele = a józan ész használata
a megbocsátás oka = a káromlás tudatlanság, s nem gonoszság következménye

Jézus szellemi hagyatéka – a Tamás–evangélium –, tudatosan megszerkesztett mű. A logionok sorrendje nem esetleges, ez itt is kiderül. Erre a Tm 43. szomszédai a bizonyítékok: a Tm 42. és 44. is logikai kapcsolatban áll a vizsgált igével. Magát a mondást a Tm 34. mögött meghúzódó események váltották ki, ezért az előrébb is áll. Aki még mindig kételkedne a jézusi szerkesztésben, az üsse fel a Máté–evangéliumot, ott mind a négy „tamási" logion *szoros egymás utánban* sorakozik:

Mt 12,22–30 = Tm 34., Mt 12,31–2 = Tm 43., Mt 12,33–34a = Tm 42., Mt 12,34b–5 = Tm 44.

Az ember lelke az agyában van, erre egyértelműen utal a jézusi terminológia is: „a másik fül", a „szem", a „szív", az mindig az *értő érzékszerv*, ami (aki) csalhatatlan, hisz eszünket az Atya plántálta belénk [1]. A János–evangélium is segít: az Atyát csak „szellemben és igazságban" lehet és kell imádni, és ő is kizárólag ilyen imádókat keres, akik értelem által vezérelt jó cselekedeteket visznek végbe. Ezeket pedig nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötve, hanem életformaszerű természetességgel, belülről fakadóan (irgalomból s nem áldozathozatalként gyakorolva) kell megcselekedni.

A „sem a földön, sem az égben" kijelentés a megbocsátás helyét jelöli. Az Atya az égben van (a kozmoszon túl), Ő tehát ott bocsátja meg bűneinket, a Fiú pedig itt a földön tudja ugyanezt megtenni. Aki az Atyát káromolja; azt állítja, hogy „nincs Isten", vagy szidalmazza őt. Aki a Fiút káromolja, az nem ismeri el őt Isten fiának, mint a szóban forgó formális tekintélyek. De vajon ki káromolja a szent Lelket/Szellemet ?

A lélek a homo sapiens legbelső lényege. Az ember tulajdonképpen a lelkében él, minden fontos dolog az agyában zajlik. A boldogság is „egy érzés", és a gyönyör is ott realizálódik. A halált is a lelkünkben éljük át… Az Atya királysága szintén egy lelki– vagy tudatállapot. A szent Szellem = az Értelem, a Logosz, az Ész, a Logika. Ez az, amit sose szabad lecserélni a vakhitre, tudniillik csak az eszünkkel jöhetünk rá arra, hogy mi az Igazság [2]. Ez az az „érzékszerv", amivel felfoghatjuk az Örömhírt.

Tehát a szent Lelket az káromolja, aki kikapcsolja az értelmét. Az ilyen egyén az ész helyére a hitet állítja. Nem a saját szemének és fülének – a józan eszének – hisz, hanem a Hagyománynak, az Írásoknak, a hivatalos mértékadóknak, a formális tekintélyeknek. A szent Szellemet az „káromolja", aki nem használja azt. Aki nem gondolkodik (következetesen, logikusan), az nem ismeri fel Jézusban Isten fiát, s így nem is fogja örömhírnek tartani a szavait.

Az ilyen embert lehetetlen megmenteni, tudniillik a megmentődés a gondolkodás következménye. Aki nem képes felfogni az Igazságot (holott a megértés kulcsa a kezében van), azt nem lehet kinyilatkoztatásban részesíteni. A tudatlanság és a tévedés megbocsáttatik, azon nyomban, de aki nem rendelkezik a megbocsátás „vételéhez" szükséges ésszel, azzal nem lehet mit kezdeni [3]. Az Igazságot lehet tagadni, de nem érteni–érezni nem lehet. Ez csak akkor lehetséges, ha az illető nem gondolkodik. A nem–gondolkodásra viszont nincs mentség. Egész pontosan: ebben az esetben maga az illető áll saját megmentődésének az útjában. Ekkor „nincs az az Isten", aki segíthetne rajta, mert a mentalitásával van baj.

[1] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1–8; Isz 109/53 [2] Tm 2. [3] Tm 71., Isz 86/166

Ez persze nem azt jelenti, hogy a delikvens nem üdvözül. Ő is a Mennyországba fog kerülni, de csak az általános feltámadáskor. Előtte pedig – önhibájából – még a halált is „megízleli" [1]. Tehát az történik, hogy az illető biológiai élete során nem jut be „az Atya királyságába", azaz nem kerül a nyugalom helyére [2]. Következésképpen sírva és fogcsikorgatva fog élni a külső sötétségben, vagyis evilág keretei között.

Fáradság nélkül nem lehet kinyilatkoztatásokhoz jutni, csak az olthatja szomját az Élet vizével, aki lemegy a kútba [3], csak az vehet részt a menyegzőn, aki bemegy az ajtón [4]. A Jóisten hiába akarja közölni magát, hiába nyilvánul meg Fiain/Leányain keresztül, ha a Sátán a nem–gondolkodás gátját tudja emelni a kinyilatkoztatás hatalmas folyama elé. Ezt a gátat a hivatalos és önjelölt „mértékadók" testesítik meg, akik kisajátítják (ámde nem gyakorolják) a teologizálás jogát, és dogma–tilalomfákat állítanak a keresők útjába [5].

A főpapok az ész helyére „az egyház kollektív hitét" tették, pedig csak az egyéni útkeresés kapcsolhat össze bennünket a Jóistennel. Az eszünkkel kell felismernünk azt, hogy Jézus Isten küldötte volt. Ha megértjük szavait, és hiszünk azoknak – ami valóra váltást jelent – [6], akkor kinyilatkoztatásokban tud részesíteni bennünket. Ha viszont „káromoljuk" őt (nem tartjuk az Atya emberi fiának), akkor nem is fogunk hitelt adni a szavainak.

Mindenki felsül, aki nem az Ajtón keresztül akar „bemenni". Aki nem fejti meg Jézus logionjait – mint például Pál –, abból bizony tolvaj s haramia válik, mert mások örök életét fogja elvenni. A szűk kapun való belépés lehetősége az Emberfi vére árán nyílt meg a számunkra, az ő jó voltából juthatunk ki a legelőre [7].

Fogalmazzuk meg hát a Tm 43–mat „magyarul":

Az Atya szidalmazására van mentség (a tudatlanság), a Fiú szidalmazására is van mentség (a tévedés), a nem–gondolkodásra azonban nincs mentség !

[1] Tm 17.
[2] Tm 1., 59.
[3] Tm 75., Jn 7,37; 15,1–8
[4] Tm 76., Mt 22,8; Jn 5,17–29
[5] Tm 38., 103.
[6] Mt 7,21
[7] Jn 10,1–10; 12,24–6

A hét főbűn

A Tékozló fiú lelkülete teremtményei magatartásában is megnyilvánul... Az emberek azt teszik, amit tőle hallanak, az ő elvárásainak akarnak megfelelni [1]. A homo sapiens egy programvezérlésű automata, kiszámítható viselkedéssel. Gépies cselekedetei előre láthatóak, reakciói nem okoznak meglepetést. Szűkre szabott mozgástere alig–alig tartalmaz lehetőségeket. Igazából csupán egy döntést tud hozni, s alkotója szempontjából ez az érdekes. Indirekt módon feltett kérdése az, hogy felzárkózik–e melléje, vagy a Jóistent választja. Aki be akar illeszkedni a világba, az öntudatlanul is a Sátánra voksol [2].

Az alábbiakban a bennünk lakozó istengyermek ellen elkövethető vétkeket szedjük sorba.

1. **Hazudozás.** Ennek két fajtája van, s mindkettő az Ördögtől eredeztethető. Ő a Hazugság atyja, mert evilágot valóságként tárja elénk [3]. Őt utánozzuk, amikor szándékosan valótlan dolgot állítunk. Akkor is rá hasonlítunk, ha hiányos ismeretek birtokában azt mondjuk, hogy közlendőink igazak... Jézust azért nem vádolhatjuk bűnnel, mert ő mindig a valóságról beszélt, és az igazat szólta [4]. Aki ismeri az Igazságot, az nem is képes hazudni... [5]. A tudatlanság nem minősül lódításnak, a tájékozatlanság oka azonban súlyos bűn lehet.

A legnagyobb hazugságokat a hivatásos mértékadók terjesztik. Azzal, hogy evilágot a Jóisten teremtéseként mutatják be, a Sátánnak tesznek szívességet. Fizetségül közvetítői szerepben tetszeleghetnek, ám ennek elfogadásával (önmaguk előtt is !) tagadják a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát... Nem létező szentségeket szolgáltatnak ki, arra méltatlanok számára is. Mindenre kiterjedő, általános gondviselést hirdetnek, ami tévhit. Érvénytelen bűnmegbocsátó gyakorlatuk a vétkek újratermelődését eredményezi. Működésük kimeríti a jogosulatlan biztosítási tevékenység fogalmát. Az egyénileg átélhető dolgokat kollektivizálással teszik tönkre. Az ember és a természet piedesztálra helyezésével pedig materializmust csempésznek be a hitbe.

2. **Szem–telenség.** Jézus státusának fel–nem–ismerése halálos vétek [6]. Ha nem fedezzük fel benne az Élet vizének kútfejét, akkor nem részesülhetünk kinyilatkoztatásokban. Ezek hiányában nem kerül belénk tudás, márpedig csak az igazság szabadíthat meg bennünket [7]. A Bemerítő későn jött rá arra, hogy kivel áll szemben [8], ne essünk ugyanebbe a hibába ! Az Emberfit ki kell emelnünk a „keresztény koktélból", egyedüli mértékadóként tekintve reá [9].

3. **Hitetlenség.** A keresztény hit azt jelenti, hogy igaznak tartjuk Jézus szavait, s a vele kapcsolatos eseményeket megtörténtként kezeljük. Ehhez viszont elengedhetetlen az evangéliumok beható ismerete. Aki nem foglalkozik nyilvános működésével, az nem tudja, hogy miben hisz... Az Emberfi logionjai, tettei és jelképes cselekedetei ugyanis értelmezést kívánnak. Más felismerésre térés nélkül azonban ez a szövegelemző munka kudarcra van ítélve.

[1] Jn 8,38; 8,41; 8,44a
[2] Tm 63., Isz 157/117 (Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50)
[3] Jn 8,44
[4] Jn 8,38a; 8,45–6
[5] 1Ján 3,9; 5,18
[6] Jn 8,21a; 8,24; 9,30–8; 16,9
[7] Jn 8,31–2
[8] Bővebben: *A szűk kapu,* 52 – 63. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[9] Bővebben: uo. 33 – 35. old.

4. **Önjelöltség.** Jézus megmondta, hogy lesznek olyanok, akik *a saját nevükben* jönnek [1]. Hamis próféták lépnek majd fel, akik egész más színben akarják feltüntetni őt. Ezek a felhatalmazás nélkül működő egyének „szent kísérleteket" végeznek, csupán azért, hogy bekerüljenek az egyháztörténelembe. Gőzerővel és más kontójára építgetnek egy illuzórikus országot, mert nem tudják; mi az Örömhír... Mindenáron vezetni akarnak, de nem maguk után hívnak, hanem balekokat tolnak előre [2]. Látszólag másokért élnek, ám valójában a saját nimbuszukat csiszolgatják. Ezek az országbeli halottak a képmutatók sorsára jutnak [3].

5. **Lekezelés.** Mindig vannak kérdező–kereső emberek, akik „felháborító módon" válaszokat várnak. Ezek álproblémák helyett valódiakkal zaklatják a szaktekintélyeket. A nagy nevek persze nem állnak szóba velük. Leveleikre és kritikáikra sem reagálnak. Elzárják őket lehetséges hallgatóságuktól, betartanak nekik, a nyilvánosság előtt pedig rossz hírüket keltik [4]. Eme hivatásos mértékadók sohase adnak igazat laikusoknak, inkább a saját dugájukba dőlnek [5].

6. **Botránkoztatás.** Mindig ez történik, ha egy keresőnek csalódnia kell vallási elöljárói viselkedésében [6]. Őket az Ördög barátainak minősítik, s szavaik alapján fogják felelősségre vonni [7].

7. **Hiúság.** Ez önmagában sem csekélység, emellett sok más bűn táptalaja. Ha a tudatlanságnak is ez az oka, akkor halálos kór. Akiket ugyanis a hiúság éltet, azokat a hiúság is pusztítja el. A farizeusi lelkületű egyént a Sátán könnyűszerrel fosztja meg attól, amije volt. Tudniillik, csak az nem veszi észre, hogy egy „tevét" nyel el, aki már elvesztette a józan ítélőképességét [8]. Ezek az egocentrikus emberek képezik a gonosz lelkek utánpótlását [9].

„Jaj a világnak a kelepcék miatt ! Mert elkerülhetetlen, hogy kelepcék támadjanak, azonban jaj annak az embernek, aki által keletkeznek a kelepcék" [10].

jaj annak ! = visszafordíthatatlanul rossz helyzetben van, semmi esélye sincs már
kelepce = tőr, csapda, melyet a megvilágosodás útjára helyeznek
kikerülhetetlen, hogy kelepcék támadjanak = ez a világ „rendje", itt ilyen az élet...
a kelepcék ember által keletkeznek = van, aki közreműködik ebben

1. A világban kelepcék vannak.
2. Ezek a kelepcék megfogják az embereket.
3. Ilyen kelepcék folyamatosan keletkeznek.
4. Ezt a világot nem a Jóisten teremtette.
5. Az ördögi kelepcék emberek közreműködésével keletkeznek.

Az Ördöggel kollaborálók országbeli értelemben halottak.

[1] Jn 5,43c
[2] Mt 23,4
[3] Mt 24,51
[4] Mt 18,10
[5] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5
[6] Isz 115/108
[7] Mt 12,34–7; Lk 6,44–5; Tm 44., Isz 110a/216,6
[8] Mt 23,24
[9] Róluk bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[10] Mt 18,7; Lk 17,1

Isten munkái

Egyesek szerint Istennek csak egy mentsége van; az, hogy nem létezik. Ezek az emberek azonban éppen ezzel a kijelentéssel tesznek hitet mellette... A látszólagos ateizmust ugyanis a teremtett világ arculata kényszeríti ki. Aki rossznak tartja a mindenséget, az érzékeny lelkű személy. Az ilyenből az igazságérzet szól, ami viszont az Atya jelenlétére utal [1]. Jézus hozzájuk jött, ezeket a „szétzúzott szívűeket" akarja megvigasztalni [2].

A helyes isten– és világképpel nem rendelkezők az Örökkévaló számlájára írják a kozmosz megteremtését, pedig az a Másoló műve. Az egyetlen igazi, eredeti vagy ősbűnt a Tékozló fiú követte el, mégpedig azzal, hogy önző és önfejű módon létrehozott egy saját birodalmat [3]. Ennek a Káosznak az a legnagyobb „hibája", hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat.

Az általa irányított vallási szervezetek neki dolgoznak, jobbára öntudatlan módon. Fő feladatuk a Fiú–aspiránsok likvidálása, melyet már az abortálás szintjén elvégeznek. Istengyermekké tehát csak a kereteiken kívül lehet válni. Az „elveszett juh" legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy nincs a nyájjal [4]. Eretnek módon a maga útját járja, ezért tud szót érteni vele Jézus [5].

A hivatalos mértékadókkal nem tud [6], mert azok kisajátítják maguknak a teologizálás jogát. A gondolkodási lehetőséggel viszont ők sem élnek [7], ugyanis idejüket és energiáikat a hierarchia fenntartására fordítják. Ez az öncélú intézmény lelki kufárkodásból él: hazug istenkapcsolatot ad el a híveinek. Ama szoros út [8] helyett kikövezett középutat kínál – a pokolba.

Az egyház a legfontosabb dolgokat „felfoghatatlannak" bélyegzi, s „odaátra" tolja őket. Ez a hozzáállás teljes mértékben ellentmond az Emberfi tanításának, ami szerint mindenről lehull a lepel [9]. A *kereső* tudniillik folyamatos kinyilatkoztatásban részesül [10]. Az ily módon szerzett tudás szüli őt újjá, az igazság menti meg. Feltéve, ha engedetlen az elöljárók irányában, és csak „befelé" hajlandó figyelni [11].

A Fiú–aspiráns – Mestere segítségével – örökre lerombolja magában „a templomot". Jézushoz hasonlóan saját személyében teszi közhírré [12], hogy a homo sapiensnek nincs szüksége semmiféle vallási intézményre. A hivatalos mértékadók jogos félelmüknek adtak hangot a Nagytanácsban: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd (mi pedig eltűnhetünk balfenéken)" [13]. A farizeusok is hamar rájöttek arra, hogy búcsút mondhatnak közvetítői szerepüknek: „Látjátok, semmi hasznotok már... Lám ! Utána megy már a világ" [14].

[1] Tm 48., 53., 68., 69.
[2] Lk 4,18–9; Isz 57/129
[3] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[4] Bővebben: *Bulányi, a tisztelendő,* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)
[5] Mt 10,6 A szárnypróbálgató tanítványokat még csak saját kultúrkörükön belül lehetett használni.
[6] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5
[7] Tm 38., 103.
[8] Mt 7,13–4
[9] Tm 4., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2
[10] Tm 89.
[11] Mt 23,8–12; Tm 2.
[12] Tm 27.
[13] Jn 11,46–8
[14] Jn 12,19

Sajnos, a tömeg elsősorban nem az Emberfi közlendőire volt kíváncsi. Csak akkor hittek neki, ha csodákat láttak [1]. Nemcsak a farizeusok, de a Tizenkettő is ilyesmiket akart kiprovokálni [2]. A Jeruzsálemből leküldött vizsgálóbizottságot azonban semmi se hatotta meg. Nekik volt (talán már jó előre) „ésszerű" magyarázatuk a jelenségekre [3]. A vezetők közül egyedül Nikodémus látta be, hogy Jézus mögött Isten áll [4].

A sokaság főleg azért gyűlt az Emberfi köré, mert meggyógyította a köztük lévő betegeket. Nem ez volt a fő célja; sokszor „csupán" azért művelt csodát, mert irgalmas lelkülete erre indította. Ilyen jellegű nemes tettei mindazonáltal szavainak igazságát is aláhúzták. Többek között azt állította, hogy a testi–lelki bajokban szenvedőket a Vádló kényszerítette a maga hatalma alá [5]. Volt, hogy kereken ki is mondta: „Ábrahámnak ezt a leányát, akit a Sátán immár tizennyolc éve megkötözve tart, nem szabad szombatnapon eloldozni ?! [6]. És:

Elmentében meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Tanítványai megkérdezték: „Rabbi, ki vétkezett, ő–e vagy a szülei, hogy vakon született?" Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei. Azért történt <u>ez</u>, hogy az Isten munkái rajta láthatókká legyenek. Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött, éjszaka jön, amikor senki nem munkálkodhat. Én, amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok [7].

ez = a csodás gyógyítás (6. – 7. vers)
Isten munkái = Jézus nemes tettei, melyeket az Atya segítségével vitt végbe
amíg nappal van = amíg van, aki megvilágítja az egész világot (Tm 23., Jn 11,9 –10)
éjszaka jön = távozásom után be fog köszönteni a sötétség korszaka (vö. Tm 11., 37.)

1. Születhetne–e valaki vakon egy Isten által teremtett világban ?
2. A júdaizmus szerint a betegség Isten büntetése, valami miatt (vö. Jn 9,34).
3. A tanítványokban „júdeai" lelkület munkált.
4. Az Atya, ha tudja, akkor Fiai segítségével megszünteti a betegséget és a halált.
5. Az Atya csak akkor tudja ezt megtenni, <u>ha vannak</u> emberi Fiai.
6. Ezek az Emberfik nemes tetteikkel (is) lebontják a Vádló munkáit (vö. Tm 72.).
7. Ez a „lebontás" csak akkor megy végbe, ha az emberek elgondolkodnak a látottakon.
8. <u>Hol</u> fog végbemenni a lebontás ?
9. Kik fognak bontani ?
10. Jézus példát adott a követőinek.
11. Jézus követőinek szintén le kell bontaniuk a vádló munkáit.
12. E követőknek még nagyobb tetteket kell véghez vinniük (vö. Jn 14,12).

Az Emberfi cselekedeteiből főleg a Fiú–aspiránsoknak kellett tanulnia. Ezért Lázár feltámasztása előtt megvárta, amíg a magdalai Mária is odaér [8]. Azért küldetett érte, mert ő volt az egyik nőtanítványa [9], aki később evangéliumot is írt.

[1] Jn 4,48; 6,26–7
[2] Mt 16,1–12; Mk 8,11–21
[3] Mk 3,22–30
[4] Jn 3,1–2
[5] ApCsel 10,38
[6] Lk 13,16
[7] Jn 9,1–5
[8] Jn 11,28b; 11,30
[9] Tm 20., 115. Rajta kívül még Salome volt ebben a státusban. (vö. Tm 61., Zsk 61a)

Mi könnyebb ?

Bulányi György azt mondta, ember csak egyféle van: bűnös. Ez helyes meglátás, mert Jézus szerint is így áll a helyzet. „Ha tehát ti, noha rosszak vagytok, tudtok jó dolgokat adni gyermekeiteknek... [1]. Ez a Hegyi beszédben hangzott el, és a legreményteljesebb tanítványainak szólt. Vajon hogy állíthatott ilyet? Úgy, hogy tisztában volt az ember mivoltával [2]. Tudta, hogy a homo sapiens eleve a Rosszra van hangolva, ördögi teremtője által. Ezért kell követéséhez a saját lelkünket is meggyűlölni [3].

Jézus még magát se címeztette jónak, mert úgy látta, hogy csak egy Jó létezik, az, Aki – öröktől fogva és változatlanul – Van [4]. Ebből az következik, hogy nyilvános működése előtt neki is meg kellett szabadulnia a bűneitől [5]. Ha nem így lett volna, akkor „megváltás" sem lenne, mert a Messiás útmutatása példaadásszerű [6]. Tehát *ha* utánozzuk őt, *akkor* megmenekülünk, egyébként pedig nem.

Az élet kenyerének fogyasztása, az ővele való szomjoltás, testének evése, vérének ivása, az őbenne maradás [7], mind–mind ugyanazt jelenti, mint az utolsó vacsora szimbolikus cselekedete: legyetek olyanok, mint én ! Ilyen egyszerű az egész...

Vétkeinktől csak a bennünk lakozó istengyermek szabadíthat meg minket [8], aki a gondolkodás általi megtisztulás után tevékeny bűnbánatot vár el tőlünk. Az egyetlen és egyben legnagyobb jóvátétel pedig a nyilvános működés. A kettő összefügg: ilyesfajta tanúságtételre kizárólag az képes, aki már megigazult. Bűnöket csak egy Fiú bocsáthat meg, mert előzőleg már az övéit is elengedték [9].

Ebben a feloldozásban a világhoz való viszonyunk játssza a legfőbb szerepet [10]. Minden ember a világ fia, mert a kettő elválaszthatatlan egymástól [11]. A világ gyűlöletével tehát önmagunkat is megtagadjuk, ami azt jelenti, hogy mivoltunk is megváltozik [12]. Aki istengyermeki státusba kerül, az már nem fogad el dicsőséget emberektől [13], mert tudja, hogy eszük sátáni program szerint forog [14]. Bizonyos dolgok lehetetlenek is az ő viszonylatukban [15].

A keresőnek először is az Emberfi státusát kell felismernie. Enélkül kinyilatkoztatásaiban sem fog hinni, s követni sem tudja őt. Pál azért emelte Jézust istenné, hogy az emberek őt – a „meghívott apostolt" – kövessék. Minden önjelölt mértékadó abba a bűnbe esik, hogy felhatalmazás nélkül áll be a Fiú helyére. Aki logionjainak elemzése helyett a saját teológiáján dolgozik, az tudatlan marad. Abba a hiúságba pusztul bele, amely a farizeusokra jellemző.

[1] Mt 7,11; Lk 11,13
[2] Jn 2,24–5
[3] Lk 14,26
[4] Mk 10,17–8; Lk 18,18–9
[5] Bővebben: *A szűk kapu,* 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[6] Jn 14,6; Mt 26,28: A mindenkori Fiú feloldozása a keresztfelvétel függvénye.
[7] Jn 6,35–51; Tm 109., Jn 7,37; Jn 6,53–7; Jn 15,1–8
[8] Jn 8,31–6; Tm 71.
[9] Mt 6,12
[10] Tm 26., 27., 41., 46., 55., 81., 111., Jn 7,7; 15,18–25
Isz 29/90 32/124 62/145 103/194,1 133/34,4–16 134/35 137/38 139/41 stb.
[11] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 8 – 9. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[12] A közvetlen istenkapcsolat okozta királyi lelkiállapot meg is látszik rajtunk ! vö. Tm 2.
[13] Jn 5,41–4; 6,15
[14] Mt 16,21–3; Mk 8,31–3; Jn 8,37–47
[15] vö. Mt 19,26

A szentháromságtani értelemben istenné tett Krisztust senki sem tudja utánozni. Sokan mondják, hogy őutána mennek, de maguk is tudják, hogy ez csupán szólam… „Jézus követése" mindenre ráhúzható általánossággá vált, és erkölcsi–etikai színezetet kapott. A keresztény az egy jó akaratú ember, aki igyekszik betartani a tízparancsolatot. A vallás neve azonban nem ezt jelenti ! Kollektív módon nem is vehetünk róla példát, mert ő autodidakta volt [1]. Szerinte nem is lehet másként megvilágosodni, csak egyéni és személyre szabott módon [2]. Ezért aztán az ő eklézsiája „egyszemélyes gyülekezet" ami a kikezdhetetlen logikára épül [3].

A gyerekkeresztelés nem használ semmit, ahogy a csecsemőkori körülmetélkedés sem [4]. Ahhoz, hogy megmerítkezhessünk a Lélekben, felnőttnek kell lennünk. A gondolkodás általi megtisztulás tudatos tevékenység, melynek célja is van. Az úrvacsora is pont ilyen dolog. Amikor jelképesen magunkhoz vesszük Krisztus testét és vérét, akkor azt fejezzük ki, hogy olyanok akarunk lenni, mint ő [5]. Az aktusban való jelenléte elhatározásunktól függ. Ha egész életünkben ostyát akarunk nyelni, akkor szándékunk nem komoly.

Ha megismerjük magunkat [6], akkor megismertetünk [7] és az Atya fiai leszünk. Emberi relációink megváltoznak, más szüleink, más testvéreink s más barátaink támadnak [7]. A homo sapiens rendszeres elmélkedés következtében ébredhet rá a lehetőségeire. Az egykori názáreti építőmester is így kezdte ! [8]

Újjászületésünk után azonban nem maradhatunk rejtve… [9]. Aki meggazdagodott, annak teljes egészében szét kell szórnia a „pénzét" [10]. Ez azt is jelenti, hogy bűnbocsánatban részesíthetünk másokat. Ha már eggyé tettük a kettőt, akkor semmi sem lehetetlen a számunkra [11]. Az Emberfi tulajdonképpen a következőt mondta ki a maga városában: Nemcsak hogy jogomban áll bűnöket megbocsátani, de ezt a felhatalmazást demonstrálni is tudom ! [12]

Az ehhez szükséges Erőt pedig a Fiúi státus biztosítja – mindenkinek.

[1] Tm 26.
[2] Tm 1., 2., 71., 89.
[3] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 49 – 50. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[4] Tm 52.
[5] Mindenki azzá válik, amit eszik.
[6] Tm 2.
[7] Lk 10,20b; 12,7
[8] Tm 54., 80., 100., 102., 106. és Tm 89., Lk 16,9–12
[9] Tm 26.
[10] Tm 31., Mt 5,14
[11] Tm 82., 96.
[12] Tm 107., Isz 123/204
[13] Mt 9,1–8; Mk 2,1–12; Lk 5,17–26

Kiválasztottak vagyunk–e ?

Mottó:

„Az igazságot mondom nektek: Izráelben sok özvegyasszony volt Illés napjaiban... de közülük egyhez sem küldték Illést, csak a szidoni Száreptába, ahhoz az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében is sok poklos volt Izráelben, mégsem tisztult meg senki közülük, csak a szír Námán" (Lk 4,25–7).

Szövegösszefüggés: Lk 4,14–30

Jézust azért űzték el szülőfalujának lakói, mert szíreket és szamáriaiakat állított eléjük példaképül. A júdeaiak őt magát is pogánynak bélyegezték [1]. A zsidók (a vallás hithű követői) Ábrahám fiainak hiszik magukat, akiknek Isten az atyjuk. Az Emberfi azonban nem hagy kétséget affelől, hogy sem a „mintazsidóság", sem a származás nem garancia a szabadulásra [2]. Erre már Bemerítő János is figyelmeztetett [3].

Az egyházfiakat a belejük nevelt „üdvtörténeti státus" teszi beképzeltté, s ez nemcsak a júdaizmusra, de a gyakorló keresztényekre is igaz. Az Egyházak Világtanácsának négyszáz tagegyháza van, s mindegyikük az igaz hit letéteményesének gondolja magát. A bebiztosítottság érzése viszont nem ösztönöz irgalmas cselekedetek véghezvitelére, csak az előírt áldozatok meghozatalára, esetleg túlteljesítésére.

Jézus szemében ez a magatartás (lelkület szülte viselkedés) az országbeli halállal egyenlő. Miért? Mert az ilyenek ott teljesítenek, ahol „nem kell", az igazi tennivalókra pedig nincs szemük–szívük. Ama szamáriai asszony legalább felfogja, hogy Istent nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötötten kell imádni, hanem szellemben és igazságban. Tehát nem a templomban, a 10 órási misén, hanem életformaszerűen: értelem vezérelte jócselekedetek sorával. Ezeket Jézus „munkának" nevezi, s nyilván országbeli munkára gondol. A helyet és az időpontot éppen maga a munka teszi szentté. Az üzleti jelleggel folyó áldozatbemutatás viszont a templomot is bemocskolja [4]. Vagyis bárhol és bármikor cselekedhetünk Istennek tetszően, de egy (elvileg) szent helyen való tartózkodás nem garantál semmit.

A názáreti tömeg nem hitte el, hogy Jézust Isten küldte. A Lk 4,22 könnyen félreérthető, de a következmények ismeretében teljesen világos*: „tanúságot tettek felőle"* = ráismertek, hogy falubéli, *„csodálták a szavait"* = hitetlenkedtek. Akármilyen *„kedvesen ömlöttek szájából a szavak"* – nem tudott velük mit kezdeni.

Ennyit fundámentumként, ahogy Bulányi György mondaná.

***

[1] Jn 8,48
[2] Jn 8,31–47
[3] Mt 3,9
[4] Mt 21,12–3

Jézus tehát már nyilvános működése elején kijelenti, indirekt módon [1], hogy nem mindenkihez jött. Később, és más evangéliumokban is, egyértelműen kimondja: csak a „kiválasztottak" jutnak be az Atya királyságába, kizárólag „az egyedüliek" menekülnek meg. Ha nem ismerjük a jézusi terminológiát, akkor megütközünk ezen, holott csupán azt akarja értésünkre adni, hogy ő sem tud mindenkit megmenteni [2].

A modern ember már hozzászokott a mindenkiért való, a bűnösöket is szerető, a nem diszkrimináló, általános bűnbocsánatot osztogató Jóisten képéhez. Ama Igazságos Bíróhoz társított elképzelésekhez képest ez jókora előrelépés. Automatizmusokban bízni azonban hiba lenne. Személyes üdvtörténetünk akkor kezdődik el, ha mivoltunkban is változás áll be [3]. Sima emberből Fiú–aspiránssá kell előlépni. A kérdés csak az, hogy erre mikor kerül sor.

A Tizenkettő, ahogy mindenki más is, ezt a *mikort* firtatta, hiszen ez a lényeg. A börtön rácsai mögül való kiszabadulás semmi ehhez a szabaduláshoz képest. Jézus számtalanszor elárulta a *mikor* titkát, azzal, hogy mindig a *hogyanról* beszélt. A nagy lehetőség ugyanis bennünk van [4], így az időpont rajtunk múlik. Az Első Szabaduló saját példáján mutatta meg az utat–módot, s annak „királyi" következményeit. Az Atya királysága nem kívülről jön, hanem belőlünk tör föl. Nem eredményez látható, körülhatárolható és építhető országot, mert nem egy kollektíváról van szó, hanem egy misztikus közösségről. Atya és Fiú egymásbanlevéséről.

A mindenkiért való Isten képe a szentháromságtani fiúság dogmájában gyökerezik. Ha Jézus valóságos isten volt, akkor semmi sem lehetetlen neki: mindenkit meg fog menteni, hiszen ez a célja. A „megváltás" automatikus, és csak idő kérdése. Az Emberfi azonban sokszor nyomatékozta, hogy nem szabad várni, mert a dolog nem megy magától. Ha valaki már elindult őutána, akkor abban a személyben már működnek bizonyos automatizmusok. A mustármag szárba szökken benne, s ha jó a föld, akkor mindent elborít.

Isten Fia avagy Leánya azonban nem tud mindenkihez szólni, csak azokhoz, akik meghallgatják őt. Ezek közül is csak azoknak van esélyük a megmentődésre, akik megértik és megteszik azt, amit mond. Mindenhatóságról szó sincs: „Képes vagyok a halottakat feltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni" [5]. Jézus tömegekhez is beszélt, de a többség rendre leszakadt róla... Megfeküdte gyomrukat a „kemény beszéd", nem utolsósorban azért, mert félreértették. Legközelebbi tanítványai se követték őt életútjában. A főpapi imádság [6] színtiszta pedagógia, azért is mondatik fennhangon. A tizenkét munkás közül egy se aratta le a maga gyümölcsét [7], egyszerűen azért, mert nem tudták, hogy honnan, s hogy mit lehetne betakarítani.

A kinyilatkoztatást hordozó Igék megfejtése tehát létkérdés. Jézust azonban csak az olyan ember értheti meg, aki követni akarja őt a szabadulásban és a szabadításban. Királlyá csak az lesz, aki a királyság felé tör. Isten királyságát az „erőszakosak" ragadják magukhoz; a lankadatlanul keresők, a pimaszul kopogtatók. Aki kér, az kap, de csak az kap, aki kér ! A Fiú–aspiráns Jézus „szájából iszik", s ez a garancia arra, hogy olyan lesz, mint ő [8].

Jézus valójában csak azokért jött, akikben igény és hajlandóság is van a királlyá válásra. Az ilyen személy – akár nő is – [9], tényleg trónra ülhet, feltéve, ha ezt a mennyei lelkiállapotot nem téveszti össze az alkirályi bársonyszékkel [10]. A szaktekin-

[1] Lk 4,25–7
[2] Isz 86/166; Tm 43.
[3] Mk 10,27
[4] Lk 17,20; Tm 71.
[5] Isz 86/166
[6] Jn 17,1–26
[7] Tm 20d, Jn 4,31–8
[8] Tm 109., Mt 11,12; 19,28; Lk 16,16; 22,29–30
[9] Tm 115.
[10] Mt 20,20–8

télyek ezen az igehelyen tragikomédiát akarnak írni, mert azt hiszik, hogy a Zebedeus–fivérek tudtukon kívül a kivégzőkeresztre kívánkoznak... Az exegéták persze azért kuncognak, mert fogalmuk sincs arról, hogy mikor és hol jön el Isten királysága, s mi is az voltaképpen.

A kiválasztottság a vallásalapítók szerint kollektív dolog. A júdaizmusban nemzeti ügy, a kereszténységben egyházi. Az egyikben a körülmetélkedés a biztosíték, a másikban a megkeresztelés. Mózes és Pál is világméretű üdvtörténetben gondolkodott, globális perspektívákkal. Minden vallás az igaz hit nevében kívánja benépesíteni a Földet. Jézus azonban – aki nem alapított se vallást, se egyházat – kizárólag az egyes emberrel foglalkozik. Nála minden egyéni síkon zajlik, így a történések személyesek és valóságosak. Kiválasztás, kinyilatkoztatás, szövetségkötés, megmentés – ez mind egyéni és személyreszabott módon megy végbe. Tegyük hozzá: nem is mehet másként. Nem véletlenül vonta kétségbe a körülmetélkedés értelmét [1]. Ez az aktus (a gyerekkeresztéshez hasonlóan) a kiválasztottság és a szövetségkötés jele. Ha viszont csak a lelkület számít, akkor Isten és ember közé nem állhat be senki és semmi.

Kollektív – az evolúcióhoz hasonló – üdvtörténet nincs, az olyannal az egyén nem is tudna mit kezdeni. Jézus ezt meg is erősíti a megmenekülők számát firtató kérdésre adott válaszában [2]. Tehát nem a nagyságrendekkel kell foglalkozni, hanem azzal, hogy saját magunkat beküzdjük a szűk kapun. Mert ha bejutunk, az számunkra 100%-os eredmény, de ha kívül rekedünk, akkor nem lesz vigasztaló, hogy a többségnek sikerült. A megmenekülők létszámáról egyébként eléggé pontos képet lehet alkotni: „Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tízezerből, és meg fognak állni, midőn egyes–egyedül lesznek" [3]. Tehát a homogén lelkületből fakadó királlyá levés az igazi üdvtörténet, ami az egyes emberben végbemenő eredményes folyamat. Ez valósággá válhat, a kollektív „megváltódás" viszont álom marad !

Jézus népét egy *„kisded nyáj"* alkotja, akikről előre gondoskodott [4]. Ennek az asztaltársaságnak a tagjai térben és időben is szétszórtak, „csak" a közös lelkület köti össze őket. Ezek valamennyien a mennyek királyságában (= istengyermekként) fognak megérkezni a lakomára [5]. Hogy hány ilyen király lesz ? A meghívottak sokan vannak...

[1] Tm 52.
[2] Lk 13,23–4
[3] Tm 22.
[4] Jn 10,16; 17,20
[5] Mt 8,11; Lk 13,29 A napkeletről és napnyugatról érkezők nem zsidók !

A szent család

Az Emberfi tájékoztatása szerint a Mennyek Országában nem nősülnek és férjhez sem mennek. Isten angyalai tehát nem képeznek a földihez hasonló életközösséget, ahogy az üdvözült lelkek sem [1]. Ez érthető, hiszen mi lehetne tökéletesebb avagy teljesebb a közvetlen istenkapcsolatnál? A homo sapiens ebben a kérdésben geocentrikus és emberközéppontú módon gondolkodik, holott ez a világ egyszer nyomtalanul eltűnik, intézményeivel együtt. A test nemi sajátosságai és szükségletei megszűnnek. Úgy tűnik, hogy a váltivarúság, a házasodás és a szaporodás nem szerepel az Örökkévaló terveiben. Már a *tökéletes ember* is magához hasonló testvéreket hoz létre [2].

A válás és a házasságtörés tilalma csak látszólag szentesíti a törvényes életközösséget... Jézus ehelyütt egy korabeli közmondással bújik ki az életveszélyes szituációból [3]. A nekiszegezett kérdés tudniillik nem erkölcsi, hanem valláspolitikai jellegű volt ! Izráel teokratikus berendezkedésű társadalmában a válóleveles rendszer nagyon komoly pénzügyi vetülettel bírt. Az őt kompromittálni akarókra ezért a saját Írásaikat olvassa rá [4]. Ezzel nem állítja, hogy az Úr teremtette az embert – ezt Mózes mondja !

A nemiséggel kapcsolatos helyzetet otthon tárja fel [5], de süket füleknek beszél. Tanítványai szerint ugyanis a házasság intézménye a férfiért van. A Tóra (férfi) szerzői ezt a (férfias) felfogást a Teremtő ajkára is adják [6]. Jézus azonban sohasem azonosul az ószövetségben foglaltakkal. Mikor a szent szövegekből idéz, az nem azt jelenti, hogy igaznak tartja azokat. Általában mondanivalóinak szemléltetésére használja őket. Hiszen csak saját kultúrkörének szókincsével és szimbólumaival gazdálkodhatott...

Az egyházfiak a *„Szaporodjatok, töltsétek be a földet, s vonjátok uralmatok alá..."* parancsra hivatkoznak [7], de ez a felszólítás nyilvánvalóan nem Istentől származik. Ezt a mondatot a Teremtés könyvének szerzői adták az Úr szájába. A sátáni örömhírre fogékony lelkek ezzel igazolják a mammon hajhászását. Egyesek szerint ez az ige amúgy is egy már előállott helyzetre utal. Magyarán: a feladat teljesítve van.

A júdaizmust létrehozó Mózesnek egyik elsődleges célja volt a nemzet létszámbeli növekedése, ezért is hozott meg számos, a család védelmét célzó törvényt. Ezekre valójában a társadalom működéséhez volt szükség, hiszen a kizsákmányoláshoz tömegbázisra van szükség. A vándorlás során leigázott törzsek is simán izraelitává lehettek... Ehhez csak azt kellett eldönteniük, hogy a nyakukat vagy a hímtagjukat metéltetik–e körül.

Az Emberfi egy szót sem szólt ama „királyság" biológiai építéséről, mivelhogy azt nem is lehet ilyen módon kiterjeszteni... [8]. Pál apostol sem buzdított házasodásra és gyermeknemzésre. Szerinte az a jó, ha mindenki megmarad abban az állapotában, amiben az Örömhír érte [9]. Ő az egyházak gyarapodását a megtérítettek számával mérte... A hitbiznisz akkor ütötte fel a fejét, amikor a kereszténység a Római Birodalom államvallása lett. Ekkor már nagyon is számított a statisztika: vagyis az, hogy melyik irányzat–felekezet tud több tagot felmutatni. Az állami támogatás mértéke ma is a hívek létszámától függ.

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,35
[2] Fülöp–evang. 106. (Zsk 48.)
[3] Mt 19,6b
[4] Mt 19,4 – 6a
[5] Mk 10,10; Mt 19,11–2
[6] 1Móz 2,18–24
[7] 1Móz 1,28
[8] Tm 114., Lk 17,20–1
[9] 1Kor 7,26–7

A vallásos ember szinte automatikusan nagycsaládos, holott a túlnépesedés minden keresztényi erőfeszítést meghiúsít. Nem veszik észre, hogy „Istenországa" ilyetén való építése valójában a Sötétség Birodalmának fenntartása. A homo sapiens azért váltivarú, hogy nemi jellegű együttélése folytán biztosítsa a kellő szaporulatot. Evilág Ura ugyanis nem akar azzal (az egyébként kissé pornográf) kreacionizmussal fáradozni, amivel öntudatlan szolgái tisztelik meg.

Az ember mindent a Jóistennek tulajdonít, amit nem tud létrehozni vagy meggátolni. Így például a menstruációs ciklust, a terhesség kínjait, a szülési fájdalmakat, az utódok leendő nemét, a férfihegemóniát, az időjárás változásait – és a halált. Magától értetődik, hogy a magtalanságot és a gyermekáldást is tőle eredeztetik. Jellemző, hogy a hívek életmű gyanánt azt a Pneumát nélkülöző önreprodukálást mutatják fel, amelyből ama „országnak" semmiféle haszna sincs.

A család ugyanis a Másoló által létrehozott világ alapeleme. Ez azért nem tudatosul, mert materialista szemléletűek vagyunk, vallásunktól függetlenül. Amíg alapállásunk geocentrikus és emberközéppontú, addig saját magunkat fogjuk isteníteni. Más felismerésre térés hiányában megállíthatatlan a túlnépesedés, amelynek szó szerint a csillagos ég a határa. A demográfiai robbanás azonban erőszakot szül: nem a kardokból lesznek ekevasak, hanem a harangokból ágyúk.

A Messiás szerint a világ az Ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői [1]. Márpedig minden ember világfenntartó, csak egyesek vallásosak, mások pedig nem. Ez azért van így, mert a tágabb értelemben vett nemiség megélése nélkül a dolgok értelmetlenné válnak. A homo sapiens kénytelen családot alapítani, tudniillik itteni boldogsága szexbe van ágyazva. Pedig „ennek a világnak és az eljövendő életnek a szeretete nem fér össze a hívő szívében, ahogy a tűz és a víz se fér meg ugyanabban az edényben" [2].

Az ember bizony csak a halálnak nemz, és a pusztulásnak épít [3]. Jézus azonban tanúságot tett a világ ellen [4]. Azzal tüntetett, hogy nem vette igénybe a felkínált értékeket. „Én vagyok az, aki a világot kiforgatva a földre dobtam, mert nincs feleségem, aki meghalhat, sem házam, ami tönkremehet" [5]. Kivégzőkeresztjét felvéve (= megbarátkozva az erőszakos halállal) búcsút mondott minden vagyonának.

Aki viszont nem megy be ezen a szűk kapun, az veszedelmes útra tér. Kikövezett pályán haladhat, ám ez az ív rotációba hajlik. Világa vele együtt semmisül meg, s a régi problémák mások számára termelődnek újjá. Ezt az ördögi kört a túlnépesedés úgy felgyorsítja, hogy az emberiség egyszerűen nem éri utol magát. Kollektív megmenekülés tehát nem lehetséges, de hát Evilág Ura éppen így tervezte ! [6]

A hívők úgy gondolják, hogy itt a földön is lehet(ne) szépen élni. Jézust „közéleti megváltóként", egyfajta életmód–tanácsadóként tisztelik, noha egyáltalán nem azért jött, hogy recepteket adjon az evilágba való beilleszkedéshez. A Rendszer szentesítése a vallási szervezetek „dolga", s ők meg is akarnak felelni gazdájuk elvárásainak.

A világ gyakorlatilag nem más, mint közvetlen környezetünk. Ebből a közegből az Örömhír kiemelhet bennünket. Ám ha olyanok akarunk lenni, mint az Emberfi, akkor családunk lesz az első, ami az utunkba áll [7]. A Fiú–aspiránsok üldözése innen indul, s ide ér vissza. Még Szűz Mária [8] is elindult Jézus után, hogy hazatoloncolja [9].

Az igazi szent családot Atya és Fiú alkotja, a kölcsönös egymásbanlevés által.

[1] Isz 157/117
[2] Isz 134/35
[3] Isz 104/218
[4] Jn 7,7
[5] Isz 66/118
[6] Jn 8,44b
[7] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49
[8] Bővebben: *Új írások – régi témákban,* 6 – 7. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[9] Mt 12,47; Mk 3,31–5; Lk 20,21; Tm 100.,

Kikhez és miért jött ?

Jézus erre adott válasza minden evangéliumban elolvasható. Ha megértjük, hogy kikhez jött, akkor már tudjuk a miértet, ahogy a „miért" is jól behatárolja a célszemélyeket. Lássuk hát ezeket az igehelyeket !

Lukács–evangélium

„Az Úrnak Szelleme rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek örömöt hirdessek. Ő küldött, hogy szabadítást hirdessek a foglyoknak, szemük megnyílását a vakoknak, szabadon engedjem a szétzúzott szívűeket, hogy kihirdessem az Úrnak kedves esztendejét." (Lk 4,18–9). [Tm 22., 48., 53., 58., 68., 69., 70.)

az Úrnak Szelleme rajtam = engem az igaz Isten küldött (vö. Jn 7,28–9)
felkent engem = én vagyok (az egyedüli) mértékadó
szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított kereső személy
fogoly = aki bűnök rabságában vergődik (vö. Jn 8,31–6)
vak = olyasvalaki, aki nem lát, de szeretne
szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű személy
az Úr kedves esztendeje = a Nyilvános Működés időtartama, amikor testben jelentheti ki magát (vö. Tm 27.)

1. Hol és mikor kenhette fel az Atya Jézust ?
2. Mi lehetett az elküldés feltétele ?
3. Hol van az Isten királysága ?
4. Szám szerint hány emberhez jöhetett Jézus ? (vö. Tm 22., Jn 10,16).
5. Hogyan mentheti meg őket ?
6. Kik a menthetetlenek ?

Iszlám–hagyomány

„Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltselek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt" (Isz 57/129).

Íme Jézus világos „székfoglalója". Ez a logion ugyan több dolgot tartalmaz, mint a lukácsi, de csupa olyasmit, ami a kánoni evangéliumokból is összeszedhető. Megtudjuk belőle, hogy *csak az őt követni akarókhoz jött;* hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. „élet" igazából *halál;* hogy Ő *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhiteinktől, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében ! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi" lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol,* tudniillik pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka és tartózkodási helye. A „siralomház" után csak a halál jöhet, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban kizárólag a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak reá. Aki az Élőre tekint, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit (vö. Tm 58.). A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel (vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4).

Tamás–evangélium

„Jézus mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg nem talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királyá lesz a mindenségen." (Tm 1.)

P. Oxy: ...és ha talál, csodálkozni fog, és csodálkozván uralkodni fog, és uralkodván nyugalmat talál.

(Mt 7,7–11; Lk 11,9–13)

kereső = az élet nagy kérdésein gondolkodó ember
keresés = a gondolkodási folyamat
találás = megvilágosodás
zavar = meglepődés, meghökkenés
csodálkozás = a tudás okozta megmámorosodás
királyság, uralkodás, nyugalom = a Jézus által megígért lelki– vagy tudatállapot
mindenség = a Kozmosz, tehát Istenen kívül az összes dolog

1. Kiből válhat „kereső" ?
2. Mit keres az illető ?
3. A találás lehetséges !
4. Mikorra datálható a célba érés ?
5. Hol realizálódik a dolog ?
6. Találhatunk–e, ha felfüggesztjük a keresést ? (vö. Tm 93., Isz 110/216,7)
7. Mitől zavarodhat meg az ember ?
8. Mivel kapcsolatban érheti a legnagyobb meglepetés ?
9. Az ember számára a világ az egyetlen valóság.

Mária–evangélium

Jézus ezt mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázzatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !" vagy „nézzetek oda !". Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjetek hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... (Lk 17,20–1; Tm 114.)

Jézus ránk hagyott békéje–nyugalma a megismert tudáson (gnózis) alapult !

Fülöp–evangélium

„Az Atya a Fiúban volt, a Fiú pedig az Atyában: ez a mennyek országa. Helyesen mondta Jézus: Vannak, akik nevetve mentek be a mennyek országába, és... Nem azért, mert ez tréfa, hanem mert megvetették ezt a világot a mennyek országáért. Ha megveti (valaki a világot) és semmibe veszi, mint ami tréfa – nevetve fog kijönni belőle" (Fp 122).

A „vannak, akik" magára Jézusra utal... Ő találta (rossz) viccnek, hogy ezt a világot a Jóisten teremtette.

János–evangélium

A 3,1–21 között tulajdonképpen Nikodémus evangéliumát olvashatjuk, mert ő is írt egyet, amely csak ezen az éjszakai beszélgetésen alapulhatott. Több találkozóról ugyanis nem tudunk. Jézus dióhéjban mindent elmondott neki, az elöljáró azonban nem volt hajlandó megerőltetni az agyát. Felmentést kért a gondolkodás alól, így megrekedt a szimpatizánsi szinten. Mindenki így jár, aki nem hajlandó nyakába venni az Emberfi „enyhe igáját", ami valójában csak a logika előtti főhajtás (vö. Tm 91.) Szerinte „az örök élet megszerzéséhez szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogysem kaphatjuk meg" (Isz 132/113).

„Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be" (Jn 3,5).

víz (– be való merülés) = megtisztulás
Szellem (– be való merülés) = gondolkodás
vízből és Szellemből való születés = gondolkodás általi megigazulás

Mivel Jézus maga nem merített alá senkit (vö. Jn 4,2), kijelenthetjük, hogy ő „tűzzel" keresztelt (vö. Tm 9., 15.). Ehhez a beavatáshoz felnőtt ész kell, tehát a gyermekhitoktatást nyugodtan elfelejthetjük. A mai keresztelési gyakorlathoz hasonló körülmetélés szerinte nem használ semmit (vö. Tm 52.), csak a Lélekben való újjászületés. Tekintve, hogy a lélek az agyban van, az értelmünket kell igénybe venni ahhoz, hogy kinyilatkoztatásban részesülhessünk (vö. Tm 40.).

Apostoli levelek

„Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit" (1Ján 3,8b).

(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; 10,38)

Evilág Urának legfontosabb műve „a Templom", tehát a mindenkori vallási szervezet. Ez az intézmény hivatott meggátolni a közvetlen istenkapcsolat kialakulását. Ha tehát egy istengyermek rombolni akar, akkor itt kell elkezdenie ! Jézus is ezt tette, mégpedig sikeresen. Először magában rombolta le a régi, áthagyományozott téveszméket [1], aztán tudása birtokában nyilvánosan demonstrálta is az igazságot [2]. Ettől ijedtek meg a hivatalos mértékadók: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd..." [3]. A farizeusok így beszéltek egymás között: „Látjátok, semmi hasznotok már... Lám ! Őutána megy már a világ" [4]. Ha közvetlenül, egyénileg is ki lehet alakítani az istenkapcsolatot, akkor mi szükség van az egyházra? Minden vallási szervezet az állítólagos közvetítői szerepéből él, mégpedig fényesen ! Az intézmény a születéstől a halálig feji a híveket... [5]. Mindezért pedig olyan „szenteltvizet" ad cserébe, ami a királlyá levés szempontjából nem használ semmit.

Ha a zsidók hajlandók lettek volna lebontani (magukban) a Templomot (vagyis hallgattak volna Jézusra), akkor bizony az Emberfi három nap alatt (rövid időn belül) újat tett volna a helyébe. Ehhez persze nem lett volna szüksége emberi kézre, tehát a mű „nélkülözte" volna a struktúrát és a hierarchiát, s minden olyasmit, amire csak egy intézménynek van szüksége [6]. Nem a rendszert kívánta korrigálni, hanem annak feleslegességére akart rámutatni. Ez Jézus örömhíre, ami a Világ Fejedelmének szempontjából halálos bűn.

[1] Tm 85. [2] Tm 27. [3] Jn 11,46–54 [4] Jn 12,19 [5] Lk 2.23–4 [6] Mk 14,58

Hogyhogy nem a világnak...?

Két kérdés is van az újszövetségi szentírásban, mely a tanítványok totális értetlenségét dokumentálja. A feltámadást követő galileai mesterkurzus után [1], közvetlenül a mennybemenetel előtt, az iránt érdeklődnek; megérik–e még Izráel helyreállítását [2]. Tehát a Nyilvános Működés végén még mindig politikai messiásnak tartották Mesterüket, ahogy az elején is [3]. Ha az „utolsó utáni napon" is ez a helyzet, akkor kihullottak azon a rostán, amit a Vádló rázogatott [4]. A magvetős példabeszéd első állítása vonatkozik rájuk; azok közé tartoznak, akik nem értik a királyság igéit [5], hiszen még az elárultatás és a szenvedésbejelentés után is képesek rangvitázni... Nyilvánvaló, hogy a Sátán *nem ott és akkor* „kérte ki" őket, hanem lelkületük megalkotásakor. Az ember tudniillik egy ördögi program alapján működik. Jézus fogalmazása még Péter elköteleződése iránt is kétségeket támaszt: „Ha majd egyszer megtérsz, támogasd testvéreidet" [6].

A János–evangélium egész 14. fejezete az istengyermekség elérésének mikéntjéről szól. Az Emberfi állandóan erről beszélt, s ezt fel is rója nekik [7]. Fejtegetését Tamás és Fülöp után még Júdás–Tádé is megszakítja: „Uram, mi történt, hogy nekünk készülsz láthatóan megjelenni és nem a világnak ?" [8].

A válasz nagyon egyszerű. Jézus, az Atya és az Igazság Szelleme egy húron pendülnek [9]. Aki tehát az Elsőszülötthöz hasonlóan *őszinte érdeklődéssel és valódi tudásvággyal* [10] keresi az igazságot, az előtt fel fog tárulni a Valóság. Az egykori názáreti ács ilyen lelkülettel elmélkedett [11], és meg is látta azt, aki nem asszonytól született [12]. Ez a látás a tanítványok számára is lehetséges !

A világ azonban nem képes befogadni a szent Szellemet, mert nem látja, és nem is ismeri őt. A Tékozló fiú birodalmából ugyanis hiányzik az a közvetlen istenkapcsolat, amelyre igény sincs [13]. Ezt az igazság iránti igénytelenséget pedig olyasvalaki oltotta az emberbe, aki a *hozzáállása* miatt bukott el. A homo sapiens az ő teremtménye, ezért *hallgatni sem bírja azt,* amiről Jézus beszél [14].

Hogyan tudná hát láthatóvá (= érthetővé) tenni magát az Emberfi ilyen körülmények között? Nyilvánvaló, hogy kizárólag az őt követni szándékozók előtt képes felfedni magát. A Fiú–aspiráns ugyanis szóba áll vele, felismeri a státusát, hisz neki, és megismerkedik a logionjaival. Kinyilatkoztatásban csak ezen lépcsőfokok megjárásával lehet részesülni. A teljes megvilágosodás pedig az utolsó napon köszönt be [15].

[1] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 88 – 90. old.
[2] ApCsel 1,6
[3] Jn 1,41
[4] Lk 22,31
[5] Mt 13,19
[6] Lk 22,32b Csia Lajos központozása felel meg a jézusi „akkor, ha" kritériumnak.
[7] Jn 14,25 Értsd: testben, a nyilvános működés idején. (vö. Tm 27., 37.)
[8] Jn 14,22
[9] Mk 9,37; Mt 18,4–5; Lk 9,48 Ez az igazi szentháromság !
[10] Mt 18,4a Ezt jelenti a „lealázás". Egy gyerek *állandóan* és *így* kérdez, ezért kell rájuk hasonlítani ! (vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4)
[11] Tm 26.
[12] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; 6,46
[13] Tm 114., Jn 4,24
[14] Jn 8,31–47 „Nem fér meg bennetek" (Jn 8,37)
[15] Tm 36., 109., Jn 6,40; 14,20 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 91 – 92. old.

A farizeusok nem keresték azt a dicsőséget, ami egyedül az Atyánál található [1]. Sajnos, Péter, Jakab és János sem vágyott a Fiúi státusra [2], pedig korábban Jézus jobbján és balján kívántak helyet foglalni [3]. Jeruzsálemi püspöknek is az „igaz" Jakabot választották meg, mert félreértették Mesterük próféciáját [4]. Nem csoda, ha később Pál simán be tudott állni az Emberfi helyére. Végül is ő legeltette azokat a juhokat, amiket másra bíztak [5].

A Tanító szavaiból, tetteiből és jelképes cselekedeteiből elsősorban azok okulhatnak, akiket ama jó pásztor elő akar vezetni [6]. Ez Jairus leányának feltámasztásánál mutatkozik meg a leginkább. Jézus a vele vonulók közül csak a három legígéretesebb tanítványt viszi magával, s a házból is kiküld mindenkit, a szülők kivételével [7]. Vajon miért? Azért, mert minden rezdülésével szemléltetni akar. Oktatni pedig azt lehet, aki már tud valamit, és hisz abban, hogy még több ismeretet szerezhet [8]. Péter, Jakab és János pedig hitt a bekövetkező csodában, a már hangoló fuvolások és a síró sokaság láttán is !

Felmerül a kérdés; vajon kik nevették ki az Emberfit? [9]. A gyászolók biztosan nem, ezek kizárólag a zenészek lehettek ! Nekik ez csak „egy meló" volt, hisz folyton temetésekre járnak... Ebben az esetben ők testesítették meg azt a kívülálló és részvétlen közeget, amit „a világ" kifejezéssel jelölünk. A leány feléledése után nyilván azt hitték, hogy mégsem halt meg, és ezt a vándorprédikátor valamiből tudta. Feltehetően így is adták tovább a történteket.

Most már meg tudjuk válaszolni a fejezet címében feltett kérdésünket. Az embereket felesleges győzködni, mert a világ hitetlen. A hivatásos mértékadók különösképpen azok. Ha elhitték volna, hogy Lázár valóban a halálból támadt fel, akkor nem akarták volna megöletni [10]. Ebbéli szándékuk egyértelműen jelzi a tamáskodásukat. Majd ha mi öljük meg, akkor támassza fel... Vízen járás ? Ugyan, kérem...

Az Emberfi egy közismert példabeszéddel húzza alá az ilyesfajta hittérítés lehetetlenségét [11]. Az iszlám hagyományban pedig ez áll: „A hitetlenek közül némelyek ezt mondták neki: Te ugyan feltámasztod azokat, akik nemrég haltak meg, és akik talán nem is haltak meg igazán... Támassz fel tehát nekünk olyasvalakit, aki a régmúltban élt !" Jézus ugyan eleget tett a kérésüknek [12], de nem árt elgondolkodni egy ilyen *jövőbeni* szituáción... Hogyan tudná igazolni magát ma, mondjuk Ábrahám? Ki hinné el a személyazonosságát? Mi haszna volna ebből neki? Mit tennének vele a hatóságok, és életben tudna–e maradni ? Ki profitálhatna a demonstrációból ?

Nyilvánvaló, hogy csak és kizárólag az eseménynél jelen lévő tanítványok. Jézusnál a mesteri beavatás fokozatossága is tetten érhető... Jairus leánya még otthonában fekszik, a naini ifjú holtteste a temető felé tart, Lázár pedig már a sírban van.

[1] Jn 5,41–4
[2] Mt 3,17; Mk 1,11; Lk 3,22
[3] Mt 20,20–8
Az igehely elemzése: *A szűk kapu,* 217 – 219. old. (76/c) mek.oszk.hu/08000/08061
[4] Tm 11.
[5] Jn 21,15–8
[6] Jn 10,16; 17,20
[7] Mt 9,25; Mk 5,37–40; Lk 8,51
[8] Tm 40., 89.
[9] Mt 9,24b; Mk 5,40a; Lk 8,53
[10] Jn 12,10
[11] Lk 16,19–31
[12] Isz 206/131 (Lásd az Isz 214/179–et is !)

Élj másokért !

Jézus szavainak, tetteinek és jelképes cselekedeteinek megértéséhez sokkal több észre van szükség, mint amivel a hívek rendelkeznek. Ama jóakaratú lelkek erősen hisznek, ám nem tudják, hogy miben. Papjaik sem az evangéliumot hirdetik, csak tovább adják a kinyilatkoztatásokat tartalmazó szövegeket. Az ilyesfajta „hit" hallás útján terjed, de nem hatol be az agysejtekbe. A vallásos emberek úgy akarnak megtéríteni másokat, hogy a lényeggel maguk sincsenek tisztában. A kereső azonban nem közvetett kapcsolat után áhítozik, s van, aki elébük is megy:

„Bizony, bizony azt mondom néktek, aki nem az ajtón át megy be a juhok karámjába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az, haramia. Aki ellenben az ajtón át megy be, az a juhok pásztora. Neki az ajtónálló megnyit. A juhok is hallgatnak szavára. Saját juhait nevükön szólítja és kivezeti őket. Ha mind kihajtotta a saját juhait, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Más embert egyáltalán nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert nem ismerik a mások hangját... Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és haramiák, de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük."
(Jn 10,1–10)

a juhok = a Fiú–aspiránsok, akiket az Atya adott Jézusnak (vö. Jn 6,44)
a juhok karámja = a Fiú–aspiránsok lelke
a karám ajtaja = a közvetlen istenkapcsolat lehetősége
(Átvitt értelemben az a személy, aki megtestesíti azt, vö. Tm 27.)
máshonnan = kollektív „megoldások" felől, a széles úton járva (vö. Mt 7,13–4)
a juhok pásztora = Jézus, az első Emberfi
az ajtónálló = az ész, az értelem, a logika
a juhok is hallgatnak szavára = a Fiú–aspiránsok az értelem talaján állnak
Jézus saját juhai = a kiválasztottak (vö. Tm 22., Jn 10,16)
nevükön szólítja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesíti őket
kivezeti őket = a Sötétség Birodalmából
mind kihajtotta a saját juhait = csak a kiválasztottakat (hiszen csak azok követik őt)
előttük megy = megmutatja számukra az utat (vö. Tm 109., Jn 14,6)
a juhok követik őt = szintén Fiúvá, királlyá válnak (vö. Mt 19,28)
ismerik a hangját = tisztában vannak tanításának lényegével, s azt meg is valósítják
én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása
a juhok ajtaja = a Fiú–aspiránsok lelkének kapuja
mindazok, akik előttem jöttek = rajtam kívül senki sem volt felhatalmazva
tolvajok és haramiák = lopni és rabolni akartak
de a juhok nem hallgattak rájuk = aki nem tett hitet az ész helyére, az nem dőlt be
én vagyok az ajtó = a kinyilatkoztatás csapját a közvetlen istenkapcsolat nyitja meg (vö. Tm 12.)
ha valaki rajtam át bemegy = aki szintén Fiúi státust szerez, azzal, hogy eggyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

megmenekül = nyugalmat talál, békére lel, megpihen, örök életet szerez, királlyá lesz
bemegy majd = a szűk kapun
kimegy majd = a másik oldalon
legelőt talál = olyan táplálékot, amire mindig is vágyott
a tolvaj lop, öl és elveszít = megfosztja az embert a közvetlen istenkapcsolat lehetőségétől (vö. Tm 2., 71.)

1. Az ember lelkébe be lehet hatolni.
2. Nemcsak a keskeny, de a széles út felől is lehet közelíteni.
3. Aki kollektív megoldásokat javasol, az elveszi az emberek elől az igazi lehetőséget.
4. Arra kell hallgatni, aki a közvetlen istenkapcsolatot testesíti meg.
5. Ezt a személyt a logika visszaigazolja.
6. Nem szabad hitet tenni az ész helyére.
7. Csak a kiválasztottak menekülnek meg.
8. A megmenekülést az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vétele biztosítja.
9. A kiválasztottak egy már bejárt útvonalon haladhatnak a cél felé (vö. Jn 4,36–8).
10. Hogyan lehet megismerni a pásztor hangját ? (vö. Tm 109.).

A vallásos nevelésben részesülők számára már ki van kövezve ama veszedelmes, széles út. Ez a gyermekkereszteléssel kezdődik, és az utolsó kenettel végződik... Az esti imádkozással belejük ivódik a visszajelzés nélküli, hamis istenkapcsolat, az asztali áldással meg az illuzórikus, általános gondviselés. A miséket a páli teológia hatja át, a szimbolikus áldozás lényegét pedig a hittanórán se tudják elmagyarázni... [1]. A gyónás az erkölcsi–etikai megtisztulás rossz irányába tereli őket, amit a későbbi lelkivezetés tovább mélyít. A közösségben folyton azt hallják, hogy Isten országát építeni kell [2], a fennkölt eszme azonban nagycsaládos életformává silányul.

Ezzel szemben a Lélekben való megkeresztelkedés meglel mindent [3], és aki felfedezi a kezdetet, az ismerni fogja a véget is [4]. A *keresőt* angyalok és próféták látogatják [5], a Fiú–aspiránsokat név szerint számon tartják a mennyekben [6], a világ elé lépőknek pedig még a hajuk szála is mind számolva van ! [7]. Értük mondatott el a főpapi ima, és nekik is a hozzájuk hasonlókért [8] kell felvenniük keresztjüket. Belőlük tevődik össze az a „kisded nyáj" [9], ami lelkülete miatt ismerheti meg az Atyát [10].

Ezekért kell élni és halni, nem a világ fiaiért.

[1] Lásd *Az ember igazi tragédiája,* 75 – 77. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[2] Bővebben: *Új írások – régi témákban,* 23 – 26. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)
[3] Tm 52., Jn 6,63; Róm 2,28–9
[4] Tm 17.
[5] Tm 89., Mt 18,10
[6] Lk 10,20
[7] Mt 10,30
[8] Jn 17,9–10; 17,14–19
[9] Jn 17,20–26 és Jn 10,16; Lk 12,32
[10] Mt 11,25–30; Lk 10,21–4; Tm 69.

Kinek nem kell félnie ?

A teljes megvilágosodáshoz homogén lelkületűvé kell válni [1]. A Hegyi beszéd szövegösszefüggése is erről szól [2], és ennek következményeiről [3]. Ha jó irányba köteleződünk el, akkor gondoskodni fognak rólunk. Elemezzük ki az erről elhangzottakat !

„Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözzetek ! Nem több–e a lélek, mint az eledel, s a test, mint az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem takarnak, mennyei Atyátok mégis táplálja őket ! Nem vagytok–e különbek azoknál? Ki az közületek, aki azzal, hogy gondot hordoz, egy arasszal meg tudja nyújtani életét? Az öltözet felől is miért viseltek gondot? Tanuljátok el a mezők liliomaitól, hogyan növekednek ! Nem fáradnak, nem szőnek, mégis azt mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint közülük egy ! Ha pedig Isten így ruházza a mező füvét, mely ma van, holnap a kemencébe vetik, mennyivel inkább fog titeket, ti kishitűek ! Ne vegyetek hát gondot magatokra ilyen beszéddel: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk? Mert mindezekre a pogányok törekszenek. Hiszen mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. *A királyságot és az Isten igazságosságát keressétek előbb*, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek ! Ne viseljetek hát gondot a holnapért, a holnapnak ugyanis meglesz a maga gondja, épp elég minden napra annyi a bajból, amennyi reá jut.”

aggodalmaskodás = félelem és remény közti lebegés (Lk 12,29 Csia Lajos fordításában)
a lelketekért = ne a biológiai élet fenntartása legyen a célotok
nem több–e... = nem azért élünk, hogy kielégítsük a szükségleteinket
vagytok = lesztek (akkor, ha); lehettek
Salamon = Izráel leggazdagabb királya
fog (titeket) = abban az esetben, ha rászolgáltok
pogány = pagani = vidéki, tanulatlan, képzetlen–tudatlan
a királyság = a közvetlen istenkapcsolat mennyei tudatállapota
Isten igazságossága = az irgalomból fakadó és tudáson alapuló nemes tettek gyakorlása (vö. Jn 10,32)

1. Akkor és azzal szolgáljuk a mammont, ha aggodalmaskodunk a lelkünkért (vö. Tm 63.).
2. Az aggodalmaskodás megosztottá tesz bennünket (vö. Lk 10,41–2).
3. Királlyá csak az egyedülálló ember lesz (vö. Tm 15., 22., 29., 48., 60., 61.).
4. Az emberi mivoltban sokkal nagyobb lehetőség rejlik, mint a biológiai szükségletek kielégítése (vö. Tm 28., 71.).
5. Az élet értelme a Pneumánk létrehozása (vö. Tm 27.).
6. Ez az, ami nyugalmat fog biztosítani a számunkra (vö. Tm 91.).

[1] Tm 61. [2] Mt 6,19–24; Lk 12,22–32 [3] Mt 6,25–34 (Isz 132/113; Tm 35., 63., 79.)

7. A Fiú–aspiránsoknak az égi madarakról kell példát venniük.
8. A madarak fent vannak az égben.
9. A Fiú–aspiránsoknak is „az égben” kell tartózkodniuk, az isteni szférában. (vö. Tm 26.).
10. A madarak abból élnek, amit találnak; az elhullajtott magokat csipegetik fel.
11. A Fiú–aspiráns is abból él, amit talál, magokat keres magának (vö. Tm 95.).
12. A mi eledelünkről nem tud más (Jn 4,32), az emberek nem látják azt (vö. Tm 114.).
13. A Pneuma–magok már el vannak vetve a számunkra, nekünk már csak le kell aratnunk a Gyümölcsöt (vö. Jn 4,31–8).
14. A mi eledelünk az Atya akaratának cselekvése (Jn 4,34).
15. A mezők liliomai a napfény és az esővíz hasznosításával növekednek.
16. A mezők liliomai fentről kapják azt, amitől növekedésnek indulnak.
17. A Fiú–aspiránsok is égi dolgoktól növekednek (vö. Tm 8.).
18. Az Atya szent Szellemmel tud táplálni bennünket, ha a Fiaivá válunk.
19. Az igazi gazdagságot és dicsőséget a mennyből adják (vö. Jn 5,41–44).
20. Ennél kevesebbel csak a tudatlanok (a pogányok) érik be !
21. A biológiai élethez szükséges dolgokat is meg fogjuk kapni, mindennap. (vö. Tm 13d., 35.).
22. Az Atya csak a Fiúi státushoz és magatartáshoz tudja hozzáadni ezeket.
23. Általános (emberiségszintű) gondviselés nem létezik.

Az Atya gondviselésének a közvetlen istenkapcsolat a feltétele. A kicsiny nyájnak [1] tehát nem kell félnie semmiféle szűkölködéstől. Ez a bebiztosítottság azonban csak a nyilvános működés időtartamára szól [2]. Isten emberi Fia vagy Leánya ugyanis üldözések közepette munkálkodik [3]. Előbb–utóbb befutja dicsőséges pályáját [4], ám ennek során ő is napról napra él [5].

[1] Lk 12,32; Jn 10,16 és Mt 8,11–2 A napkeletről és napnyugatról jövők nem zsidók !
[2] Mt 19,28–30; Mk 10,28–31; Lk 18,28–30
[3] Jn 5,17; 10,32
[4] Lk 13,31–33
[5] Mt 6,34

Az egyetlen szentség

Vannak olyan szavak, amelyeket sűrűn használunk, ám anélkül, hogy belegondolnánk az értelmükbe. A „szent” kifejezés is ilyen. E szó jelentése nem olyan egyértelmű, mint más, megszokott jelzőké. Definíció hiányában mindent belezsúfolhatunk, s akár teljesen kiüresedhet. Szemben álló felek is igénybe veszik, így például sokáig benne volt a pártállami alkotmány szövegében, miszerint a haza védelme *szent* kötelesség. Az ominózus kifejezést a nyolcvanas években törölték, valószínűleg a sorkatonai szolgálatot megtagadó katolikus fiatalok miatt előállt kínos helyzet következtében [1].

A szentség fogalma persze más kultúrkörökben is megvan. Primitívebb körülmények között nemcsak az ember, de állat, növény, hegy vagy folyó is szent lehet, nem beszélve a kegytárgyakról, illetve ereklyékről. Zsidókeresztény közegben maradva is tetten érhető az a jelenség, hogy a tulajdonképpeni (szellemi) szentség átvándorol annak (tárgyi) jelképére. Az Úrral kötött szövetség érvényességét például a frigyláda fizikai megléte garantálta. Ilyen kézzelfogható biztosítékra természetesen csak a tömegnek volt szüksége.

A legtöbb vallás szerint kizárólag az Örökkévaló szent, s ezt a mivoltát a numerikus egy–ségével fejezik ki: *„nem létezik isten Istenen kívül”* (iszlám), illetve *„Egy az Isten”* (unitáriusok) és *„senki mást ne tekints Istennek, csak engem”* (júdaizmus). Ezt a megközelítést Jézus is átveszi: *„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül.”* [2].

A szentség és a jóság közé tehát egyenlőségjelet tehetünk, azzal a megszorítással, hogy csak–jóságról, azaz változatlan lényegről beszélünk. A homogén lelkületű Abszolútum teremtésének is jónak kell lennie, különben meghasonlana önmagával. Evilágot és az embert azonban nem titulálhatjuk szentnek, a Sátánról nem is beszélve. A gonosz lelkek sem lehetnek azok, és az intézmények többsége sem. (Nyilvánosház, adóhivatal, börtön, reklámcég, titkosrendőrség, kocsma, biztosító, fegyvergyár stb.)

Világunk három összetevőből áll: a többi emberből, a társadalom által létrehozott intézményekből, valamint a díszletként szolgáló természetből. Ez utóbbi is csak látszólag és messziről szép, vagyis nem jó s nem is szent. Összehasonlítási lehetőség hiányában kinevezhetjük Kozmosznak [3] a Káoszt, ám ezzel csak a tudatlanságunkat áruljuk el. Nagyítót használva és gyorsított felvételeket nézve egészen más kép tárul a szemünk elé [4]. A városi szennycsatornában bámészkodó kispatkány is tündérnek hiszi a felette elhúzó denevért…

Az emberi hústest [5] s a szexualitás [6] erősen gátolja a szentté válást, akárcsak a falánkság [7] és a piperkőc öltözködés [8]. A gyalog utazó Jézus szerint a lakáskérdés is egyszerűen megoldható [9].

[1] A fegyveres sorkatonai szolgálatot megtagadók névsorát lásd: *Bulányi, a tisztelendő,* 46. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)
[2] Mt 19,17a Mk 10,18 Lk 18,19
[3] Harmóniának.
[4] Barcza Barna: A valóságmegragadás esélyei, 11. old. (mek.oszk.hu/09600/09619)
[5] Jn 6, 63
[6] Mt 5,27–30 Tm 88.
[7] Róm 14,17
[8] Tm 35.
[9] Isz 62/145

Az üzleti életben a tisztesség a rátermettség hiánya, a politikában számítónak kell lenni, a jog egyáltalán nem az igazságról szól, a tudomány és a technika elsősorban a fogyasztói társadalmat szolgálja, a pszichológiát a verő– és vallató tisztek is alkalmazzák, a kereskedők mind szélhámosok, a kultúra árucikk, a sport reklám, a művészet pedig a közízlést követi. Az embernek semmire sincs ideje, hiszen az idő pénz... Ez a hajsza viszont se nem jó, se nem szent, azon kívül a királlyá levést is meghiúsítja [1].

Mit tegyen hát a kultúrkörünkben élő, megtisztulni vágyó ember? A júdaizmusban a prófétákat tekinthetjük szentnek, mert ők állítólag „Isten előtt jártak". Jézus nyilatkozata szerint nem volt meg bennük az Élet [2], ha tehát egy valódi szent jön, akkor nekik távozniuk kell [3]. Szenteket a prófétagyilkosok gyártanak, általában a saját rendszerüknek. *„Több vértanúnk van, mint tinéktek..."* – írja Madách [4], és ez a „sztárcsinálás" a kommunista diktatúrákban is folytatódott. A mártírokat nem egyszer az elvtársaik végezték ki.

Ebben a témában sincs új a nap alatt:

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a próféták sírjait építgetitek, az igazságosak síremlékeit díszítitek, és azt mondogatjátok: „Ha atyáink idejében éltünk volna, a próféták vérének kiontásában nem vállaltunk volna velük közösséget". Így hát magatok tesztek tanúságot magatok ellen: ti azoknak fiai vagytok, akik a prófétákat meggyilkolták. Ti is betöltöttétek atyáitok mértékét [5].

próféta = érzékeny lelkiismeretű, igazságos ember

építgetés – díszítgetés = rendeltetésszerű használaton kívül helyezés (vö. Mt 12,44)

ti azoknak a fiai vagytok,

illetve: *ti is betöltöttétek atyáitok mértékét* = lelkületileg ugyanolyanok vagytok, mint elődeitek !

1. A próféták síremlékeit azok építgetik–díszítgetik, akik „szeretnék már helyretenni" a múltat.
2. A rehabilitációból, a végtisztesség megadásából és a posztumusz kitüntetésből az utókor profitál !
3. A vérontás után az eltemetés következik, az új generáció tehát csak befejezi a gaztettet.
4. A vérontásnak és a sírhelyépítésnek ugyanaz a lényege: mindkét esetben meggyilkolják (egyszer de facto, egyszer pedig átvitt értelemben) az igazságosokat. Aki ugyanis síremléket épít, az eltemeti őket, azaz lezárja a munkásságukat.
5. Aki az igazságosoknak síremléket készít, tehát a munkásságukkal való foglalkozás helyett építkezik, az másodszor is megöli őket.
6. Aki „építkezik" (vö. Tm 66.), az nem azt csinálja, amiről a próféták beszéltek.
7. Az Írások Jézusról – a közvetlen istenkapcsolatról – tesznek tanúságot. (vö. Jn 5,39).
8. Mózes is „Jézus felől" írt (vö. Jn 5,45–7).

Akik gondolkodás helyett síremlékeket díszítgetnek, azoknak semmi esélyük sincs a közvetlen istenkapcsolat megteremtésére !

[1] Tm 64. Mt 22,1–10 Mk 11,15 Lk 14,15–24
[2] Tm 51.
[3] Tm 82.
[4] Az ember tragédiája, 7. szín
[5] Mt 23,29–32

Jézus *boldognak* mondja a gondolkodót, mert a *kereső* kinyilatkoztatásokhoz fog jutni. Ez biztos, mert az Atya nem mértékkel adja azt a szellemet [1], amin kívül nem is tud mást adni [2], mivelhogy ő maga is (szent) Szellem [3]. Az Emberfi a nyilvános működés során a saját példáján keresztül mutatta meg, hogy ez a dolog működik, és csakis ez működik ! A Fiú a maga kipróbált, sikeres és visszaigazolt útját tárta elénk [4], ezért buzdíthat követésre. A felhatalmazást nyert (eleddig egyedüli) mértékadó nem maga előtt tol, vagy maga helyett küld, hanem maga után hív [5].

A *boldogság* és a *szentség* összetartozik, ugyanis egy folyamatról van szó. A boldog állapot (kivetettség, lelki szegénység, teológiai üldözöttség, igazságra való éhezés és szomjazás) törvényszerűen szentséggé fog válni, ha a *kereső* nem hagyja abba a kutakodást [6]. Ehhez persze fáradozásra, állhatatosságra és erőszakra van szükség, mert küzdelem nélkül nincs győzelem [7].

Jézus Lukácsnál olvasható „székfoglaló beszéde" [8] egyértelművé teszi, hogy ő a lekezelt eretnekekhez, a látni–érteni akaró vakokhoz, az érzékeny lelkiismeretű személyekhez jött [9]. Ezek a foglyok szabadulni akarnak bűneik rabságából, nem úgy, mint a farizeusi lelkületű zsidók [10]. A „tisztáknak" és „egészségeseknek" ugyanis nem kell az Orvos !

Szentté kizárólag az Örökkévaló avathat bárkit is, mégpedig azzal, hogy Fiának/ Leányának ismeri el. E személy mellett bizonyságot tesz, hiszen Ő dicsőül meg benne. A szentségre törekvő embernek tehát azt a dicsőséget kell keresnie, amely az Atyánál található [11]. A megtisztulást és az *ez utáni* bűntelenséget pedig a lelkületi azonosság okozza. A homogénná vált ember azért hasonló Istenhez, mert lényegileg ugyanaz. Ezt a csak–jóságot ismerték fel ama gonosz lelkek Jézusban. Igazán autentikus forrásként mondták: tudjuk ki vagy – az Isten Szentje [12].

[1] Mk 4,24–5
[2] Lk 11,9–13
[3] Jn 4,24
[4] Jn 14,4
[5] Jn 14,2c – 3
[6] Tm 1., 93.
[7] Tm 57., 91., Mt 11,12–5; 11,28; Lk 16,16; 13,24
A gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd és a boldogító belátás igája enyhe.
[8] Lk 4,18–9
[9] Tm 69.
[10] Jn 8,31– 6
[11] Jn 5,31–47
[12] Lk 4,34c

Élő lelkek

Többször rágódtam már azon, hogy írjak–e egy kifejezetten nőknek szóló teológiai művet. Végül rájöttem, hogy ez diszkrimináció lenne. Ha ugyanis nekik másképp kéne megfogalmazni valamit, az azt jelentené, hogy nem tudnak logikusan gondolkodni. Az Emberfi szerint képesek rá [1]. Aki a jó részt választja, az kinyilatkoztatások birtokába kerül [2]. Jézusnak nőtanítványai is voltak, fél tucatnak a nevét is ismerjük ! Még egy samróni asszonnyal is szóba elegyedett [3], a kánaáni elutasításának pedig jó oka volt [4].

Geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel nézve a nő természetesen egyenjogú a férfival, együtt viseli vele a teremtés koronáját. Szégyen, hogy ezt a papírformát éppen a vallások rúgják fel ! Istenbe igyekszenek ugyan női tulajdonságokat is belevinni [5] a történelem folyamán azonban a gyengébb nem mind ez ideig háttérbe szorult. Ez azért igazságtalan, mert valójában ők viselik az élet terheinek nagyobbik részét.

Szellemi hagyatékában [6] Jézus kétszer anyjának is nevezi az Örökkévalót, mert az az igazi szülő, aki a nagybetűs Életet adja [7]. A teremtés feltételek nélküli adásban nyilvánul meg, tehát a Jóság az alapelv. Ez a „de" és „ha" nélküli hozzáállás csak az anyákra jellemző. Isten mennybéli világát ilyen lelkület hatja át.

Az Örökkévaló fiai azonban nem nők s nem férfiak. A homo sapiens egy degradált teremtmény, és arra hivatott, hogy szemmagasságba kerüljön azzal, *Aki Van.* E felemelkedés előbb–utóbb bekövetkezik, s ekkor az ember „angyallá" avanzsál [8]. Ez pedig azt jelenti, hogy a váltivarúságból fakadó házasság nem Isten szándékai szerint való [9].

A Föld nevű bolygót létrehozó demiurgosz státusa már az Elsőszülött megkísértésénél nyilvánvalóvá válik. A Sátán maga mondja, hogy ez a birodalom neki csak „adatott" [10], vagyis ellenszolgáltatás nélkül kapta. Természetesen nem azért bízták rá, hogy Káosszá alakítsa [11]. Az Istent játszó Másoló jellemétől távol állt, hogy két egyenrangú partnert teremtsen. Evilágon mindenben diszharmónia van, mert ettől működik jól az ördögi Rendszer.

A nő alávetettsége eklatáns példa arra, hogy a földi realitásokat nem lehet felülírni. Az embernek bele kell nyugodnia az ilyen helyzetekbe. Ehhez persze csak úgy tud jó képet vágni, ha ideológiát gyárt hozzá. A Teremtés könyvének szerzői pontosan ezt tették... Valójában a férfi is szenved a másik nemtől; rajta tipor, de őt szolgálja.

[1] Tm 115.
[2] Lk 10,38–42
[3] Jn 4,1–42
[4] Az eset magyarázatát lásd a *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvben, 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)
[5] A héber Ruah (szent Szellem) nyelvtanilag nőnemű, Bulányi György szentháromság–modelljében a Fiú női szerepet kap, Szűz Mária pedig gyakorlatilag egyenrangú Jézussal...
[6] Ez az ún. Tamás–evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682))
[7] Tm 102., 106.
[8] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–5
[9] Lásd: *Az ember igazi tragédiája,* 46 – 47. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[10] Lk 4,6
[11] Lásd: *Az ember igazi tragédiája,* 5 – 15. old.

A házasság intézményét Evilág Ura hozta létre, mégpedig azzal, hogy az embert váltivarúnak alkotta meg. A „sugalmazott” szerző rá is érez a lényegre: a férfi a nemi kiegészülés kedvéért hagyja ott a szüleit [1]. A nő persze úgyszintén, csak ezt nem említik meg, nehogy egyenjogúnak tűnjön. Maga a történet is egyértelművé teszi, hogy alá van vetve a férfinak; hiszen belőle készült és csupán érte él. A frigyet a testi egyesülés realizálja, mind a mai napig. Hiába minden hókusz–pókusz: ha a nász nincs elhálva, akkor nem érvényes. Ez a dolog rávilágít arra a tényre, hogy a házasságot a koitusz generálja. Esküvő nélkül is ezt teszi, pont ezért nem szabad paráználkodni. Akár tetszik, akár nem: szexpartnerünkkel egy olyan kapcsolatot építünk ki, melyet utána már nem szabad megtörni [2].

A közmondás szerint „az igazi ház az asszony”, és ez így is van. A feleség nem pusztán segítőtárs [3], hanem létalap. Nőnek persze csak addig számít, amíg szexuálisan vonzó marad, ezt követően cseléddé válik. Anyaként nemi vonzerejének nagy részét is elveszíti, ezért modern korunkban társadalmi téren szublimál. Régebben nem tölthetett be közéleti funkciókat, taníttatásban sem részesült [4], tanúként nem szerepeltethették, a mohamedán vallásban pedig lelke sincs.

Jézus nem azért jött, hogy a családi élethez adjon recepteket. Követőinek, nemüktől függetlenül, ugyanazt az utat kell bejárniuk, amin ő haladt. Erre tanította Mártát [5], Salomét, valamint a magdalai Máriát [6]. Johanna és Zsuzsánna se hallhatott tőle mást. Elvileg ők is istengyermekké lehettek volna, a Tizenkettő berzenkedése ellenére [7]. A nők, érzékeny lelkiismeretük miatt [8], tulajdonképpen előnyben vannak ezen a téren.

Nem Krisztus jegyesévé kell válniuk, hanem Felkentté. Ha a biológiai óra ketyegése helyett a Logoszra figyelnek, akkor megvan rá az esélyük. A logika ugyanis mindenkit élő szellemmé tesz [9].

[1] 1Móz 2,21–4
[2] Mk 10,11; Lk 16,18
[3] 1Móz 1,21
[4] „Aki lányát a Tórára oktatja, idétlenségre oktatja.” (Szota 3,4)
[5] Lk 10,38–42
[6] Tm 20., 61., 115.
[7] Tm 20., 115.
[8] Tm 69.
[9] Tm 115.

A nevelés mítosza

Isten mennyei fiainak nincs szükségük nevelésre, mert már megalkotásuk pillanatában rendelkeznek azokkal az ismeretekkel, amelyekre szükségük van. Az Örökkévaló melletti döntésük miatt jellemük megszilárdul, fejlődésüket pedig a Mennyország tovább teremtése biztosítja. Ezt a munkát Atyjukkal karöltve végzik, a közvetlen istenkapcsolat erejében. A Tékozló fiú lelkületét az ellenszegülés határozza meg, ami azt jelenti, hogy nem akarja kivenni a részét a gyakorlati oktatásból. Ezért olyan lesz, mint az egyenruhával, fegyverzettel és felszerelésekkel ellátott katona, aki még az alapkiképzésen sem esett át, de már tábornoknak képzeli magát.

Igyekszik az istenihez hasonló világot létrehozni, ehhez azonban nincs meg sem a képzettsége, sem a rutinja. Ez a Másoló nem is akar mindent átvenni „felülről", hiszen egyeduralkodó kíván lenni. Teremtményeit ezért hierarchiába rendezi, szabadsági fokok szerint. Az állat tulajdonképpen egy gép, mely ösztönösen azt csinálja, amit kell. Erkölcsi és esztétikai érzéke nincs, az igazságérzetet szintén nélkülözi. Az ember már egy programvezérelt automata. Gépiesen pergeti életét, ám lehetőségei sokkal nagyobbak. Viselkedése mindazonáltal jól kiszámítható. Amíg a világ fia, addig nincs vele gond.

A homo sapiens egy pszichoszomatikus egység, amely a Pneumája körül jön létre. Ez a jobb sorsra érdemes Lélek azért ölt hústestet, mert rossz kezekbe kerül. Normális esetben Isten mennyei fiaihoz hasonlítana, ördögi teremtője azonban megfosztja szabad akaratának gyakorlásától. Ilyesmiről csak akkor beszélhetünk, ha az illető élhet is vele, korlátlan és következmények nélküli döntések formájában.

Az emberi ész azonban véges, ez a hamis mammon hamar elfogy [1]. Mivoltunkkal csupán akkor leszünk tisztában, ha az igaziból is részesülünk [2]. Erre megvan a lehetőségünk [3], és aki kér, az kap [4], méghozzá jó sokat, mert az Atya nem mértékkel adja a szellemet [5]. Ez a kincs sosem fogy el [6], de csak annak adatik [7], aki már használ valamennyit ebből az ajándékból [8]. Kereső lelkület nélkül tehát nem fogunk meggazdagodni [9]. Pénz hiányában viszont nem tehetünk semmit [10].

A homo sapiens döntései következményekkel terheltek, és pszichoszomatikus egysége is erősen korlátozza. Teste (sarx) s lelke (psziché) megfojthatja a Pneumáját, ezért kell őket összebékíteni.

Jézus mondta:

„Ha ketten békében maradnak egymással ugyanabban a házban, s azt fogják mondani a hegynek: Menj odébb !, az odébb fog menni." [11]

[1] Lk 16,9–12
[2] Tm 89., Mt 18,10 Őrangyalainknak közvetlen istenkapcsolatuk van !
[3] Tm 71.
[4] Tm 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10
[5] Mk 4,24; Lk 6,38; Jn 3,34–5
[6] Lk 12,33
[7] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7
[8] Lk 11,13 Az Atya kizárólag szent Szellemet tud adni emberi fiainak !
[9] Tm 82., 110.
[10] Tm 96.
[11] Tm 47. (Tm 107., Mt 17,20; 18,19; 21,21; Isz 123/204; Efézus 2,14–6)

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

1. A szóban forgó béke megvalósítható.
2. Ennek a békének csodálatos tettek lesznek a következményei.
3. Kik köthetnek csak békét ?
4. Mit jelent a békekötés ?
5. Hol történik a békekötés ?
6. Mi ez a béke ?
7. Minek következtében áll elő ?

Békét csak hadviselő felek köthetnek. A harc az ember bensőjében dúl: a hústest folyton csatázik a lélekkel. Hol ez győz, hol az győz... Ha viszont leteszik a fegyvert egymás előtt, és mindketten az ily módon tökéletessé vált embert kezdik szolgálni, akkor az egyesített erő csodákat fog művelni. Jézus békéje a tudás nyugalma és biztonsága [1], melyet a homogén lelkület teremt meg [2].

Az embert tehát elsősorban gondolkodásra kell nevelni ! Ez nagyon fontos, mert a Világ Fejedelme és az ördögi egyház pontosan erről akarja leszoktatni... A Sátán a butaságra épít, ugyanis mindig az ostobák segítségével éri el a célját. Jézust sem lehetett a beszélgetőpartnereivel elfogatni a Templomban, csak a Gecsemáné–kertbe küldött bunkókkal [3]. A bolond gazdag szintén „éjszaka" hal meg [4], azaz sötétségben, vagyis esztelensége következtében.

Az utolsó vacsorán is rangvitát folytató tanítványait sem ott és akkor „kérte ki" a Sátán [5], hanem már sokkal hamarabb... Egyszerűen arról van szó, hogy az Emberfinek ki kellett mondania a nyilvánvalót. Ha a Tizenkettő két–három év után is evilági pozíciókban gondolkodik, akkor nem fogtak fel semmit. Ez az oka a pásztorverés utáni szétszéledésnek [6].

Jézus elsősorban bennük akarta felülírni azt a programot, amit Evilág Ura plántált a homo sapiensbe. A gyermeknevelésnek is ez lenne az egyetlen értelmes célja, már ha kivitelezhető volna. Ezt a feladatot azonban csak olyasvalaki tudná elvégezni, aki a Mesterhez hasonlóan teljesen megvilágosodott. A Célba éréshez viszont totális önmegtagadás szükséges. Mindenkinek mindenkit el kell hagynia a Fiúi státusért [7], ugyanis a kivégzőkeresztet csak úgy lehet felvenni, ha saját lelkünket is meggyűlöljük [8]. Isten emberi Fiának vagy Leányának nem lesz hová lehajtani a fejét [9], így nem gondolkodhat biológiai utódokban.

[1] Jn 14,27; Tm 1., 59., 91.
[2] Tm 61., Mt 6,22–3 Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl...* 76 – 78. old.
[3] Lk 22,53: „Itt leplezi le magát a sötétség hatalmassága." (Csia Lajos fordítása.)
[4] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50
[5] Lk 22,24; 22,31
[6] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 88 – 90. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[7] Tm 15., 54., 102., Mt 10,34–9; Lk 12,49–53
[8] Lk 14,26–7
[9] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

Van egy szó...

Minden biológus tudja, hogy mi a szerelem, leszámítva persze a szerelmes biológusokat. Komolyra fordítva a szót: evilágban a közvetlen istenkapcsolatot a „mennyei" szexualitás pótolja. Ilyen „égi és földi" találkozás akkor jön létre, ha a testi aktust lelki szerelem is fűszerezi. A szerelmet a szépség szüli, ezt azonban vallásos berkekben szemérmetlenül letagadják. „Igazi" szerelem addig van, amíg a vágyak viszonzatlanok. Beteljesülés után már szexualitás alapú „boldogság" lép a helyébe. Ezt az eufóriát a szépség rendszeres birtoklása nyújtja. Csakhogy szépségről s birtoklásról kizárólag akkor beszélhetünk, ha mindkettő örök. Ezen a földön viszont minden mulandó, beleértve a „birtokló" személyét is. A szerelem megéléséhez tehát elsősorban magunkat kell megismerni [1]. Hogy miről van szó, azt akkor fogjuk megtudni, ha már lesz hozzá érzékszervünk [2]. Életre nemződés nélkül nem ismerhetünk igazi szépséget és igazi birtoklást. Az ilyesmihez ugyanis örök élet szükséges.

A nem hívő ember szerelmesen kerül a legközelebb a Jóistenhez. Ekkor döbben rá arra – tudat alatt –, hogy a valóságos dolgok lelkiek. Ilyenkor legyinti meg őt az öröklét szele, amely végtelenséget sugall. Ebben az állapotában változatlanságot igényel, és tökéletességre vágyik. Szívesen leláncolná a jelent, hogy mindig abban élhessen. Semmilyen áldozatot nem talál drágának, elköteleződése feltételek nélküli. Lelke mélyén ott lappang a közvetlen istenkapcsolat lehetősége, ami realizálódni akar.

Tulajdonképpen az Örökkévaló maga a szerelem, hiszen időtlenül birtokol minden szépséget. Folyamatos teremtése egyre táguló világot szül, amelyben fiai szabadon szárnyalnak. Idelent azonban semmi se valóságos, a látszólagos értékeknek pedig ára van. A dolgok tökéletlenek, változnak, és elmúlnak. A homo sapiens a múltban és a jövőben él, jelenlegi boldogsága pedig nem más, mint puszta remény.

Egy földhöz ragadt és önközpontú lénynek nincs is más választása, csak az, hogy magába a biológiai létbe legyen szerelmes. Ez a „nárcisztikus materializmus" viszont a Sátán által felkínált világ imádásával egyenlő [3]. A természetbe simuló ember bizony Evilág Urát szolgálja [4], aki már terveiben beleintegrálta ebbe a véres körforgásba [5]. A „teremtés koronája" pedig – az élet részeként – el is fogadja kezéből a halált.

A homo sapiens ennek bekövetkeztéig az életminőségére koncentrál. Evilági boldogsága a külsejétől függ, a szépség azonban gyorsan átvonul rajta. Ebből is látszik, hogy hústeste nem az övé, mert ha így lenne, akkor ellenőrzést gyakorolhatna felette. Mivel csak egyszer fiatal, fontos tényező számára az idő... Meggondolatlan cselekedetekbe az itt és most sürgető kényszere hajszolja bele. Geocentrikus és emberközéppontú alapállással még az öngyilkosság is igazolható.

A szerelemben sikeresek és a hoppon maradottak polarizálódása már a serdülőkorban tetten érhető... Akiket nem rajonganak körül, azok bizony magányosak lesznek. Egyeseknek „joga van" válogatni, másoknak be kell érnie a maradékkal. Ez persze nem igazság ! A tisztességtelen szándékok mögött frusztráció húzódik meg, ezért a kielégítésükre irányuló vágyak nagyon is érthetőek. Sokan holtuk napjáig cipelik azt a szexbatyut [6], amit tinédzserként vettek fel.

[1] Tm 2.
[2] Tm 16.
[3] Mt 4,8–11; Lk 4,5–8
[4] Isz 157/117
[5] Jn 8,44d
[6] Bulányi György kifejezése.

Az, hogy kinek mi a zsánere, jórészt ekkor dől el. A nemi imprinting egy pszichoszomatikus bevéső dés, amit gyakran egyetlen személy okoz. Ezt a függőséget kizárólag a Pneuma létrehozása szünteti meg [1]. Újjászületés nélkül marad az önként vállalt rabság. Ez azonban gyilkos szenvedély, mert elzárja az Élethez vezető utat [2]. A Fiú–aspiránsokat csak az önmegtagadás tüze őrizheti meg. Ez az a „só", mely éget ugyan, de örökre tartósít [3]. Itt nem sima aszkézisről van szó, hanem egy életformáról ! Az ilyesfajta böjtöt halálig meg kell tartani, mert ez biztosítja a hústest és a lélek összhangját [4]. A hetero– és a homoszexualitás között ilyen értelemben nincs különbség. Bármilyen irányultságúak is vagyunk, fel kell hagynunk nemi ténykedéseinkkel.

Ez persze csak úgy lehetséges, ha tudjuk, hogy semmit sem veszítünk. Az evilágban kimondott vallomások is mélyről fakadnak, ám nem lehetnek őszinték. Ott és akkor igazak, de gyakran már a szituációból kilépve elveszítik valóságtartalmukat. Jézus azt mondta, hogy a Fiút csak az Atya ismeri, s ez azért van így, mert praeexistens énünk „odaát" van [5]. Ez azt jelenti, hogy egyszer újra kezdhetünk minden csókot és minden ölelést [6]. Tiszta lappal, és azzal, akit szeretünk.

Ezért aztán van egy szó, amelyet *addig* ki sem szabad mondani... Isten nevéhez hasonlóan kerülni kell, mert csak a másik mosolya lehelhet belé életet. S ez a találkozás akkor lesz igazi, ha valóságos körülmények között történik. Addig várni kell, mégpedig olyan hűen, ahogy Szimonov kérte.

Gyerek koromban tanúja voltam egy szívszorító jelenetnek. A Balaton partján, esti tábortűznél, nálam nagyobbak színielőadást rögtönöztek. Játék volt az egész, de a forgatókönyv szerint elcsattant benne egy csók. A hősnő az utolsó pillanatban előkapott egy zsebkendőt, és az ajkai elé szorította. Miért? Hát azért, mert az első csókját nem akarta elkótyavetyélni. Játékból sem ! Ő az igazira várt... Ilyen lelkülettel kell az Igazi elébe mennünk [7].

[1] Tm 88., 113.
[2] Mk 9,43–50
[3] Mk 9,49; Tm 47.
[4] Isz 103/194,1 Tm 26., 27., 47.
[5] Bővebben: *Az ember igazi tragédiája,* 57 – 59. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)
[6] Váci Mihály: Valami nincs sehol
[7] Mt 25,1–13

Ki mit birtokol ?

Az Isten, teremtésben megnyilvánuló jósága folytán, mindent. Világa ugyanolyan tökéletes, mint ő maga. Mennyei fiai pedig helyes döntésük után istenképűvé válnak. Ez azt jelenti, hogy hozzá hasonlóan boldogok, mert jóra használják fel ajándékul kapott erejüket. A Tékozló fiú viszont önfejűsége miatt kizárja magát ebből a szeretetáramlásból. Ha a Valóságot egyfajta világhálóként fogjuk fel, akkor azt mondhatjuk, hogy ő félrevonul a számítógépével, anélkül, hogy azt az internetre csatlakoztatná. Így is sokmindent lehet csinálni a komputerrel, de az információforrás bedugul, s megszűnik a kapcsolatfelvétel lehetősége. Következésképpen mindent birtokolni fog ugyan, ami az övé, ám a kölcsönös gazdagodásból kimarad. Tulajdoni hányada az átjárhatóság hiányában erősen inflálódik: mennyisége változatlan marad, ám értéke csökken… A Jóisten egyre táguló Világa körbefollya a birodalmát, arányaiban nézve így alig van tere.

A Kozmosznak nevezett Káosz elsősorban arról hírhedt, hogy nincs benne közvetlen istenkapcsolat. Ennek lehetősége megvan az anyag mélyén, csakhogy nagyon lentről kell felszínre hozni. Sokkal egyszerűbb a közvetett „megoldást" választani, vagyis valamelyik felekezethez csatlakozni. Ezek azonban kivétel nélkül ama széles úton járnak, amely a veszedelembe visz [1]. Kollektív módon ugyanis csak elkárhozni lehet [2].

A Másoló teremtményei csak nála kevesebbet birtokolhatnak. Jellemét ismerve sokkal, de sokkal kevesebbet. Mivoltuk nyilvánvalóan degradált, létük pedig erősen szűkre szabott. Ez akkor is igaz, ha az ember alatti világot nézzük, és akkor is, ha földönkívüli civilizációkban gondolkodunk. Az egyszerűség kedvéért a továbbiakban a homo sapiensnél maradunk.

A közhiedelem szerint „érte vannak mindenek", valójában semmit sem kap ingyen. Környezetét igába kell hajtania ahhoz, hogy valamihez jusson. Ki van téve a természet erőinek, s az időjárás szeszélyeinek. Még a vadon élő állatok elől is menekülnie kell. Csak saját faján uralkodva biztosíthatja be magát gazdaságilag, ehhez pedig a politikát és a „jogot" hívja segítségül. Intézményei kezdetben az osztályok tagolta nemzetállam szolgálatában álltak, mára pedig már az országhatárokon is túlnőttek. A globalizáció a pórnép számára láthatatlan érdekszférákat hozott létre, melyek közigazgatási egységekre szabdalják a társadalmat.

Az egyes ember saját magát sem birtokolja, mert hétköznapi életét vallási köntösbe bújtatott mammon–hajhászás irányítja. Jobb sorsra érdemes egyének azért a „növekedésért" áldozzák fel magukat, amely túlnépesedéshez vezet. Ez egy önmagába visszatérő ördögi kör. Egy jó isten ellátna bennünket mindennel, mégpedig úgy, hogy az alapvető fogyasztási cikkek nem kerülnének pénzbe. A szolgáltatásokért sem kéne fizetni, vagy nem is lenne rájuk szükség. Csakhogy akkor nem lennének háborúk…

A homo sapiensnek egy belső ellenséggel is szembe kell néznie. Nem elég, hogy sátáni program munkál benne [3], még gonosz lelkek is megtámadhatják. Ezek az egykor élt emberek az agyába fészkelődve sanyargathatják őt [4], oly módon, hogy bűnös vágyakat keltenek és különböző káros szenvedélyeket szítanak. A nemi függőség és a hiúság garantáltan országbeli halált okoz [5].

[1] Mt 7,13–4; Lk 13,24
[2] Lk 13,4–5
[3] Jn 8,38–44
[4] Lásd a *Pszichén innen, és túl…* c. könyv 17 – 21. oldalait. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[5] Mk 9,43–8; Tm 88., 99.

Az örök élet megszerzésének lehetőségétől véletlenül, vagy könnyelműen is eleshetünk, például akkor, amikor végzetes baleset ér minket [1]. E világban a dúvadak is felfalhatnak bennünket, mégpedig lelkiismeret–furdalás nélkül ! Nekik ugyanis erőszakkal kell biztosítaniuk fennmaradásukat. A háziállatok még kiszolgáltatottabbak: ők csak azt ehetik, amit elébük tesznek.

A teremtés koronája a látszattal ellentétben a természetet sem birtokolja. Beszennyezi és kizsarolja az életterét, de megsemmisíteni nem tudja. Anyag ugyanis nem vész el, csak átalakul. Esetleg olyasmivé, ami a mostani civilizáció szempontjából használhatatlan, ám lehet, hogy éppen az lesz a következő evolúciós generáció táptalaja.

A homo sapiens egyféleképpen tudja uralma alá hajtani a földet: úgy, hogy a rendelkezésére álló idő alatt igyekszik ellenőrizni azt. Ilyesfajta akaratérvényesítésre persze csak egy diktátor képes. Mindegyikük számára a csillagos ég a határ, azaz valamennyien a világcsászárságra törnek. Ez azonban illuzórikus cél, mert a Sátán senkinek sem adja át a trónját.

Jézus megkísértésénél egyesek kétségbe vonják Evilág Urának a szavahihetőségét. Úgy tartják, hogy a hazugság atyja – nevéhez híven – lódított, mikor magáénak vallotta a mindenséget [2]. Ilyesmit azonban csak geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel lehet állítani. A Szabadító terminológiájában a *mindenség* a Kozmoszt jelenti [3], tehát nem az egész, az Abszolútum által teremtett, nagybetűs Világot. A Sátán is csak a saját birodalmáról beszél [4], amit az evangélium szerzője körül is ír... Szerinte ez a terület „a lakott föld összes királyságával" egyenlő [5].

A megvilágosodott Jézust nem lehetett becsapni. Egy ilyesfajta próbálkozás nem is lett volna valódi kísértés a számára... Evilág Fejedelme vele sem kivételezett. Ugyanazt ígérte neki, mint bárki másnak. Ahogy mondani szokás: az ördög ezúttal is a részletekben rejtőzik. Az embernek felkínált „minden" ugyanis gyakorlatilag – semmi.

Először is öntudatra kéne ébresztenie bennünket, csakhogy azt nem akarja megtenni. Bűne és hatalma épp abban rejlik, hogy a gondjaira bízott Pneuma–magokat nem engedi kicsírázni [6]. Ahhoz, hogy az ember mindent birtokoljon, örökké kéne élnie, ráadásul nem is emberként. A homo sapiens befogadóképessége tudniillik véges. A múltból semmi sem marad a kezében, jövője pedig bizonytalan [7].

A Sátán által felkínált „mindent" csak akkor birtokolhatjuk, ha megelégszünk az emberi mivolttal. Magyarán: a zárolt földi pályával, s azokkal a dolgokkal, amelyek ezt tarkíthatják. Azokból is csak annyit vehetünk fel, amennyi huszonnégy órába belefér. Ez azt jelenti, hogy mindenből 1/24 részt élvezhetünk, mert többre nincs energiánk. Sok mindenhez van affinitásunk, de hamar elfogy a kedvünk... Nem tudunk kétszer megvacsorázni, s nem tudjuk kedvesünket vég nélkül ölelni [8].

Isten emberi Fiai, Jézushoz hasonlóan, nem elégszenek meg a degradált mivolttal. Megvilágosodásuk után már nem is nevezhetők embernek, mert sokkal többek annál ! Az Atyával való lelki–lényegi egység okán ugyanis mindent tudnak [9]. A világ fiai beérik azzal, ami van [10]. Márpedig <u>minden ember a világ fia</u>, csak egyesek vallásosak, mások pedig nem... A hivatásos hívek persze papjaik rábeszélésére fogadják el a Sátán által felkínált „mindent" [11].

[1] Lk 13,4–5
[2] Mt 4,8– 9; Lk 4,6–7
[3] pl. Tm 1.
[4] Mt 4,6a
[5] Mt 4,5
[6] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9
[7] Isz 164/173
[8] Madách: Az ember tragédiája, 6. szín.
[9] Jn 3,34
[10] Az igény hiányában Pneumával nem rendelkezők, vö. Tm 27.
[11] Lásd *A szűk kapu* 43 – 44. oldalait. (mek.oszk.hu/08000/08061)

Ezzel azonban végzetes hibát követnek el, mert lemondanak egyetlen kincsükről. Elemezzük az idevágó szentírási igehelyet !

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki lelkét meg akarná menteni, el fogja veszíteni, ha pedig valaki érettem elveszítené a lelkét, meg fogja találni azt. Ugyan mi haszna lenne az embernek abból, ha az egész világot megnyerné, lelke pedig kárba veszne? Vagy mit adhat majd az ember cserébe a lelkéért? Mert kell, hogy az Emberfi eljöjjön angyalaival Atyjának dicsőségében, s akkor kinek–kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten. Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik halált nem kóstolnak addig, amíg meg nem látják az Emberfit királyként eljönni.” *

ha valaki utánam akar jönni = aki engem tekint a vezetőjének
tagadja meg magát = még a saját lelkét is gyűlölje (vö. Lk 14,26)
vegye fel keresztjét = tegye nyakába a kötelet
kövessen = a Fiúságban, szerezze meg az istengyermeki státust
aki meg akarja menteni a lelkét = aki ragaszkodik a biológiai életéhez
aki érettem elveszítené = aki a Fiúi státusért hajlandó kockára tenni biológiai életét
elveszíti, ill. megtalálja azt = az örök életét
az egész világ = a Kozmosznak nevezett Káosz, a Sötétség Birodalma, az Univerzum, melyet Evilág Fejedelme meghódításra kínál fel az embernek
kárba vész a lelke = elmulasztja az örök élet megszerzésének a lehetőségét (vö. Tm 1., 2., 27., 28., 41., 67., 71., 110.)
az ember lelke = az igazi, életre nemzhető éne; tehát a legnagyobb (vö. Tm 7.), s valójában az egyetlen kincse (vö. Tm 67.)
mert kell = elkerülhetetlen szükségszerűség, megakadályozhatatlan dolog
az Emberfi el fog jönni angyalaival, Atyjának dicsőségében = Jézus transzcendens segítséggel (vö. Tm 89.) ki fogja nyilatkoztatni magát, nyilvánvalóvá lesz előttünk a státusa és követhetősége (vö. Jn 1,51)
s akkor kinek–kinek megfizet majd… = segít Életre nemzeni az énünket
…cselekvéséhez mérten = a megvilágosodás üteme szellemi erőfeszítéseink függvénye !
az itt állók közül némelyek = a tágabb értelemben vett tanítványok közül a Tizenkettő
halált nem kóstolnak = nem lesz halálfélelmük
amíg = ez az időhatározó egy megokosodási folyamatot jelöl
meglátni az Emberfit királyként = felismerni a státusát és a követhetőségét

1. Jézust kell a vezetőnknek választani !
2. Aki így tesz, az helyesen dönt !
3. A totális önmegtagadás – lehetséges.
4. Az erőszakos halál gondolatával is meg lehet barátkozni.
5. Jézus bárki számára követhető.
6. A Fiúi státus könnyen megszerezhető (vö. Tm 91., 109.).
7. A biológiai élet és az örök élet kizárja egymást (vö. Isz 134/35; 142/193; 143/162)
8. Az ember (amúgy sem) nyerheti meg az egész világot.
9. A halandó ember igazából nem birtokolhat semmit.
10. A mammon túléli az embert (vö. Tm 63.).

[1] Mt 16,24–8 (Tm 67., 71., 89., Jn 1,51]

11. A világ meghódításának „lehetősége” csak mézesmadzag az ember számára.
12. Az uralom és ellenőrzés kivitelezhetetlen (vö. 1Móz 1,28).
13. Evilág Ura egy csalóka életérzést kínál csak az embernek.
14. Ezt a világot a Hazugság Atyja teremtette.
15. Ez a világ nem az emberért van.
16. Ez a világ amúgyis értéktelen (vö. Tm 55., 81.).
17. Az embernek valójában semmi mása nincs, mint az életre nemzhető éne (vö. Tm 2.).
18. Az ember kincse (csak) egy kihasználható lehetőség (vö. Tm 71., 110.).
19. Jézus segít megtalálni nekünk ezt a kincset.
20. A kincset nekünk is keresnünk kell !

Már csak azt kell megnéznünk, hogy mit birtokol az egyház, vagyis a hierarchia. Ők szintén be vannak csapva, mert azt hiszik, hogy valami istenit közvetítenek a nép számára. Híveik fogyatkozása feletti bánatukat az üdvtörténet vélt kontinuitásával próbálják eloszlatni. Azt mondogatják: *mi csupán vetünk, majd mások aratnak.* Figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy az Emberfi volt a Magvető, aki aratásba küldte őket [1]. A Pneuma–magokat kizárólag olyasvalaki tudja tovább vetni, aki már learatta a maga gyümölcsét… [2].

[1] Jn 4,38
[2] Tm 20d

A hatalom eredete

Történelem csak a halandók számára van. Isten Világában nincs múlt és jövő, mert az ottaniak örök jelenben élnek. Evolúcióra a Másolónak van szüksége, hogy hierarchiába rendezhesse degradált teremtményeit. A fejlődésnek nevezett szakadatlan változás azonban egyáltalán nem érinti a lényeget. Ha az idő szakaszosra van kimérve, akkor nem beszélhetünk semmiféle üdvtörténetről. Az emberiség sehová sem tud eljutni, mert az adott kollektíva egy bizonyos helyzetben van, aminek nem tudja átlépni a határait. Más időben mások fognak élni, másfajta keretek között. Hiába ugyanaz a tér: az új generációk új világokat látnak, e világok között pedig nincs átjárás. A látszólagos folytonosságot mindig az aktuális hatalmi tényezők teremtik meg.

A történetírás nem tudomány, hanem művészet. Gazdasági, politikai és jogi szempontok alapján gyúrogatják, tudományosan hamisítják és a domináns ideológia szerint oktatják. Történések persze az írásbeliség előtt is voltak, sőt planétánkon már többféle társadalom is válthatta egymást. Az élővilág jellemzői mindig a körülményektől függnek, tehát a bioszféra módosulásával a földlakók felépítése is változhat. Más bolygókon pedig merőben más lehet az élet.

Az érzőlények tekintetében az a legfontosabb dolog, hogy milyen lehetőségekkel bírnak. Az nem kérdés, hogy van–e lelkük, mert a Pneuma mindegyikben ott rejlik ! Ezt az „isteni szikrát" a rendelkezésre álló ész mobilizálhatja. Ha kellő mennyiségben van, akkor korlátlanul lehet még adni hozzá [1], de csak használat közben [2]. A Föld nevű égitesten jelenleg a homo sapiens az egyetlen, aki abban a helyzetben van, hogy közvetlen istenkapcsolatot teremthet, ha akar [3].

Az ember egyéni és személyre szabott módon kinyilatkoztatások birtokába juthat, ismeretei pedig szabaddá tehetik őt [4]. Ez a kereséstől a találásig tartó folyamat az igazi üdvtörténet. Teljes megvilágosodásban az részesülhet, aki igényli azt. Erre irányuló vágy nélkül nem megy a dolog. Az ehhez szükséges időt nagyban lerövidíti a Jézusban való hit [5]. Mindenekelőtt tehát az Emberfi státusát kell felismerni [6].

Vérszerinti hozzátartozói nem jöttek rá arra, hogy kicsoda [7]. Nikodémus is csak hellyel–közzel tudta őt beazonosítani [8], a Bemerítő pedig túl későn [9]. Pál, személyes tapasztalatok hiányában, már a célon is túllő. A későbbi egyházatyák se a Fiúra figyeltek, hanem saját teológiájukra. Így fordulhatott elő, hogy Órigenész egy félreértett igehely miatt kiherélte magát [10]. Ágoston szerint ölni is szabad, ha közben nem haragszunk a delikvensre, Mórus Tamás meg máglyára küldött fél tucat embert.

[1] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7
[2] Tm 89.
[3] Tm 71.
[4] Jn 8,32
[5] Jn 4,38; 8,31
[6] Mt 16,16; Mk 8,29b; Lk 9,20b; Jn 1,49
[7] Tm 54., 80., 100., 102., 106., Mt 12,47; Mk 3,31–5; Mk 12,14a; Lk 20,21; Jn 3,3; 7,7; Isz 172a/190; 172b/207
[8] Jn 3,1–2
[9] Erről lásd: *A szűk kapu,* 52 – 56. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
[10] Mt 19,12 Akinek nincs „másik" füle – vö. Tm 32. –, az pórul jár !

A szentek és a mártírok érdekszférák kreálmányai, úgy az egyházi, mind a világi életben. Zavaros időkben könnyű vértanúvá válni. A hit védelmében sok gazságot követtek el, pedig a hitet nem kell védeni. Az vagy van, vagy nincs... Az egyszerű emberek nem hisznek semmit, ők azt „vallják", amit a szájukba adnak. A kollektivizált hit mindig és mindenhol ópium: nyugtat, csitít, elsimítja a viszályokat, szőnyeg alá söpri a szemetet. A világ sarát éppúgy, mint az egyes emberét. Jó tábori lelkészként megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet és megáldja a fegyvereket. Végül, de nem utolsósorban: felment a keresés alól.

Isten száműzése a templomba – ez egyszerre tömegigény és hierarchikus kívánság. Ha az emberek az épületen kívül nem foglalkoznak vele, az már fél siker a szekularizáció folyamatában. Jézus szerint az Atya imádása (= az Ő akarata szerinti viselkedés) *nem helyhez és időhöz kötött*, vagyis nem kell se templom, se egyház. A szervezet nemcsak szükségtelen, de egyenesen gátló tényező. Az intézményesített „hitélet" naiv szentek és markukba vigyorgó szélhámosok „show"-ja. Sajnos, ezt a műsort a tömeg is igényli, vevő rá.

Ha az egyháznak lenne pozitív funkciója, akkor az az ellenzéki szerepvállalásban merülne ki. Az egyénhez hasonlóan ennek az intézménynek is szembe kéne szállnia a világgal. A teljes egyenjogúságért, az osztálynélküli társadalomért harcolva valóban építhetné azt az országot, amiről karattyol. Állástalanság, egész napos munkaidő, vasárnapi műszak, kiadatlan szabadság és ki nem fizetett munkabér mellett azonban kivitelezhetetlen az a vallásos családi élet, amire állítólag építeni akar.

Az ellenzékiséghez, persze, ismerni kéne a világi hatalom eredetét... Jézus tudta, hogy a fejétől bűzlik a hal [1]. A más felismerésre nem tért Pálnak erről fogalma sem volt [2]. Ha nemcsak a császárnak adta volna meg azt, ami megilleti, de a Fiúnak is [3], akkor okosabbá válhatott volna. Leveleiben mindenesetre kendőzetlenül tárja fel az őskeresztények erkölcseit... Ezek szerint a korai egyházak egyáltalán nem üde foltként virítottak a világban. Az Úr se ilyen szempontok szerint dönthetett a választott nép mellett. Bűncselekmények hiányában ugyanis nem kellett volna meghozni ama mózesi törvényeket [4].

Bulányi György szerint az ateizmus csak társadalmi bomlástermék [5]. Hát, sokkal inkább egyházi... A politikai rendszer ugyanis akármilyen lehet, a Jóisten állítólagos nagykövetségének viszont mindig ugyanazt kéne képviselnie. Szép dolog a karitász, ám ezzel a hatalmat is szolgálja. A büdzsében tudniillik tervezhető tételként jelenik meg a tevékenysége, ezért olyan pénzeket vált ki, melyeket egyébként a mindenkori kormánynak kéne kicsengetnie. Így válik az egyház az állam integráns részévé, ami „helyes" is, hiszen a Gazda ugyanaz...

E demiurgosz jellemét a megkísértési igehely is nyilvánvalóvá teszi [6]. Ő az oka – többek között – a mai vértelen háborúknak és a véres világbékének. Saját, jól felfogott érdekünkben tudatosítanunk kell, hogy nem Istennel állunk szemben.

[1] Jn 19,10–11
[2] Róm 13,1–7
[3] Tm 101. Ezt az igehelyet Jézus utólag egészítette ki szellemi hagyatékában !
[4] Kiv 21,1–11; 22,15–6; 22,17–30; 23,1–8; Lev 18,6–23; MTörv 23,22–9; 24,7; 25,13–5
[5] *Merre menjek ?* 37 – 39. old. Bokorliget Kiadó, Budapest, 1995.
[6] Lk 4,6–7

Értünk jött !

Isten Világa egyre tágul és gazdagodik, a teremtés tudniillik egy soha meg nem szűnő folyamat. A Tékozló fiúnak viszont nincs jövője, ugyanis önfejűen összetákolt birodalma pusztulásra van ítélve. Sárba gyúrt szikrái [1] csak addig vonzzák és taszítják egymást, míg mozgatják őket [2]. A Sátán egy kaotikus, de működő Rendszert tart életben szolgái segítségével [3]. Ezek közül az egyház maga alatt vágja a fát, mert ez az intézmény a szekularizáció öntudatlan katalizátora. Saját birkáit nyírva lohol a világ után, mert nem szeretné, ha bárki is az ő megkerülésével boldogulna.

Az emberiség csak kollektív értelemben fejlődhet, ebből azonban az egyedei vajmi keveset profitálnak... Gazdasági kánaán közepette is lehetnek boldogtalanok, ám akkor mit ér az egész? A homo sapiens előbb–utóbb ráébred arra, hogy a közvetlen istenkapcsolatot semmi sem pótolhatja. Szerencsére az Atya olyan imádókat keres, akik értelem vezérelte jócselekedeteket visznek végbe [4]. Az ilyeneket még a kövek is szolgálni fogják [5], hiszen „a természet is feszültségben és epedve várja" a nemes tetteket véghez vivő Fiak színre lépését [6].

Működési területük bőven lesz, mert Evilág Urának egyáltalán nem áll érdekében az, hogy optimális környezetet hozzon létre. Sokkal jobb, ha a homo sapiens idejét és energiáit <u>életfeltételeinek biztosítása</u> köti le. Hadd boldogítsa őt az tudat, hogy egyszer a bőség kosarának közelébe kerül. Tartsa csak fenn – akár „országépítés" címén – a Sötétség Birodalmát... A jézusi logion, mely szerint nem szolgálhatunk két úrnak, nem erkölcsi intelem, hanem ténykérdés ! [7]

Ama utópisztikus, földi királyságot egyébként elméletileg sem lehet megcsinálni... A máig félreértett Pap Károly a gettósodással egy olyan minőségi elkülönülést javasolt, mely kifelé sugárzik. Ez a jel–szerep minden mozgalomra jellemző, a kumráni szektától a bulányizmusig [8]. Az ilyen szent kísérletek mindig kudarcba fulladnak, mert homogenitásuk csupán látszólagos... Hiába az erőszakmentesség, ha képtelenek erőszakossá válni [9].

Lelki–szellemi keveretlenséget kizárólag *egyén* érhet el. Minden kollektíva egységre törekszik, ám ezt éppen a keretek nem biztosítják. A közösségi megvilágosodás teljességgel lehetetlen, mert a kinyilatkoztatások egyéni és személyre szabott módon érkeznek [10]. A vallási formációk ráadásul családokból állanak, ez a kötelék viszont eleve meghiúsítja a célba érést [11]. A házasság maga az élet, egy Fiúnak azonban éppen erről az életről kell lemondania. Nem a biológiai halál a „belépődíj", hanem az azt megelőző

[1] Madách: Az ember tragédiája, 1. szín
[2] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[3] Isz 157/117
[4] Jn 4,23–4
[5] Tm 18.
[6] Róm 8,19
[7] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162
[8] Bővebben: *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)
[9] Mt 11,12; Lk 13,24; 16,16 Az igehely elemzését lásd: *Pszichén innen, és túl...* 50. old.
[10] Tm 89. Őrangyalainknak közvetlen istenkapcsolatuk van ! (vö. Mt 18,10)
[11] Lk 14,25–7

totális önmegtagadás [1]. Ilyesmire igazi énünk megtalálása után leszünk csak képesek [2]. Ezzel kell tehát foglalkoznunk, és nem a világ megváltásával... Az úgyis lehetetlen vállalkozás, Jézus is csupán az övéiért jött [3].

Az általa felkínált új szövetséget azonban időben kell megkötni. A királlyá válás nagy lehetősége ugyanis nem áll fenn élethossziglan [4]. Erre figyelmeztette Pétert is:

„Bizony, bizony azt mondom neked: mikor fiatalabb voltál, te övezted fel magadat és oda mentél, ahová akartál. De ha megöregszel, kinyújtod majd kezedet, más övez fel téged és odamégy, ahová nem akarsz." Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem !" [5]

1. Péter még fiatal.
2. Még most is felövezheti magát, s oda mehet, ahová akar.
3. Pétert az öregség fenyegeti.
4. Az idős ember már nem a maga ura.
5. Akit mások öveznek fel, az nem járhatja a saját útját.
6. Az Út: a Fiúvá válás (Jn 14,6).
7. Jézus maga után hívja Pétert.
8. Aki követi őt, az mindig a maga ura lesz (Tm 1.).

Az evangélium 21,19a verse csupán szerkesztői találgatás. Itt Életről és Halálról van szó... Istent nem „soron kívüli" biológiai halálunkkal dicsőítjük meg, hanem az azt előidéző munkásságunkkal !... Pusztán a vértanúság senkit sem emel Fiúi státusba... Ellenkezőleg: az istengyermeki mivolt vetíti előre az erőszakos végkifejletet [6]. Ez már korábban is kiderült:

„Ekkor hozzámentek Zebedeus fiai, Jakab és János és megszólították: – Tanító, szeretnénk, ha azt, amit kérünk tőled, megtennéd nekünk. – Mit akartok? Mit tegyek veletek? – kérdezte tőlük. Ők ezt felelték neki: – Add meg nekünk, hogy dicsőségedben egyikünk jobb–, és másikunk balkezed felől ülhessen ! – Nem tudjátok, mit kértek ! – felelte nekik Jézus. – Képesek vagytok–e kiinni azt a poharat, melyet én iszom ki, vagy bemerülni azzal a bemerüléssel, mellyel én merítkezem be? – Képesek vagyunk – felelték azok, mire ezt mondta nekik: – Ki fogjátok ugyan inni azt a poharat, melyet én kiiszom, s be fogtok merülni azzal a bemerüléssel, amellyel én bemerülök, de a jobbomon és balomon való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz, akiknek elkészítették." [7]

dicsőségedben = az Izráel helyreállítása után beköszöntő teokratikus uralom idején

nem tudjátok, mit kértek = fogalmatok sincs arról, hogy ez mit jelent, így aztán nem is tudtok megfelelni a dolognak

az a pohár, melyet Jézus kiürít = a kereséstől a végső tanúságtevésig tartó folyamat, mely a biztos halál tudatában zajlik

[1] Mt 16,24–6; Mk 8,34–7; Lk 9,23–5
[2] Tm 2., 48.
[3] Jn 17,1–26
[4] Mt 10,28; 25,1–13; Lk 12,4–5; 12,54 – 13,9; 13,25; Tm 58., 59., Isz 91/29
[5] Jn 21,18–9b
[6] Mt 16,24–25; Mk 8,34–5; Lk 9,23–4; Tm 17.
[7] Mk 10,35–40 (Mt 20,20–3)

az a bemerülés… = az elkerülhetetlen kereszthalál (Lk 12,50)

ki fogjátok ugyan inni… = egyszer ti is Célba értek, mint minden kereső

a Jézus jobb– ill. baloldalán való ülés = a hozzá hasonló istengyermeki státus

azoké lesz, akiknek elkészítették = az Elsőszülöttet időrendben követő Fiaké

1. Jézust a legreménytelibb tanítványai sem értették (vö. Jn 14,5).
2. Jézust csak az értheti meg, akinek megadta azt az Atya (vö. Jn 6,37–40).
3. Az Atya csak egyfajta dolgot tud adni–elkészíteni (vö. Lk 11,13)
4. Jézus azért vállalta a Nyilvános Működést és az ezzel járó erőszakos halált, hogy ezáltal mások is esélyt kapjanak az Élet megszerzésére (vö. Jn 12,24).
5. Jézus már jóval a Nyilvános Működés megkezdése előtt királlyá lett ! (Mt 12,28).
6. A „királyság” egy lelki– vagy tudatállapot, amelyet a közvetlen istenkapcsolat idéz elő.
7. Aki Jézus jobb– és balkeze felől ül, az ugyanolyan király, mint ő (vö. Tm 109.).
8. Lesznek, akik Jézus oldalán foglalnak majd helyet !

A Zebedeus–fiak azért nem képesek kiinni Jézus poharát (= követni őt a Fiúságban), mert még azt se tudják, hogy mi az, amit kérnek. Ehhez legalább a „királyság” hollétével [1] és az örömhír tartalmával [2] kéne tisztában lenniük. A jobb– és baloldalt üléshez – az időrendi befutáshoz – pedig meg is kéne valósítaniuk a közvetlen istenkapcsolatot. Ez az, ami a trónra üléshez szükséges [3]. Azok, akik alkirályi székekre vágynak ama asztaltársaság helyett [4], teljesen rossz úton járnak… Jézus még az utolsó órákban is magyaráz nekik, de nem sok sikerrel [5].

Tanítványai nem értik, hogy azért „megy el”, hogy valamennyien „ott” lehessenek, ahol ő „van” [6]. Lelkesedésből [7] tán hajlandóak lennének meghalni is érte, ez azonban *kevés* a Fiúi státus eléréséhez. Az Élet megszerzéséhez ugyanis gondolkodni kell ! A Zebedeus–fiak akkor ülhetnének Mesterük mellé, ha ugyanolyanok lennének, mint ő [8], aki tudja, hogy mit miért csinál [9]. Az Atya királysága tudniillik nem a kivégzőkereszten jön el. Ellenkezőleg: ezt a keresztet csak egy királlyá vált személy képes elfogadni !

[1] Tm 2.
[2] Tm 1.
[3] Mt 19,28; Lk 22,29–30
[4] Mt 8,11; Lk 13,29; Jn 10,16
[5] Jn 14,1 – 15,8
[6] Tm 23.
[7] Jn 11,16
[8] Tm 109.
[9] Jn 3,11–5; 8,14; 11,7–10

Ki ismer engem ?

Minden ember a világ fia [1], egészen addig, amíg másként nem dönt. Ez az elhatározás nehezen jön létre, a méhen belüli terheltség miatt. Halhatatlan lelkünket ugyanis egy sátáni program hálózza be [2]. Kialakuló személyiségünket alapvetően ez a kettősség határozza meg [3]. Pszichoszomatikus egységünk tehát felemás, időnként meghasonlott állapotban fejlődik ki. Tulajdonképpen rabszolgák vagyunk a saját „házunkban" [4], és amíg azt tesszük, amit ördögi teremtőnk akar, addig azok is maradunk [5].

Vergődésünkben nagy szerepe van a külsőnknek is, vagyis annak a testnek, ami Pneumánkat tartalmazza, a lehetőség szintjén [6]. Ennek életre nemzésében a világhoz való viszonyunk a döntő... Aki hiányolja evilágból a közvetlen istenkapcsolatot [7], az már jó úton jár [8]. A világ felismeréséhez elegendő észrevenni az emberi szépséget, ill. csúnyaságot. Már itt eldől, hogy kinek van szíve és esze. Aki természetesnek tartja e sorsformáló meghatározottságot – s ezt ráadásul a Jóistennek tulajdonítja – az egyikkel sem rendelkezik.

A protestáns felfogás szerint kár is erőlködni, mert a nagy meccs már előre le van játszva. Szerencsére ez az állítás csupán geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel tartható. A mindenség ilyetén való nézete azonban téves [9], a predestináció tétele tehát a hagyományos isten– és világképpel együtt válik semmivé... Az viszont tény, hogy a homo sapiens a körülményei által determinálva van. Istenhez vezető útja akár járhatatlan is lehet. Ez a helyzet *e kor istenének* [10] teremtési koncepciójából fakad. Vannak emberek, akiknek objektív okok miatt megy kárba az evilági élete.

„Mert a teremtett világ feszültségben és epedve várja Isten fiainak megjelenését. A teremtett világ ugyanis hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság rabszolgaságából, és átjut az Isten fiainak dicsőséges szabadságába. Tudjuk ugyanis, hogy a teremtett világ mostanáig együtt sóhajtozik és együtt vajúdik" [11].

Pál nem tért más felismerésre, ezért nincs helyes isten– és világképe. Ezek hiányában nem érti a jézusi szöveget, ami így is világos. A nyilvános működéseket a Másoló által teremtett világ várja. Ezt az életteret végső soron a Jóisten vetette a Tékozló fiú alá, ám azzal a reménységgel, hogy az önerejéből is lerázza majd a rabigát. Az Emberfi meg is gyógyította azokat, akiket a Vádló a maga hatalma alá kényszerített [12]. Hisz „avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit" [13].

[1] Isz 157/117
[2] Jn 8,31–47
[3] Tm 10.
[4] A jézusi terminológiában a „ház" maga az ember. Pl.: Tm 34., 47., 99., Lk 19,9
[5] Jn 8,34– 6
[6] Tm 71. Ez egyfajta statikus szubsztancia, ami dinamikussá válhat.
[7] Tm 55.
[8] Tm 81.
[9] Tm 112. Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)
[10] 2Kor 4,4; Jn 8,41–7
[11] Róm 8,19–22; Tm 18.
[12] ApCsel 10,38; Jn 13,16
[13] 1Ján 3,8b (Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

Ilyen nemes tetteket *a bölcsek és belátók* nem képesek véghez vinni [1], sőt megmagyarázni se tudják azokat [2]. Az ilyesmihez ugyanis nem elég sem az egyházi, sem a világi hatalom [3]. Az ehhez szükséges felkentséget a Valóság ismerete adja [4]. Aki nyitott szemmel–lélekkel jár a világban [5] és rendszeresen elmélkedik [6], az mindenre rájön. A befelé forduláshoz persze kivetettség kell. Ez vagy természetes módon áll fenn, vagy a világ által kínált lehetőségek szűkülnek be [7]. A homo sapiens előbb–utóbb boldogtalanná válik, s keresni kezdi élete értelmét.

Értelme azonban csak a *kereső* életének van. Mert aki keres, az talál [8]. Keresni pedig csak olyasmit lehet, ami van. Az ember tehát tudat alatt az igazi énje után kutat. Létünk ugyanis praeexistens jellegű... Ez azt jelenti, hogy az, amivé lehetünk, az már megvan, öröktől fogva [9]. Nemcsak ez a világ „nem az igazi" – mi magunk se vagyunk azok. Valódi énünk Pneumánk mélyén szunnyad, s arra vár, hogy életre nemzzük [10]. Ez az „értő érzékszerv" szellemi természetű, vagyis logikus felépítésű. A Dolgokat tehát értelemmel foghatjuk fel, eszünket használva.

A gondolkodó elme egy *helyet* keres, de egy *státust* talál [11]. Rájön arra, hogy az a bizonyos „ország" őbenne van ! [12]. János ezt így fogalmazta meg első levelében: „Tudjuk, hogy Istenből valók vagyunk, és hogy az egész világ a rosszban vesztegel" [13]. A Lélekben újjászületettek [14] tudják, hogy „az Élet helye" az agyban van [15].

Az emberek tudata csupán a kaotikus világ visszatükröződése az agyban. A *kereső* tudata viszont az anyaggá korcsosult Szellem élő magva. Ez az „isteni szikra" elpusztíthatatlan. Ha lángra kap, akkor azonnal a maga tényleges lehetőségekkel járó szabad akarata felé tör. Az igazi üdvtörténet az a folyamat, amelynek befejeztével a degradált teremtmény birtokba veheti örökségét. Ekkor válik valódi individuummá, azaz egyszeri és megismételhetetlen személyiséggé. Így már felelősséggel dönthet arról; hogyan viselkedik, s magatartása definiálja is őt. Énünket–nevünket tudniillik tetteink hozzák létre. Az egykori názáreti ács azért vált Isten emberi Fiává, mert felismerte Atyja akaratát. Senki se kényszerítette őt a kereszthalállal járó Nyilvános Működésre, önként adta oda a lelkét [16].

[1] Mt 11,25–30; Lk 10,21–4
[2] Mt 9,32–4; 12,22–37; Mk 3,22–30; Lk 11,14–23; 12,10
[3] Lk 10,24
[4] Jn 3,1–2 folytatása: 3,9–13; 3,31–2a
[5] Tm 4.
[6] Tm 26., 93.
[7] Tm 27.
[8] Tm 93., 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10
[9] Tm 2., 18., 85., Jn 1,1–2; 8,58 (Lásd a Fülöp–evangéliumot is !)
[10] Tm 71.
[11] Tm 2.
[12] Lk 17,20
[13] 1Ján 5,19
[14] Tm 52.
[15] Tm 3., 23.
[16] Jn 10,17–8

Az út végén

„Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram ! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram ! hát nem a te neveddel prófétáltunk–e? Nem a te neveddel űztünk–e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk–e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok majd nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket ! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok” [1].

a mennyek királysága = egy lelki– vagy tudatállapot, mely csak személyesen érhető el

aki Jézust urának szólítja = az szolgájának tartja magát

aki a mennybéli Atya akaratát teszi = az egy nyilvánosan működő Fiú vagy Leány

a mennybéli Atya akarata = a Fiúi státus elérése és az annak megfelelő magatartás

azon a napon = amikor a magukat Jézus szolgájának tartók be akarnak majd menni a mennyek királyságába

neveddel = isteni felhatalmazásra hivatkozva, de nem Fiúként

a törvény = az istenkapcsolatra jutás eszköze (vö. Tm 26b), ami a szolgálni akarók rendelkezésére áll (vö. Jn 5,45–7; Lk 16,29–31). Ennek alapján is Célba lehet érni…

aki a törvény megrontásán munkálkodik = aki nem keresi a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét (Jn 5,46), aki nem gondolkodik

1. Azért, mert azt hisszük, hogy Jézust szolgáljuk, még nem fogunk bemenni a mennyek királyságába.
2. Lehet, hogy éppenséggel az Ellenfél malmára hajtjuk a vizet.
3. Erre esetleg csak későn döbbenünk rá.
4. Tájékozatlanságunk oka a státusunkban keresendő.
5. A rabszolga nem tudja, mit cselekszik az ura (Jn 15,14–5).
6. A rabszolga nem marad örökké a házban, a Fiú marad meg örökre (Jn 8,35).
7. A bemenést csak a Fiúi státus és magatartás garantálja (Jn 8,35–6).
8. Jézus a Fiú–aspiránsokat barátainak mondja (Jn 15,15).
9. Jézus barátai nem tájékozatlanok, mert hisznek neki, s ezért kinyilatkoztatásokban részesülnek.
10. Aki Jézus szájából iszik, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).
11. Jézus mindent (Jn 3,35) a barátai tudtára ad, amit az Atyánál hallott (Jn 15,15).
12. Jézus csak azokat tartja szolgáinak, akik megteszik azt, amit mond (Lk 6,46–9).
13. Aki valóban Jézust szolgálja, az követi is őt a Fiúságban (Jn 12,26a).
14. Jézus szolgáit meg fogja becsülni az Atya (Jn 12,26b).
15. Jézus szolgái ott lesznek, ahol ő van (Jn 12,26b).
16. A Jézust követő Fiúk és Leányok istengyermeki státusban fognak működni.
17. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is ismerik őt (vö. Jn 10,14b).
18. Ez a kölcsönös ismeretség Atya–Fiúi mélységű (vö. Jn 10,15).

[1] Mt 7,21–3; Lk 13,23–30

Jézus tanítványait nyilvántartják a mennyekben, bármely történelmi korban élnek is [1]. Az Atya elképzelhetetlen pontossággal kíséri figyelemmel életútjukat... [2]. Ezek a Fiú–aspiránsok türelmetlenül várják teljes megvilágosodásuk idejét [3]. Ez a nap mindenképpen felvirrad. Nézzük meg, hogy ennek milyen előjelei vannak !

„A fügefától tanuljátok el ezt a példázatot. Ha a fügefa ága kizsendül és levelek hajtanak ki rajta, tudjátok, hogy közel a nyár. Így akkor is, mikor majd mindezeket beteljesülni látjátok, tudni fogjátok, hogy közel van Ő, már a küszöbön. Bizony azt mondom nektek, hogy az a nemzedék nem múlik el addig, amíg mindezek meg nem történnek. A menny és a föld el fognak múlni, de az én beszédeim el nem múlnak. Ama nap és amaz óra felől pedig senki sem tud semmit, a mennyek angyalai sem, a Fiú sem, egyedül csak az Atya" [4].

fügefa = nagy, terebélyes fa, dús lombozattal, amely szinte nem is akarja elhullatni a leveleit, és már januárban rügyezni kezd, kora tavaszal pedig már gyümölcsöt is hoz, ezért nagyon alkalmas arra, hogy jézusi képként a megvilágosodásra utaljon

ha az ága kizsendül = ha mi magunk is tapasztaljuk, hogy már könnyen és gyorsan felfogjuk azokat a mennybéli dolgokat, amelyekről az Emberfi beszél (vö. Jn 3,12; Tm 109.)

nyár = korai és hosszan tartó világosság

mikor majd mindezeket beteljesülni látjátok = ha az ég és a föld is felgöngyölődik előttünk (vö. Tm 112.), vagyis ha majd felfogjuk, hogy a régi isten– és világkép nem helyes

Ő = az igazi Messiás, a bennünk eljövő Fiú, aki az Igazság közlésével szabadít meg bennünket (vö. Jn 8,31–6)

a küszöbön = (belső) házunk ajtajában, tehát már belépésre/megszületésre vár bennünk

közel van = a mennyek királysága (a Fiúvá válás lehetősége) adva van, élhetünk vele

az a nemzedék = a hagyományos szemlélet talaján álló és mindig újratermelődő réteg, mely nem hajlandó gondolkodni

nem múlik el addig, amíg mindezek meg nem történnek = a megokosodási (más felismerésre térési) folyamatnak előzőleg végbe kell mennie

a menny és a föld el fognak múlni = a régi isten– és világkép fel fog számolódni

az én beszédeim el nem múlnak = Jézus az igazság tolmácsolója, a kinyilatkoztatás forrása, szemben a hivatalos mértékadókkal (vö. Jn 8,30– 47)

ama nap és amaz óra = a királlyá levés egyénenként különböző időpontja (Tm 1., 112.), mely természetszerűleg összefonódik a helyes isten– és világkép kialakulásával

[1] Lk 10,20; Jn 10,16 [2] Mt 10,29–31 [3] Tm 89. [4] Mt 24,32–6; Tm 109., 112.

1. A fügefától tanulni lehet.
2. Vajon mit ?
3. Keresés nélkül nincs találás !
4. A hagyományos szemlélet nem fog magától felszámolódni (vö. Tm 85.).
5. A kollektív megigazulás mások (téves) elgondolásain alapul.
6. Az igazi kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott (vö. Tm 89.).
7. Jézusnál örök élet beszédei vannak (Jn 6,68b).
8. Az Atya már tudja a napot és az órát is !

A vele kötendő szövetség megkötéséig a Miatyánkot kell imádkoznunk. Ezt fogja fölváltani a királyi lelkiállapottal járó közvetlen istenkapcsolat. Ekkor támadunk fel a halálból az Életre: „Én vagyok az (örök) élet kezdete és az igazság útja. Aki engem megismer és úgy hal meg (ahogyan én), nem (örök) halállal hal meg, hanem élettel él” [1]. Istengyermekként már nem lehet „természetes” módon meghalni, csak az Atya akarata szerint [2].

[1] Isz 173/154; Jn 14,6; Mt 16,24–5; Mk 8,34–5; Lk 9,23–4
[2] Jn 3,14–6; 6,51; 8,28–9; 10,14–8; 12,24–6; 12,32

Melléklet

Kulcs a példabeszédekhez

A parabolák mondanivalói máshol is előtűnnek, a szemléltetést célzó elbeszélésekbe való ágyazás általában a körülmények függvénye. Ezek közül a hallgatóság összetétele a legfontosabb. A szinoptikus evangéliumok főleg a galileai eseményekről tudósítanak, János viszont a júdeai történéseket részesíti előnyben. A Nyilvános Működés az egész országot felbolygatta, az egyszerű emberektől a vallási értelmiségig. Az Emberfi még a diaszpórát is megcélozta [1], a Jézus–esemény pedig az egész világnak szólt [2].

A zsinórmérték szerepét betöltő Szellemi Hagyaték [3] egyértelműen a szerző gondosságáról tanúskodik. Példabeszédei itt a legtömörebbek, érződik rajtuk, hogy már volt idő a pontosításokra. *A szántóföldben elrejtett kincs* a Tm 110–ben lényeges adalékokkal bővül ki, *Az igazgyöngy* (Tm 77.) tágabb keretet kap, *Az eltévedt juh* (Tm 108.) merőben más mondanivalót, *A búza és a konkoly* magyarázata el van hagyva, *A kerítőhálósat* felváltja *A bölcs halász* (Tm 7.), nincs *Gazdag ifjú* [4], hiszen a Tm 63. és 111. ugyanarról beszél, s lelünk két újat is; *A liszttel teli korsót* (Tm 98.) és *Az előkelő embert* (Tm 99.), melyek sehol máshol nem szerepelnek ! [5].

Az evangéliumokban található logionoknak kb. *15%–a* a példabeszéd [6]. Ennek az a magyarázata, hogy elmondásuk csak tovább sulykol egy már korábban kijelentett dolgot. Jánosnál látszólag egy parabola sincs, ám valójában abban vannak a legösszetettebbek. Igazolásul álljon itt a Jn 15,1–8 elemzése:

„Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves. Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem, és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szóltam hozzátok. Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz nektek. Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és tanítványaimmá lesztek.” [7]

én vagyok = az Atya emberi Fia
az igazi szőlőtőke = ami képes a gyümölcshozásra (vö. Tm 44., Mt 7,15–20)
én vagyok az igazi szőlőtőke = csak a Fiúi státus lehet gyümölcsöző (vö. Tm 39.)
megtisztít = teljesen megvilágosít, angyalai segítségével (vö. Tm 89., Jn 1,51)
tisztaság = lelki fényesség, szellemi keveretlenség, homogenitás (vö. Tm 23., 49., 61.)

[1] Jn 12,20–4
[2] Jn 12,32; Mk 16,15 A görög szöveg szerint az egész Kozmoszban hirdetni kell az örömhírt.
[3] *A Tamás–evangélium* (mek.oszk.hu/14600/14682)
[4] Lásd *Pintér István: Kenyértörés,* 42. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)
[5] Ezek nyilván benne voltak a kanonizálás során eltűnt evangéliumokban.
[6] Tamásnál 14, Máténál 18, Márknál 7, Lukácsnál 19 példabeszédet számolhatunk össze.
[7] vö. Tm 1., 23., 38., 39., 44., 49., 61., 71., 72., 89., 107., 109.

Jézus beszédei = isteni kinyilatkoztatások

ti már tiszták vagytok
amiatt a beszéd miatt,
amit szóltam hozzátok = a fény hatósugarában vagytok, kinyilatkoztatásaim folytán

maradjatok bennem,
én is bennetek maradok = ha igaznak tartjátok azt, amit mondtam, akkor az Igazság birtokosai lesztek

nálam nélkül semmit sem tehettek = csak a közvetlen istenkapcsolat nyújt mozgásteret

kivetik = a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van

e*lszárad, összeszedik,*
tűzre vetik és elégetik = felmorzsolják a világ ördögi Rendszerének személytelen erői (vö. Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.)

tanítványaimmá lesztek = eltanuljátok tőlem a Mester–séget

1. Kollektív módon semmihez sem lehet jutni (vö. Mt 7,13–14; Jn 10,7–9).
2. Az egyházi formációk törvényszerűen a teljes szekularizáció felé haladnak.
3. Az egész Dolog lényege a gyümölcstermés, a Pneuma learatása (vö. Jn 4,34–8).
4. A Cél a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1.).
5. A megvilágosodást Jézus kinyilatkoztatásai biztosítják.
6. Ezeket a kinyilatkoztatásokat venni és érteni kell (vö. Tm 89.).
7. Aki nem tartja igaznak azt, amit Jézus állít, az nem kerül Fiúi státusba.

Vagyis: közvetlen istenkapcsolat hiányában elmarad a gyümölcstermés, és az Atya sem dicsőül meg. Legyetek hát olyanok, mint én !

Feltétlenül tisztázandó, hogy miért beszélt Jézus példázatokban... A válasz benne rejlik a szövegösszefüggésben [1] de meg is mondta:

„Mert néktek adták meg, hogy a mennyek királyságának titkait megismerjétek, azoknak nincs megadva.” [2]

a tanítványok = a Jézussal éjjel–nappal együtt levő kis közösség
nekik = a tömeg, a sokaság, a szimpatizánsok
példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok

1. Jézusnak vannak titkai (vö. Tm 62.), amiket szívesen megosztana másokkal.
2. Egy ugyanazon emberekből álló kisebb csoportot módszeresen lehet oktatni.
3. A tömeget csak feladványszerű példázatokkal lehet tanítani, amelyeken otthon is gondolkodhatnak.

Tehát: Jézus a tágabb értelemben vett tanítványait is oktatni szeretné.

Az már más kérdés, hogy „az emberek fiait” nem érdeklik a titkai. Ezért illik rájuk a közismert izajási szöveg [3], amit hasonlatképpen mond el. Ez azonban nem azt jelenti, hogy szándékosan úgy beszél, hogy ne értsék őt. A vészjósló „beteljesedés” egyszerű tény-megállapítás: a csordaszellem semmit sem változott az idők folyamán.

[1] Mt 13,1–17 [2] Mt 13,11 [3] Izajás 6,10

Az Emberfi nem dobja gyöngyeit „kutyák és disznók" elé [1]. Kinyilatkoztatásait elemzésre váró mondásaiban rejtette el. Ezeknek a logionoknak a modern emberhez is szólniuk kell, ezért a keresztrejtvényszerű pontosság. A bonyolultnak látszó példabeszédek „poénsora" többnyire egyetlen szó, maximum egy mondat. Ha már megvan a megfejtés, akkor a körítést el lehet felejteni… Nem kell leragadni azokon a pontokon, amik csak azért vannak, hogy meg lehessen húzni az eredőt.

A mondanivaló általában már a szövegösszefüggésből is behatárolható. Ez még a Szellemi Hagyaték esetében is így van, mert a logionok sorrendje egyáltalán nem esetleges. Pikó Gábor Mózes szerint [2] e gyűjtemény csak „memorizált kulcsszavak révén függ össze". Valójában olyan isteni műgonddal van megkomponálva, hogy Jézus akár alá is írhatná.

A megfejtésnél célszerű észben tartani két dolgot. Az Emberfi mindig a királyságról beszél, hallgatósága pedig folyton a *mikort* feszegeti. A válasz persze csak a *hogyan*nal adható meg, hiszen az időpont a mi kereső magatartásunk függvénye [3]. A példabeszéd csattanója ezek szerint nem idő– hanem módhatározó lesz ! A királyság tehát *magától, észrevétlenül, váratlanul, kiszámíthatatlanul és feltartóztathatatlanul* jön el.

Ezt jól foglalja össze a Pál által is „idézett" jézusi mondás:

„Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írnunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszélik majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek." [4]

A címzetes apostol persze Jézus második eljövetelére gondol, ám nem tudja, hogy az mibennünk fog végbemenni, újjászületésünk idején. Ez a felismerésszerű világvége azonban nem a Földet semmisíti meg, hanem ódon elgondolásainkat [5].

Pál nincs tisztában az Emberfi terminológiájával, ezért olyan szavakat is belekever a mondatba, amiket a Fiú ebben az összefüggésben sosem használna [6]. Az „éjjel" nála szellemi sötétségre utal, ami kizárja az eljövetelt. A „béke" és a „biztonság" tudás alapú nyugalom, amit nem lehet megzavarni. A vészjósló „veszedelem" a királyság ellentéte, a „nem menekülhetnek" pedig negatív végkicsengést ad az egésznek, holott az eredeti logion pozitívumot fogalmaz meg ! A terhes asszony „csak" képzavart okoz.

Ebből a páli igehelyből is látszik, hogy a címzetes apostol erősen felülvizezi Jézus tanítását. Leveleiből valósággal ki kell bányászni az eredeti logionokat [7], amelyekkel a *saját* teológiáját igyekszik megtámogatni. Felőle tehát nem lehet megközelíteni az örömhírt, mert pontosság híján nem kerülhet felszínre. A logikai fejtörőkbe rejtett kinyilatkoztatások szerencsére igen egyszerűek. Konklúzióként többnyire felszólítások vonhatók le: *Használd az eszedet ! Válaszd a legjobbat ! Légy éber !*

A problémák mindig a túlbonyolításból adódnak. Olvassuk el például a tálentumokról (minákról) szóló parabolát [8]. Ez egy hosszú, sokszereplős példabeszéd, zavarba ejtő fordulatokkal és jézusidegennek tűnő befejezéssel. A történet szellemi hagyaték–beli megfelelője mindössze egyetlen mondat ! [9]. Szót ejteni legfeljebb a végéről kell, mert a delikvenst Máténál *kivetik,* Lukácsnál pedig *lekaszabolják*. A gonosz szolgát is *kettévágják* [10], de hát ő tényleg bűnös módon viselkedett…

[1] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4
[2] *Minden Jézusról,* Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002., 41. old.
[3] Tm 37., 93., 95.
[4] 1Tessz 5,1– 6 (Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 16,16–23; Tm 20., 36., 97., 98.)
[5] Tm 85., 112., Zsk 47a (Fp 115)
[6] Nem is használt ! vö. Tm 20., Mt 24,43; Lk 12,35–40
[7] *Válogatott tanulmányok,* 128 – 135. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)
[8] Mt 25,14–30; Lk 19,12–27
[9] Tm 40.
[10] Mt 24,45–51; Lk 12,42– 6

Igen, csakhogy a vétke nem nagyobb és nem is kisebb, mint a balga szűzeké [1]. Náluk ugyanis már a szövegösszefüggésben járunk [2], ami arról szól, hogy időnk nem korlátlan. Ha nem világosodunk meg, akkor fel fog őrölni minket a világ. Az a dolog, amiről az Emberfi beszél, nem babra menő játék, hanem véresen komoly ! A lelkekért vívott csata életre–halálra megy [3], a szeretetlennek tűnő kardforgatás minden esetben erre figyelmeztet bennünket [4].

Az iszlám hagyományban megőrzött logionjai között [5] nincsenek klasszikus értelemben vett példabeszédek, ám ez az új anyag – a János–evangéliumhoz hasonlóan – bővelkedik „bujtatott" logikai fejtörőkben. Ezek megfejtése már sokkal keményebb dió, ahogy ezé az „odavetett" mondásé is:

Jézus és apostolai elmentek egy kutya teteme mellett, amely már bűzlött. Mondták az apostolok: Hogy milyen büdös ez a kutya ! Ő pedig (ezt) mondta: „És milyen fehérek a fogai". [6]

1. Miért voltak fehérek a kutya fogai ?
2. Lehettek volna elvásott sárgák is ?
3. Mire utalhat a fogak állapota ?
4. A kutya fiatalon (ereje teljében) múlott ki.
5. Ez a kutya használta a fogait !
6. A kutya arra használta a fogait, amire kell.
7. A fogak használata a kutya számára az életben maradás feltétele.
8. A kutya annak ellenére kimúlt, hogy helyesen cselekedett !
9. Halála harc közben vagy ember által következett be.
10. A kutya végelgyengülés folytán is elpusztulhatott volna.
11. A tetem mindkét esetben büdös lenne.
12. A bűzlés teljességgel „természetes", az apostoloknak nem ezt kéne észrevenniük !
13. Az apostoloknak messzemenő következtetéseket kéne levonniuk ebből a „helyszínelésből", magatartás– és sorsazonosság szempontjából !

Tehát: Addig használjuk ki a lehetőséget az Élet megszerzésére, amíg nem késő !

[1] Mt 25,1–13
[2] Mt 24,36 – 25,46
[3] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.
[4] Mt 22,1–14 (Itt a bűnösök elveszejtése és városuk felégetése érzékelteti a dolog súlyát.)
Lk 22, 35 – 8 (Ehelyütt a kardvásárlás jelzi, hogy a tanítványok Élete a tét.)
Tm 99. (Az előkelőség iránti vágyat szó szerint meg kell ölnünk magunkban.)
[5] *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról,* Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.
[6] Isz 91/29; Tm 58., 59.

A Szomorú Park

(mese, kizárólag gyermekeknek)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jóságos Nagypapa. Messze földön neki volt a legjobb szíve, szerették is nagyon a gyerekek ! Reggeltől estig Vidám Parkot épített nekik, valóságos játszóváros kerekedett belőle... Nem felejtett ki semmit, sőt, újabb és újabb mókás ötletei támadtak. A játék már a bejáratnál kezdődött, ezért szülők nem is mehettek be, de minek is mentek volna, hiszen minden ingyen volt: semmire sem kellett jegyet venni. Egy anyuka vagy apuka se aggódott a csemetéjéért, mert a Nagypapa mindenre gondolt: kiesni vagy leesni sehonnan se tudtak. A játékszereken fel lehetett ismerni keze nyomát, a legapróbb részletekre is gondja volt !... Örömét lelte a munkálkodásban, szívét–lelkét beleadta abba, amit csinált. Valamiképpen benne is volt a játszóvárosban: mintha az ő szeme fénye csillogott volna a sima felületeken.

Jöttek is a gyerekek ezrével a Vidám Parkba, különvonatok hozták őket mindenfelől. A Nagypapa a bejáratnál kapukulcsokat osztogatott, így hát, aki akart, rögtön be is mehetett. No persze, minden gyerek be akart menni: bolondok is lettek volna kint maradni. Aki pedig egyszer már bent volt, az aztán már ki se jött. A Nagypapa bárkit beengedett, semmi csavarosat nem kérdezett próbaképpen, a kapukulcsot sem kellett kiérdemelni. Tudta, hogy a rossz gyerek nagyon ritka, s előbb–utóbb az is megjavul. Ezért már a bejáratnál mindenki kapott egy csodakalapácsot, szakasztott olyat, mint ami a Nagypapának volt. Így hát, ha valaki már minden játékot kipróbált, tovább építhette a Vidám Parkot. Ez volt a legkülönb móka: új játékokat csinálni a többi gyereknek.

Sajnos, nagy néha jött egy–egy neveletlen is. Úgy százezerből kettő. Ezek nem kérték a kapukulcsot, csak a csodakalapácsot. – Majd én építek magamnak Vidám Parkot – mondták –, jobbat is, mint ez... – Hiába magyarázta nekik a Nagypapa, hogy a csodakalapács arra való, hogy tovább építsék vele a játszóvárost, nem hallgattak rá. Ilyenkor nagyon elszomorodott, mert tudta, hogy annál, amit ő csinált, csak rosszabbat lehet összeeszkábálni. A csodakalapácsot persze odaadta, mert minden érkező gyerekre várt egy, már jó előre rá volt írva a nevük. Senkiét sem adhatta másnak, s kinek–kinek meg kellett kapnia jogos tulajdonát. Éppen ezzel az ajándékkal fejezte ki a Nagypapa, hogy ő milyen, s mit szeretne.

De nem sokáig maradt bánatos, mert hetente milliónyi gyerek érkezett, s arról a néhányról átmenetileg meg is feledkezett. Persze, mikor egy idő után visszasomfordáltak a kapuhoz, rögtön rájuk ismert. Tudta ő jól, hogy előbb–utóbb megkerülnek, mert mindenképpen rájönnek arra, hogy az ő tanácsai nélkül nem lehet Vidám Parkot építeni. A csodakalapács önmagában kevés, be kell menni a játszóvárosba is. A többi gyerek is csak akkor kezdte azt használni, mikor már kipróbált minden játékot. Mire végigjárták a Nagypapa Vidám Parkját, már nem is kellett elmagyarázni nekik a játékszabályokat... Láttak mindent, kiismerték az észjárását, úgyhogy hozzá hasonló módon tudtak ügyködni. A végén már nem is mondta volna meg senki, hogy ki építette tovább a játszóvárost: a Nagypapa vagy ők.

Annak a pár önfejű gyereknek viszont nagyon rövid ideig tartott az öröme. Hamar csalódtak a saját erejükben, utána meg már csak úgy tessék–lássék csinálgatták a Vidám Parkjukat. Kopácsoltak a csodakalapáccsal, ha már elkezdték, de nem sikerült semmi, legalábbis nem úgy, ahogy azt elképzelték. Sokáig nem is mertek a Nagypapa szeme elé kerülni, és ez bizony pokoli érzés volt... De aztán eszükbe jutott, hogy a Nagypapa, mikor otthagyták őt, felakasztotta a kapukulcsukat egy nagy szögre. Az most is ott lóg a bejárat mellett ! Várja őket, de elcsenni lehetetlen... Nincs más hátra, szépen el kell kérni a Nagypapától. Ő pedig ilyenkor ki is kereste az övékét, tudniillik néhány kulcs mindig lógott a szögön. Úgy százezer gyerekből kettőé.

Eördögh Béci is a neveletlenek közé tartozott. Elkezdte építeni a saját Vidám Parkját, mindjárt a Nagypapa játszóvárosa mellett. A Nagypapától kapott telkén dolgozott, és építőanyagot is talált bőven, mert a csodakalapács mellé az is járt. Béci magas kerítéssel vette körül a birtokát, még kupolát is húzott rá fekete ponyvából, úgyhogy nem is lehetett látni; mit csinál. A játszóvárost bővíteni akaró jó gyerekek nem tehettek mást; kihagyták azt a részt, ám teljesen körülépítették. Amikor szétnéztek magas tornyaikból, láttak még a távolban két–három hasonló sötét kupolát, de mi volt az a hatalmasnagy játszóvároshoz képest…

Béci gőzerővel munkálkodott: hatalmas dörejek rázták meg a fekete ponyvát. Néha villanások szűrődtek ki rajta, és valami furcsa szag terjengett a kerítés körül. Valóságos káosz lehetett odabent… Kész akart lenni szombatra, mert hétvégén jött a legtöbb gyerek a játszóvárosba. Meg is érkezett a vonat, s a mozdony olyan hosszú szerelvényt húzott, hogy az utolsó kocsi éppen Béci Vidám Parkja előtt állt meg. Özönlött le róla a sok gyerek, egyenesen befelé ! Eördögh barátunk persze nem állt oda a kapuba, mert tudta, hogy senki sem tévesztené össze őt a Nagypapával. Csodakalapácsát se akarta odaadni – hogyisne ! – kulcsa meg neki sem volt.

A sok vidéki gyerek ámult–bámult, nagyon tetszett nekik minden, mert még sohasem láttak játszóvárost… Ez pedig az volt, hiszen ott díszelgett a bejárat fölött, hogy: *Vidám Park, cég. tul. Eördögh.* Hát, lehetett is benne játszogatni, nem azt mondom, hogy nem, de valahogy semmi sem volt az igazi. A bicikliket folyton hajtani kellett, a szánkót meg húzni. A tévéből nem jöttek ki a mesefigurák, és nem is lehetett a történetben szerepelni. A madarak túl magasan repültek, a nyuszik folyton elszaladtak, és a halakat képtelenség volt megsimogatni. A jég túl síkos volt és nagyot ütött. A rádiónak nem válaszolhatott senki, telefonon keresztül pedig soha nem jött ajándék. Fürdeni csak jó időben lehetett, s a víz hamar mélyült. Esőben nem volt jó labdázni, ha meg fújt a szél, lehetetlenség volt tollasozni. A véletlenül letört virágszálakat meg senki sem tudta visszaragasztani. Folytathatnám még sokáig, de minek…

A legtöbben hazaindultak, de közülük sokan nem találták meg a kijáratot. Eördögh Béci ugyanis szándékosan labirintust épített: minden hegy után völgy volt, és minden völgy után hegy következett. A nagy Vidám Park zeg–zugaiban gyerekek próbáltak meg tájékozódni, de az lett a vége, hogy még egymást is elveszítették. A dzsungel közepén csak ketten maradtak: Szálas Ádám és Aranyosi Éva. Ádám egy magas fa tetején ücsörgött és keservesen sírt. Azt hitte, hogy már sose talál ki a rengetegből. Két hüppögés között furcsa csobbanást hallott, ezért reménykedve kijjebb mászott az ágon. Így látta meg Évát, aki a patakparton gubbasztott, és bánatában kavicsokat dobált a vízbe.

Lélekszakadva mászott lefelé Ádám, azzal sem törődött, hogy itt–ott lehorzsolódott a bőre. Ismerte Évát, mert egy kupéban ültek a vonaton. Még le se huppant a földre, már futott is feléje, magában keresgélve a megfelelő szavakat. Amint odaért hozzá, az égnek lökte két karját, és hagyta kitörni magából a lelke mélyéről jövő érzelmeket: – Hol a csudában voltál ?! Már mindenhol kerestelek ! Tűvé tettem érted az egész dzsungelt ! Te meg itt ülsz és szórakozol… Ha nem tudnád; miattad van az egész ! Te mondtad, hogy az utolsó kocsiba szálljunk, a jegyekért is te álltál sorba. Csak tudnám, hogy miért volt olyan fontos idejönni… Ezt aztán jól elintézted !

Éva szegény, csak hallgatott, úgyse tudott volna szóhoz jutni… Szálas Ádám felbukkanásával legalább elmúlt az ijedtsége. Az erős fiú közelében mindjárt jobban érezte magát. Majd együtt rátalálnak a többiekre, és addig is biztonságban lesz… Előbb–utóbb kisüt valami okosat, és ha ügyesen rávezeti Ádámot, akkor a fiú azt gondolja, hogy azt ő maga találta ki. Ha nem ezt hinné, akkor persze akármit is javasolna, semmi se lenne jó. – Igen, én vagyok az oka, ha te mondod… De most guggolj le, hogy ki tudjam szedegetni a hajadból a bogáncsokat…

Eközben szürkület ereszkedett a vidékre, észrevétlenül leszállt az éj, hunyorogni kezdtek a csillagok, s a holdfény beterítette a tájat. Egymáshoz bújva aludtak el, görcsösen szorongatva a másik kezét, mert bizony kicsit féltek. A Vidám Park távoli zugaiban hasonló kis párok szuszogtak, tisztára olyanok voltak, mint Ádám és Éva, csak a bőrük nem fehér volt, hanem sárga, vörös, barna és fekete.

*

Amíg a gyerekek aludtak, Eördögh Béci fel s alá járkált vidám parkjának kapujában. A Nagypapát igyekezett utánozni: fel–feldobta csodakalapácsát, s a nyelénél fogva kapta el. – Majd én eldöntöm, hogy mi a jó és mi a rossz – dörmögte magában. – Minek folyton bővíteni a játszóvárost, elég, ha egyszer *én* felépítem... A gyerekek meg örüljenek, hogy kapnak egyet, készen. – Nagyon igyekezett visszaemlékezni, hogy mit látott és hallott a Kapu rácsain keresztül, mert bizony nem volt honnan másolnia, csak a Nagypapától.

Azt már eleve elhatározta, hogy csodakalapácsot senki sem fog kapni, még egy icike–picikét sem. Az ő vidám parkjában csak ő hozhat létre valamit. A gyerekek majd ámulnak a sok csodás dolgon, és úgy fogják bámulni őt, mintha Nagypapa lenne. Sok kis szolgája lesz, akik közé savanyúcukrot szór, ha leborulnak előtte. Aki pedig nem hajlandó hajbókolni, az megnézheti magát. Az olyanok nem kapnak semmit. Erre akár mérget is vehetnek.

A Nagypapa, az igazi Vidám Park kapujában, feltette a szemüvegét, úgyhogy onnan messziről is jól látta Bécit. Szomorúan megcsóválta a fejét, aztán az éppen előtte álló gyerekhez fordult: – Megint egy botcsinálta generális... Tudod, olyan ez, mint az újoncbevonulás. Jön a sok civil a laktanyába, ellátják őket egyenruhával, felszereléssel, fegyverekkel... Következne a kiképzés, de az egyik azonmód tábornoknak képzeli magát, és a saját szakállára kezd el harcászkodni. Képzelheted, mit zúdít a saját nyakába, nem is beszélve a rábízottaktól...

– Hát nem kötelező részt venni a „kiképzésen”? – kérdezte a gyerek, a válla fölött a játszóváros bejáratára pillantva. – Tudod, mindenkinek meg kell adnom a választás lehetőségét – válaszolta a Nagypapa. – Egyszer, itt, a kapu előtt... A szabad akarat gyakorlása nélkül nem az ő döntésük volna... Sőt, szabad akarat hiányában nem is lenne nevük, azaz nem is élnének... De ezt te még nem értheted, mert még nem adtam a kezedbe a csodakalapácsodat, amire rá van írva a neved. Bécit is csak akkor ítélheted el, ha már a kezedben érezted a nyelét... Van, akit megrészegít a korlátlan szabadság. Nagy ám a kísértés...

– És nagy a kockázat is – nézett fel komolykodva a gyerek a Nagypapára, aki mosolyogva mondott neki ellent: – Százezerből kettő ha elmegy, de ők is visszajönnek. Hosszú távon nem vész el senki. Ebben biztos lehetsz. – De hát... az ott... egy igazán Szomorú Park – mutatta a gyerek. – Ne csak arra nézz, hanem erre is ! – intett a Nagypapa az óriási játszóváros felé. – Hallod ezt a boldog zsivalyt? Ha gépek lennének odabent, akik nem tudnak jó és rossz között választani, akkor síri csend lenne. Temető vagy Vidám Park ? Én már választottam...

Hát, ez tényleg könnyű döntés. Csakhogy... – Ott gyerekek is vannak, akik játszani szeretnének, de nem tudnak ! – A Nagypapa megtörülte a szemüvegét és csendesen így szólt: – Azok is az én gyerekeim. Amit Béci velük tesz, azt velem teszi. Én szenvedek bennük, de te ezt most még nem értheted... – A gyerek toporgott egy kicsit és Eördögh irányába fordult. – Szólj neki, Nagypapa, hogy rosszat csinál ! – Én már szóltam. Többször nem tehetem. – Akkor majd szólok én ! – toppantott mérgesen a kis ember, de észrevette, hogy még mindig üres a keze. – Vagy valaki a Vidám Parkból... – Az olyan lenne, mintha én szólnék – ingatta a fejét a Nagypapa. – Elvennénk a szabad akaratát. Egy Eördögh birodalmába nem lehet felülről belenyúlkálni.

*

Béci bezárta maga mögött vidám parkjának kapuját, a kulcsot pedig a nyakába akasztotta. Ide ugyan be nem surran senki, az ő világában lehetetlen csak úgy észrevétlenül megjelenni. Még egy táblát is kilógatott a kilincsre:

K O Z M O S Z

(Nem átjáróház !)

A kupolaszerű fekete ponyva alatt sűrű sötétség honolt, ezért elkiáltotta magát: *Legyen világosság !* Mindenfelé apró, mesterséges fények villantak fel, Béci csillagoknak nevezte el őket. Most látta csak, milyen óriási a birodalma: a csillagok között rémisztő űr tátongott. Ez az üresség barátságtalanul hideg volt, ezért lehelni kezdte. A légáramlattól megpördültek a csillagok, s elindult az egymás körüli forgás is. Béci rákoppintott a legközelebbire a csodakalapácsával, erre nyolc–tíz kis darab törött le belőle, amelyek bolygó mozgással keringtek tovább csillaguk körül. Akármelyikre is csapott rá, ugyanez lett az eredmény, sőt, ha egy bolygó darabra ütött, arról is levált egy–két részecske.

Nagyon élvezte a csapkodást, rövidesen mindenfelé csillagdarabkák röpködtek: holdak, üstökösök és meteorfelhők. Sajnos, tobzódásának meglett az eredménye is. Az egyes részecskék mozgása kiszámíthatatlanná vált, kölcsönösen vonzották és taszították egymást, gyakran bele is ütköztek abba, ami az útjukba került. A bolygók és a holdak voltak a legsebezhetőbbek; mély kráterek vájódtak beléjük, ha pedig túl heves volt a találkozás, szét is robbantak. Béci nem törődött mindezzel, az általa létrehozott rendszer bonyolult, önálló életet élt.

Az építőanyag, amit a Nagypapa telkén talált, csuda jó volt: bármit lehetett belőle csinálni. Élt a keze alatt, szinte arra várt, hogy felemelje magához és nevet adjon neki. Ő azonban megerőszakolta az anyag szerkezetét, másképp próbálta elrendezni, s ezért az új tulajdonságokat mutatott. Ilyen új tulajdonság volt, hogy egy idő után „meghalt", azaz visszarendeződött alapállapotába, kibújva a ráerőltetett formából. A csillagok egy univerzális órához igazodva egymás után kihunytak, Bécinek rendszeresen újakat kellett fellobbantania.

Először egy közepes bolygón ütött tanyát magának a csodakalapácsával. Az égitestet EB 1–nek nevezte el, saját nevének kezdőbetűit használva. Felmarkolt egy marék port és gyúrogatni kezdte. Tudta jól, hogy önmagához hasonló, éntudattal rendelkező, értelmes lényt teremthetne belőle, akinek aztán *igazi* nevet adhatna, de nem ez a cél vezérelte. Senkinek sem szándékozott szabad akaratot biztosítani, az ezzel járó lehetőségekkel, köztük a továbbteremtési képességgel. Hogyisne ! Igazi szemekkel és fülekkel láthatnák és hallhatnák a Nagypapát, igazi lábakkal odamehetnének hozzá, igazi nyelvvel beszélhetnének is vele. Ép ésszel rájönnének és bizonyítani is tudnák másoknak, hogy a Nagypapa és a Vidám Park nem mese, hanem tényleg létezik, s hamar kikövetkeztetnék azt is, hogy a Nagypapa jóságos, és nem is lehet más.

Az ő birodalmában senkinek sem lehet annyi esze, mint neki, senki sem kaphat igazi nevet. Teremtményei csak némi öntudattal rendelkező, valódi lehetőségekkel nem bíró, szabad akaratuktól megfosztott bábok lehetnek. Beszélő és mozgó játékszereken fog uralkodni, azt csinálják majd, amit ő akar. Lesz valamiféle nevük, többeknek ugyanaz, tompa és lényegében használhatatlan érzékszerveket kapnak, s valami szűk mozgásteret. Szaporodással fogják újratermelni önmagukat: tulajdonképpen mindig ugyanazok a típusok állnak majd a rendelkezésére.

A zsinóron rángatott kis bábuk azt fogják hinni, hogy a Nagypapa Vidám Parkjában vannak, s bármi történjék is, Ő gondot visel rájuk. Sokáig azt képzelik majd, hogy ez a park tulajdonképpen vidám, hiszen annak kell lennie, ha egyszer a jóságos Nagypapa csinálta. Legfeljebb, egy idő után azt feltételezik, hogy „az öreg" néha ad és néha elvesz, hol büntet, hol jutalmaz. Igazából majd ő, Béci, teszi próbára őket, itt is–ott is beleavatkozik evilág történéseibe. Megtanulnak csodákban és angyalokban hinni, természetfeletti dolgokban reménykedni. No, a Természet se lesz valami természetes rendszer, arról kezeskedik...

El kell hitetni a tökfilkókkal, hogy a teremtés egyszeri és befejezett dolog, mi több: az ő érdekükben történt. Ők a teremtés koronái, sőt, olyanok, mint a Nagypapa, illetve ő is hozzájuk hasonlít. Magától értetődőnek veszik majd, hogy szabad akaratuk van, persze, csodakalapács nélkül nem bírnak igazi lehetőségekkel. Ennek ellenére meg lesznek győződve arról, hogy egyedi és megismételhetetlen lények, körülöttük forog minden, és bolygójuk a világ közepe. Ez a materializmus fogja gúzsba kötni őket !

*

A Nagypapa eközben már a sokadik gyereknek nyújtotta át az őt megillető csodakalapácsot. Korábbi beszélgetőpartnere még mindig ott toporgott, nem akarván megbékélni a helyzettel. – Majd lesz valaki, aki belülről száll szembe Bécivel – vigasztalta őt a Nagypapa. – Azok a gyerekek előbb–utóbb felnőnek. Lehet, hogy külső segítség nélkül is lebontják a Szomorú Parkot.

– …Belülről ? Azok a gyerekek ? Hiszen én is velük jöttem !

– Velük ? – lepődött meg a Nagypapa.

– Igen, igen ! Csak amikor megállt a vonat, én előreszaladtam megnézni a mozdonyt… A többiek az utolsó kocsiban ültek, és mostanra már bementek… oda.

– Utánuk akarsz menni, hogy segíts rajtuk ?

– Igen, Nagypapa.

– Hát, be tudnál éppen surranni Béci háta mögött, mert olyan magasan hordja az orrát, hogy beleesne az eső. De mit akarasz ott mondani? Ha előtte nem mész be a játszóvárosba, miről fogsz nekik mesélni ?

– Hát, bemegyek…

– Bizony mondom, ha bemész, ki nem jössz. Onnan még senki sem jött ki, semmi pénzért.

Tanácstalanul szemlélték egymást, aztán a Nagypapának mentő ötlete támadt. – Tudod, mit? Áll itt a kapun belül egy eligazító térkép, ami azt mutatja, hogy hol, milyen játéklehetőségek vannak. Ha azt végignézed, akkor többet fogsz tudni a Vidám Parkról, mint bárki odalent. Kérdés, hogy lesz–e erőd kijönni. Ha igen, akkor véghez viszed azt, amit mind a ketten szeretnénk. De ha bent maradsz, akkor sem hibáztatlak. Nekem az is győzelem.

Ezzel sarkon fordult, és elkezdte igazgatni a szögön lógó kapukulcsot, ami Eördögh Béci valamikori visszatérésére várt… A Nagypapa persze csak azért szöszmötölt, hogy elegendő időt biztosítson a gyereknek. Aztán megérezte, igen, semmi kétség, már mögötte áll. A csodakalapácsot átnyújtva szinte magának mondta:

– Íme, az én szeretett fiam, akire büszke vagyok.

U T Ó S Z Ó

Senki sem juthat fel a mennybe, csak ha a mennyből száll alá [1]. Aki tehát a világból kiindulva kezd el teologizálni, és nem *felülről lefelé haladva*, az sohase válik Isten emberi Fiává vagy Leányává [2]. Ismeretek hiányában nem lesz képes bizonyságot tenni a Valóságról, és az igazak tanúságtételét sem tudja elfogadni. Aki viszont „felülről jő", az mindenek fölött való [3]. Ehhez a státushoz csupán logika kell [4]. A királyi uralom gyakorlása a megvilágosodás függvénye [5]. Ama *újjászületés* nélkül [6] nem ismételhető meg az a nyilvános működés, melyre felszólítást kaptunk. Az úrvacsora szimbolikusan közölt mondanivalója ugyanis a következő: legyetek olyanok, mint én ! [7]

Az egykori názáreti építőmester követése nyugalommal ajándékoz meg bennünket. Ez a belső biztonság üldözések közepette is megmarad. Jézus ugyanis tudáson alapuló békét hagyott ránk [8]. Isten emberi Fiai hozzá hasonlóan lángoló vitákat fognak gerjeszteni [9]. Ezek a békességcsinálók boldogok [10], mert olyan ismereteket adnak tovább, amelyek képesek felszabadítólag hatni.

[1] Jn 3,1–13
[2] Lásd a *Pszichén innen, és túl...* c. könyv 94 – 97. odalait.
[3] Jn 3,31–6; Tm 1.
[4] Tm 115.
[5] Tm 49., 82., 96., 110.
[6] Mt 19,28; Isz 172a/190 – 172b/207
[7] Tm 109., Mt 26,26–9; Mk 14,22–5; Lk 22,14–20; Jn 6,51–8; 15,1–8
[8] Jn 14,27
[9] Tm 9., 15., Mt 10,34; Lk 12,49
[10] Mt 5,9

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról* Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István könyve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból elsők, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.